

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΠΑΦΟΥ

ΔΙΜΗΝΙΑΙΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ
ΚΗΡΥΓΜΑΤΩΝ

Το πρώτον Αποστολικόν κήρυγμα εις την Πάφον
Πράξ. ιγ, 6-12

ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ - ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ 2023

ΕΤΟΣ ΜΔ΄

ΑΡ.511 - 512

Η ΠΕΡΙΤΟΜΗ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ ΚΑΙ ΕΟΡΤΗ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ
Απόστολος: Κολ. β' 8 - 12 Ευαγγέλιο: Λουκ. β' 20 - 21, 40 - 52 1
Ιανουαρίου 2023

«Και ότε επλήσθησαν ημέραι οκτώ του περιτεμείν το παιδίον, και εκλήθη το όνομα αυτού Ιησούς»

Τριπλή η σημερινή εορτή. Εορτή Δεσποτική, της κατά σάρκα Περιτομής του Χριστού και εορτή του Μεγάλου Βασιλείου, αλλά και εορτή κοσμική για την έναρξη του καινούργιου χρόνου. Ιδιαίτερα σημαντικός ο ταυτόχρονος εορτασμός των τριών αυτών εορτών, προαναγγέλλοντας μια ελπιδοφόρα αλλαγή στη ζωή του ανθρώπου και μέσα από τα πρότυπα, του Χριστού και του Μεγάλου Βασιλείου, να ρυθμίσει ανάλογα το υπόλοιπο της ζωής του. Είναι σ'αλήθεια παράδοξο, Αυτόν που είδαμε πριν από οκτώ ημέρες, «γενόμενον εκ γυναικός» να δοξολογείται από τους Αγγέλους και να προσκυνείται από τους ποιμένες, να τον βλέπουμε σήμερα «γενόμενον υπό νόμον».

Όποια άβυσσος φιλανθρωπίας, ταπεινώσης και αγάπης! Κατά τον υμνωδό: «ως υπάρχων άβυσσος φιλανθρωπίας, ενεδύσω Δέσποτα μορφήν του δούλου και σαρκί περιετμήθης δωρούμενος ανθρώποις πάσι το μέγα σου έλεος». Δέχεται σήμερα ο Χριστός την περιτομή, οκτώ ημέρες από τη Γέννησή Του, για να καταστείλει την σκιάν του Νόμου και σηκώνοντας ο Ίδιος τις αμαρτίες των ανθρώπων, να εξανατείλει το φως της νέας χάριτος και να δωρίσει σε όλους τους ανθρώπους το μέγα έλεος. Όπως ακούμε και στο Απολυτίκιο «Μορφήν αναλλοιώτως ανθρωπίνην προσέλαβες, Θεός ων κατ' ουσίαν πολυευόπλαχνε Κύριε, και Νόμον εκπληρών, περιτομήν, θελήσει καταδέχη σαρκικήν, όπως παύσης τα σκιώδη και περιέλης το κάλυμμα των παθών ημών».

Ο Υιός και Λόγος του Θεού, δέχεται την περιτομή της σαρκός και προσφέροντας ένα τέλειο πρότυπο υποταγής, θέλει με αυτό να οδηγήσει όλους τους ανθρώπους στον δρόμο της σωτηρίας. Με τη δική Του θεληματική περιτομή σταμάτησε η ανάγκη της περιτομής των Εθνικών, γεγονός που θα επιβεβαιώσει και η Αποστολική Σύνοδος των Ιεροσολύμων το 48 μ.Χ, μια και η σωτηρία στο εξής θα προσφέρεται δια της Θείας Χάριτος και όχι με την εφαρμογή διατάξεων του νόμου, όπως η περιτομή. Έτσι, κατά το Συναξάριο: «Χριστού περιτηθέντος, ετιμήθη Νόμος και του Νόμου τμηθέντος εισήχθη Χάρις».

Και τούτο γιατί, κατά τον σημερινό Απόστολο: «Μόνο στον Χριστό κατοικεί σωματικά όλη η θεότητα. Μόνο Αυτός μπορεί να μας δώσει την πληρότητα της ζωής, Αυτός που είναι Κύριος κάθε αρχής και εξουσίας. Πιστεύοντας σ' Αυτόν λάβατε την πραγματική περιτομή, που δεν γίνεται με ανθρώπινα χέρια, αλλά είναι η απαλλαγή από την αμαρτία που εξουσίαζε τον άνθρωπο. Αυτή είναι για τους Χριστιανούς η περιτομή». Έτσι, το αίμα της Περιτομής του Χριστού, καθώς και το αίμα Του που χύθηκε πάνω στο Σταυρό ξέπλυναν δια παντός τις αμαρτίες των ανθρώπων και επισφράγισαν τη σωτηρία μας.

Όμως, πέρα από τη λυτρωτική προσφορά της Περιτομής του Χριστού στο έργο της σωτηρίας των ανθρώπων, ιδιαίτερα σημαντικά είναι και άλλα μηνύματα που πηγάζουν από αυτήν, όπως το γεγονός ότι η περιτομή επιβεβαιώνει την

πραγματική ενανθρώπιση του Χριστού και, κατ' επέκταση και την πραγματική σωτηρία. Το όνομα Ιησούς προαναγγέλλεται από τον Άγγελο, κατά τον Ευαγγελισμό της Θεοτόκου, καθώς και από τον Άγγελο που εμφανίστηκε στον Ιωσήφ, με τη διαβεβαίωση ότι «Αυτός σώσει τον λαόν αυτού από των αμαρτιών αυτών». Κατά τον Απόστολο Παύλο: «ο Θεός τον ανέβασε πολύ ψηλά και του χάρισε το όνομα που είναι πάνω απ' όλα τα ονόματα. Κι έτσι, στο όνομα του Ιησού όλα τα επουράνια, τα επίγεια και τα υποχθόνια θα προσκυνήσουν και κάθε γλώσσα θα ομολογήσει ότι Κύριος είναι ο Ιησούς Χριστός». Αλλά και ο Απόστολος Πέτρος θα τονίσει προς τους άρχοντες των Ιουδαίων ότι: «Ουκ εστίν εν άλλω ουδενί η σωτηρία, ουδέ όνομα εστίν έτερον υπό τον ουρανόν το δεδομένον εν ανθρώποις, εν ω δει σωθήναι ημάς».

Σημαντικά είναι τα μηνύματα της σημερινής εορτής της Περιτομής του Χριστού. Ο Υιός και Λόγος του Θεού «ο κλίνας τη καταβάσει τους ουρανοίς», ζει διαρκώς μια ζωή συγκατάβασης, ταπεινοφροσύνης και υπακοής στον Νόμο που ο Ίδιος, ως Νομοδότης, έδωσε, επιβεβαιώνοντας τις διακηρύξεις των Προφητών. Πράλληλα επιβεβαιώνει ότι ο Χριστός ως άνθρωπος, είναι κατά σάρκα συγγενής με τους Ιουδαίους, για να μην μπορούν στη συνέχεια να τον αρνηθούν. Αν ο Χριστός, που είναι Θεός τέλειος, έδειξε τόση ταπεινοφροσύνη και έγινε αργότερα «υπήκοος μέχρι θανάτου, θανάτου δε σταυρού», και τώρα γίνεται η αιτία να σωθούν για πάντα όσοι υπακούουν σ' Αυτόν, τότε κι εμείς μέσα από την ταπείνωση και την υπακοή σ' Αυτόν θα έχουμε τη δυνατότητα να σωθούμε.

Σήμερα, όμως, προβάλλει κι ένα άλλο πρότυπο ταπεινοφροσύνης και υπακοής, ο Μέγας Βασίλειος, μιμητής του Χριστού και ο οποίος κατεκόσμησε τα ήθη των ανθρώπων και «θεοπρεπώς» εδογμάτισε. Υπερασπίστηκε την πίστη με θάρρος και αντιτάχθηκε στους αιρετικούς Αρειανόφρονες, ύπαρχο Μόδεστο και αυτοκράτορα Ουάλη. Ερμήνευσε την Αγία Γραφή. Διέγνωσε την αξία των Ελληνικών Γραμμάτων προτρέποντας, μάλιστα, τους νέους όπως οφεληθούν από τη μελέτη τους. Με τον τρόπο αυτό έγινε ένας από τους θεμελιωτές του Ελληνοχριστιανικού Πολιτισμού. Ο Μέγας Βασίλειος υπήρξε ακόμα, πνευματικός, υπεργίηνος και συγχρόνως κοινωνικός. Με αυτές τις αρετές έγινε παράγοντας πνευματικής και ηθικής ανάπτυξης του ποιμνίου του. Με τη μεγάλη του πείρα και το διεισδυτικό του βλέμμα έβλεπε τα προβλήματα που απασχολούσαν σε προσωπικό και κοινωνικό επίπεδο τους ανθρώπους και έδινε πρακτικές λύσεις. Τέλος, έγινε θεμελιωτής του οργανωμένου κοινωνικού έργου της Εκκλησίας με τη δημιουργία της περίφημης «Βασιλειάδος».

Σε μια εποχή που τα πρότυπα λιγοστεύουν και προβάλλει μπροστά μας ο καινούργιος χρόνος, ας αναζητήσουμε κι εμείς τα αιώνια και αξεπέραστα πρότυπα του Χριστού και του Μεγάλου Βασιλείου. Ο Χριστός ο οποίος «χθες και σήμερα ο αυτός» μπορεί να μας προφέρει την πληρότητα και τη σωτηρία. Αρκεί να τον μιμηθούμε, όπως τον μιμήθηκε και ο Μέγας Βασίλειος και τότε στο υπόλοιπο της ζωής μας, ξεπερνώντας τον πρόσκαιρο τρόπο ζωής, θα βρούμε τη χαρά και την πληρότητα ζωής και σωτηρίας.

Θεόδωρος Αντωνιάδης

ΚΥΡΙΑΚΗ ΜΕΤΑ ΤΑ ΦΩΤΑ
Απόστολος: Εφες. Δ' 7-13
Ευαγγέλιο: Ματθ. Δ' 12-17
8 Ιανουαρίου 2023

«Από τότε ήρξατο ο Χριστός κηρύσσειν και λέγει· μετανοείτε ήγγικε γαρ η βασιλεία των ουρανών».

Δυο σημαντικά γεγονότα κυριαρχούν στο σημερινό Ευαγγέλιο. Πρώτον η έναρξη της δημόσιας δράσης του Κυρίου και δεύτερον, η ουσία και το περιεχόμενο του κηρύγματος του Χριστού. Και τα δυο γεγονότα συμπίπτουν χρονικά μετά τη βάπτισή του Χριστού, τη φυγή στην έρημο και την αποτελεσματική αντιμετώπιση του διαβόλου κατά τους γνωστούς πειρασμούς και τέλος τη φυλάκιση του Ιωάννη του βαπτιστή.

Όταν λοιπόν, έμαθε ο Χριστός πως συνέλαβαν τον Ιωάννη, έφυγε για τη Γαλιλαία και πήγε και έμεινε στην Καπερναούμ. Ιδιαίτερα συμβολικός ο χώρος, γιατί κατοικείται τόσο από ειδωλολάτρες, όσο και Ιουδαίους. Και τα κήρυγμα του Χριστού είναι παγκόσμιο, αφού κατά τον Προφήτη Ησαΐα «στο όνομά του θα στηρίξουν τα έθνη, την ελπίδα τους» (Ματθ. Ιβ' 21).

Οι δυο αυτοί κόσμοι, ειδωλολατρικός και Ιουδαϊκός, παρά το ότι έχουν βασική θρησκευτική διαφορά, αφού οι πρώτοι λατρεύουν τα είδωλα, οι δε δεύτεροι λατρεύουν το ένα Θεό, εντούτοις και οι δυο έχουν ένα κοινό χαρακτηριστικό γνώρισμα. Και οι δυο ζουν στο σκοτάδι. Οι μεν πρώτοι λόγω της ειδωλολατρίας και της ασυδοσίας και οι δεύτεροι λόγω του σκότους της αμαρτίας.

Όλη, λοιπόν, η «Γαλιλαία των εθνών» ζει στη σκιά του θανάτου εξ' αιτίας της αμαρτίας. Μάλιστα λόγω της τύφλωσης της αμαρτίας όλοι τους αδυνατούσαν να δουν το φως της σωτηρίας. Για τούτο εφανερώθη σ' αυτούς ο Θεός και ως «φως μέγα» ανέτειλε για χάρη τους. Επειδή όλοι, ανεξαρτήτως από τη θρησκευτική τους αντίληψη, είναι αμαρτωλοί, ο Χριστός απευθύνεται σε όλους με τα ίδια λόγια: «Μετανοείτε ήγγικε γαρ η βασιλεία των ουρανών». Μετανοείτε γιατί έφτασε η βασιλεία του Θεού.

Επειδή δε η ειδωλολατρία και η αμαρτία ήταν πράξεις συνειδητές για τούτο και συνειδητά θα έπρεπε να ξεφύγουν από αυτές και ο μόνος τρόπος για να ξεφύγουν ήταν η μετάνοια. Δηλαδή, η αλλαγή σκέψης, τρόπου ζωής και συμπεριφοράς. Η μετάνοια ήταν και είναι η μοναδική προϋπόθεση για επιστροφή και σωτηρία. Έφτασε η βασιλεία του Θεού, «ήγγικε γαρ η βασιλεία των ουρανών».

Αποδέκτες αυτής της πρόσκλησης είναι όλα τα έθνη. Για τούτο και η «Γαλιλαία των εθνών» ήταν ο καταλληλότερος χώρος για την έναρξη του κηρύγματος του Χριστού. Και αυτό το κήρυγμα έρχεται σαν σωστικό φως για να φωτίσει τα σκοτάδια της ζωής και της ψυχής των ανθρώπων. Άνθρωποι κάθε έθνους που αδυνάτησαν και αδυνατούν να κατανοήσουν τον υψηλό προορισμό τους, άνθρωποι που εγκλωβίστηκαν στη σκιά της ηθικής αναρχίας ή και αναληθσίας, τώρα έχουν τη δυνατότητα να δουν με τα μάτια της ψυχής το σωτήριο φως.

«Φως ανέτειλεν αυτοίς», κατά τον προφήτη Ησαΐα. Και αυτό το φως είναι ο ίδιος ο Χριστός. Είναι αυτός που είπε: «Εγώ ειμί το φως του κόσμου, ο ακολουθών εμοί ου μη περιπατήσει εν τη σκοτία, αλλ' έξει το φως της ζωής» (Ιωάν. Η' 12). Εγώ είμαι το φως του κόσμου, εκείνος που θα με ακολουθεί δε θα πλανιέται μέσα στο σκοτάδι, αλλά θα έχει το φως που φέρνει στη ζωή. Όμως, πόσοι άνθρωποι

αποδεχόμαστε αυτό το φως; Πόσοι πάλι απαρνούνται αυτό το φως για χάρη των «λυχνariών»; Αλλά το μεγαλύτερο δράμα μας ως ανθρώπων είναι ότι συνειδητά προτιμούμε το σκοτάδι παρά το φως. Κατά τον Ευαγγελιστή Ιωάννη «Το φως ήρθε στον κόσμο, οι άνθρωποι όμως αγάπησαν περισσότερο το σκοτάδι παρά το φως, γιατί οι πράξεις τους ήταν πονηρές».

Κάθε άνθρωπος που πράττει έργα φαύλα μισεί το φως και δεν έρχεται στο φως, γιατί φοβάται μήπως φανούν τα έργα του και κριθούν» (Ιωάν. Γ' 19-20). Όμως ο Χριστός φωτίζει τους ανθρώπους, τόσο με το ευαγγέλιο Του όσο και με τη Χάρη Του όσους προσπαθούν να τον πλησιάσουν. Για τούτο, όσοι βρίσκονται στη σωστή πορεία με πράξεις που είναι σύμφωνες με την αλήθεια του Θεού, αυτοί έρχονται προς φως για να φανεί πως οι πράξεις τους έχουν γίνει από υπακοή στο θέλημα του Θεού και όχι λόγω κάποιας υστεροβουλίας.

Θεός, φως, αλήθεια, αγάπη είναι έννοιες που συνυπάρχουν. Κατ' επέκταση και ο άνθρωπος που αγαπά το θεό, αγαπά και το συνάνθρωπο «Όποιος όμως μισεί τον αδερφό του βρίσκεται στο σκοτάδι και πορεύεται μέσα στο σκοτάδι και δεν ξέρει που πάει, γιατί το σκοτάδι έχει τυφλώσει τα μάτια του». Και συνεχίζει ο Ευαγγελιστής Ιωάννης στην Α' καθολική επιστολή του: «μη αγαπάτε τον κόσμο, μήτε όσα είναι του κόσμου. Αν κάποιος αγαπάει τον κόσμο, δεν έχει μέσα του την αγάπη για τον πατέρα. Γιατί όλα όσα είναι του κόσμου – οι αμαρτωλές επιθυμίες του εγώ, η λαχτάρα ν' αποκτήσουμε ό,τι βλέπουν τα μάτια μας, και η υπερωπία πως κατέχουμε γήινα αγαθά – δεν προέρχονται από τον πατέρα αλλά από τον αμαρτωλό κόσμο! Ο κόσμος όμως παρέρχεται και μαζί του όλα όσα επιθυμούν οι άνθρωποι, να κατέχουν μέσα σ' αυτόν, ενώ όποιος εκτελεί το θέλημα Του Θεού θα ζήσει αιώνια».

Στη μακραίωνη ιστορία της ανθρωπότητας πολλοί ήταν οι μεγάλοι που φώτισαν με τη σοφία τους τον κόσμο. Όμως, κανένας από αυτούς δεν τόλμησε να χαρακτηρίσει τον εαυτό του ως «φως του κόσμου». Μόνο ο Χριστός, που είναι «το φως το αληθινόν, ο φωτίζει πάντα άνθρωπον ερχόμενον εις τον κόσμον», τόλμησε, όχι μόνο να πει ότι είναι «το φως του κόσμου», αλλά και να διαβεβαιώσει ότι όποιος τον ακολουθήσει δε θα βρεθεί ποτέ στο σκοτάδι. Για τούτο και ο Προφήτης Ησαΐας, οκτώ αιώνες πριν τον ερχομό του, τον είχε προαναγγείλει ως «φως μέγα».

Είναι πάντως χαρακτηριστικό το γεγονός ότι, ενώ ο Προφήτης Ησαΐας μιλά για «Γαλιλαία των εθνών», στο τέλος κάνει λόγο για «λαό» που κάθεται στο σκοτάδι. Μέσα από τη λέξη «λαός» μας οδηγεί στην ενότητα του ανθρωπίνου γένους. Κατά συνέπεια οι άνθρωποι, είτε βρίσκονται στην πλάνη ως ειδωλολάτρες, είτε βρίσκονται σε κατάσταση «ασέβειας» ως αμαρτωλοί, όλοι τους βρίσκονται μακριά από το φως και άρα όλοι βρίσκονται στο σκοτάδι.

Αδελφοί μου, σε ποια κατάσταση βρισκόμαστε εμείς οι άνθρωποι της τρίτης χιλιετίας; Έχουμε δει το «μέγα φως» ή σαν νέα «Γαλιλαία των εθνών» ζούμε τη δική μας πλάνη και ασέβεια; Αν παρ' ελπίδα βρισκόμαστε στη σύγχρονη «Γαλιλαία των εθνών» υπάρχει ακόμα περιθώριο να αντιδράσουμε θετικά. Ο Χριστός μας δίνει σήμερα αυτή τη δυνατότητα να το πράξουμε μέσα από τη δύναμη της μετάνοιας και της επιστροφής. Μας προτρέπει σήμερα ο Χριστός «μετανοείτε, ήγγικε γαρ η βασιλεία των ουρανών». Αλήθεια αυτή η βασιλεία του Θεού ήρθε για μας και το περιβάλλον μας; Αν όχι τι κάνουμε ο καθένας μας για να έρθει ή να επεκταθεί η βασιλεία των ουρανών, η βασιλεία του Χριστού. Ας ευχηθούμε να είναι θετική η προσφορά του καθενός μας.

π. Χριστόδουλος Σταυρινού

**ΚΥΡΙΑΚΗ ΙΒ΄ ΛΟΥΚΑ (ΔΕΚΑ
ΛΕΠΡΩΝ) Απόστολος: Κολ. γ΄ 4 – 11
Ευαγγέλιο: Λουκ. ιζ΄ 12 – 19 15
Ιανουαρίου 2023**

Τα Ευαγγέλια είναι θεόπνευστα ιστορικά βιβλία που περιγράφουν τα σπουδαιότερα γεγονότα της επίγειας ζωής του Χριστού, τις θαυμαστές ενέργειές Του. Είναι το δώρο του Θεού προς εμάς, και αν και δεν θυμόμαστε συνεχώς την ανάγκη που έχουμε να είμαστε ευγνώμονες, πώς μπορούμε να ανταποκριθούμε με ευγνωμοσύνη σ' ό,τι το Ευαγγέλιο φέρνει στη ζωή μας; Ο Θεός τόσο αγάπησε τον κόσμο ώστε πρόσφερε τον μονογενή Του Υιό για να σωθεί ο κόσμος και ο Υιός πρόσφερε ελεύθερα τον εαυτό Του σε μάζ μέσα από την κυρίαρχη ελευθερία της Θεότητάς Του, κανείς δεν έχει αφαιρέσει από Εκείνον τη ζωή, αυτά είναι τα λόγια Του, πρόσφερε τη ζωή Του, ελεύθερα, πρόθυμα για να ζήσουμε εμείς.

Η σημερινή περικοπή μας δίνει την ευκαιρία να θαυμάσουμε την παρουσία του Θεού ανάμεσα στους ανθρώπους, αλλά και να προβληματιστούμε για τη στάση τους προς Εκείνον και για τις ανθρώπινες σχέσεις. Η λέπρα, μια τρομερή, ανίατη τότε ασθένεια, μάστιζε επί αιώνες την ανθρωπότητα, ώσπου οι επιστήμονες με τη φώτιση του Θεού ανακάλυψαν τη θεραπεία της και η ανθρωπότητα ζει χωρίς αυτό τον φόβο. Όμως, όπως και πριν από λίγες δεκαετίες, έτσι και την εποχή του Χριστού κανείς δεν μπορούσε να θεραπευτεί από την «καταραμένη» αυτή ασθένεια που έκανε το σώμα να σαπίζει. Οι λεπροί έπρεπε να απομακρυνθούν, πολλές φορές, βίαια από τα σπίτια τους, διότι η αρρώστια ήταν μεταδοτική. Ο φόβος της λέπρας ανάγκαζε τους ανθρώπους να ζουν τον τρομερό αποχωρισμό από τα αγαπημένα τους πρόσωπα.

Σήμερα ο Ευαγγελιστής Λουκάς αναφέρεται στους δέκα λεπρούς που συνάντησαν τον Χριστό και του ζήτησαν να τους λυπηθεί και να τους ελεήσει. Με καλυμμένο το σώμα τους από τη λέπρα, καταδικασμένοι σ' ένα σκληρό θάνατο, αλλά που είχαν επίσης απορριφθεί σύμφωνα με το τυπικό της κοινωνίας από τους δικούς τους ανθρώπους εξαιτίας της ακαθαρσίας αυτής, ήλθαν προς Αυτόν, στάθηκαν σε απόσταση, επειδή γνώριζαν ότι σύμφωνα με τον Εβραϊκό Νόμο δεν είχαν κανένα δικαίωμα, να έλθουν κοντά Του, να τον ακουμπήσουν. Και ζήτησαν έλεος. Και ο Θεός τους έστειλε στους ιερείς να τους εξετάσουν. Και ενώ πορεύονταν, έγινε το θαύμα της ιατρειάς τους. Έγιναν υγιείς, «κανονικοί άνθρωποι».

Ο ένας από αυτούς γύρισε αμέσως πίσω και φωνάζοντας δυνατά, δοξολογούσε τον Θεό. Και πέφτοντας στα πόδια του Χριστού, τον ευχαριστούσε. Και Αυτός λέει: «Οὐχὶ οἱ δέκα ἐκαθαρίσθησαν; οἱ δὲ ἑνὲα ποῦ;... Ἀναστὰς πορεύου· ἡ πίστις σου σέσωκέ σε». Θα περίμενε κανείς να γύριζαν όλοι οι θεραπευμένοι στον Χριστό, για να τον ευχαριστήσουν.

Όμως, δεν συνέβη αυτό. Ευεργετημένοι και εμείς πολλαπλώς από τον Κύριο, μήπως του φερόμαστε με αγνωμοσύνη και αχαριστία; Μία μέρα, την Κυριακή, περιμένει να πάμε στον Ναό να τον ευχαριστήσουμε, μα εμείς απαξιούμε! Εμείς, με τις τόσες ευκολίες και ανέσεις, θύματα του καταναλωτισμού, με πληθώρα υλικών αγαθών, με απεριγράπτες σπατάλες, ακόμα και στα χρόνια της περίφημης «κρίσης», σαν αποχαυνωμένοι, αφηνόμαστε στην καλοπέραση, ξεχνώντας και εγκαταλείποντας τον Κύριο. Μέχρι που να έρθουν δύσκολες στιγμές, με αρρώστιες, πειρασμούς, δοκιμασίες κλπ, για να τον θυμηθούμε και να ζητήσουμε, σαν τους λεπρούς, τη βοήθειά Του.

Χάνουμε τόσα πολλά όταν δεν είμαστε ευγνώμονες, επειδή αν μαθαίναμε να είμαστε ευγνώμονες στα εμφανή δώρα του Θεού, θα ανακαλύπταμε σταδιακά ότι μπορούμε να είμαστε ευγνώμονες σε πολύ περισσότερα, για όλα τα πράγματα που η Θεία Πρόνοια φέρνει στον δρόμο μας. Όχι μόνο τα πράγματα που μας χαροποιούν, όχι μόνο τα θαύματα της ζωής, αλλά ακόμα και τις προκλήσεις της ζωής, τα πράγματα που απαιτούν από εμάς κουράγιο, μεγαλείο, ευγένεια, τα πράγματα που φοβόμαστε. Και πόσο συχνά θα μπορούσαμε να ξεπεράσουμε την ματαιοδοξία με την ευγνωμοσύνη που θα νοιώθαμε! Επειδή ματαιοδοξία σημαίνει να κοιτάζουμε τον εαυτό μας και να σκεφτόμαστε πόσο υπέροχοι είμαστε, ξεχνώντας ότι αυτό που είμαστε, όλα όσα έχουμε είναι δώρο του Θεού.

Ας μελετήσουμε το θέμα αυτό, πλησιάζουμε την ημέρα που η καρδιά μας θα πρέπει να φλέγεται από ευγνωμοσύνη, ο Θεός μας αγάπησε τόσο πολύ ώστε να γίνει ένας από εμάς, αν και ήμασταν ξένοι, συχνά εχθρικοί απέναντι Του, ήρθε και έδωσε τη ζωή Του για να μπορέσουμε να ζήσουμε.

Ας προσευχόμαστε αγαπητοί μου αδελφοί, να μας προστατεύει ο Θεός από τις ασθένειες, μα και από κάθε μορφή «πνευματικής λέπρας» των κοινωνικών και φυλετικών διακρίσεων, της αχαριστίας και της αποξένωσής μας από την Εκκλησία. Ο Ιησούς Χριστός μας δείχνει τον σωτήριο δρόμο. Ο ευγνώμων λεπρός, ας είναι υπόδειγμά μας. Αμήν.

† Αρχιμανδρίτης Λάμπρος Στυλιανού

ΚΥΡΙΑΚΗ ΙΕ' ΛΟΥΚΑ (ΖΑΚΧΑΙΟΥ)

Απόστολος: Α' Τιμ. δ' 9 – 15

Ευαγγέλιον: Λουκ. ιθ' 1 - 10

22 Ιανουαρίου 2023

Βασικότατο μήνυμα όλων των προφητών και των αποστόλων στη συνέχεια αλλά και του ίδιου του Χριστού είναι η μετάνοια του ανθρώπου και η επιστροφή του κοντά στο Θεό. Ο Χριστός παρομοίασε άλλωστε τον εαυτό Του ως τον ποιμένα που αφήνει τα ενενήντα εννέα πρόβατα και αναζητά το ένα που πλανήθηκε να το βρει να το σώσει. Τότε όταν το βρει η χαρά του είναι τόση μεγάλη γι' αυτό παρά για τα άλλα ενενήντα εννέα που ήταν από την αρχή κοντά του. Έτσι και στην προκειμένη περίπτωση της σημερινής περικοπής που ακούσαμε βρήκε τον αρχιελώνη Ζακχαίο στην είσοδο της πόλης της Ιεριχούς και τον οδήγησε στη μετάνοια και στη σωτηρία.

Θαυμάζει κανείς τον τρόπο που αναζητά ο Ζακχαίος τον Χριστό. Παρόλο που το επάγγελμά του του εξασφάλιζε ανέσεις και ευκολίες στη ζωή, χρήμα και επίγεια δόξα, αυτά δεν τον γέμιζαν αλλά έψαχνε κάτι ανώτερο. Είναι γεγονός ότι όταν ο άνθρωπος κάνει ένα βήμα ειλικρινούς μετάνοιας και ταπείνωσης να συναντήσει τον Θεό, ο Θεός κάνει χίλια για να τον πλησιάσει. Η περίπτωση του Ζακχαίου είναι μοναδική, πρότυπο για κάθε άνθρωπο που αναζητά τον Χριστό, για κάθε άνθρωπο που επιθυμεί την μετάνοια και την επιστροφή στο Θεό, πρότυπο ανθρώπου που κανονικά δεν θα μπορούσε να σωθεί αλλά τελικά βρήκε τη σωτηρία. Το επάγγελμα του αρχιελώνη για την εποχή εκείνη θεωρείτο ως το ακρότατο στάδιο της αμαρτίας, που δεν υπήρχε περίπτωση μετάνοιας γι' αυτούς που το ασκούσαν, εφόσον έφτασαν στον πάτο. Ενώ ο Χριστός λέγει αλλού για ανθρώπους που είναι πωρωμένοι και αμετανόητοι «έστω σοι ώσπερ ο εθνικός και ο τελώνης» εδώ ένας αρχιελώνης σώζεται. Ενώ αλλού ο Χριστός λέγει ότι «δυσκόλως οι τα χρήματα έχοντες εισελεύονται εις την βασιλείαν του Θεού» εδώ βλέπουμε ένα πολύ πλούσιο να εισέρχεται εις την βασιλεία του Θεού και την αγιότητα. Γνωρίζουμε από το συναξάριο της Εκκλησίας ότι ο Ζακχαίος στη συνέχεια όχι μόνο την βασιλεία του Θεού κέρδισε, αλλά μετά την Πεντηκοστή βαπτίστηκε έγινε χριστιανός, έγινε απόστολος, επίσκοπος Καισαρείας και άγιος της Εκκλησίας μας που τον εορτάζουμε κάθε χρόνο στις 20 Απριλίου. Στην παραβολή του Ασώτου υιού, ο άσωτος ο οποίος εγκατέλειψε τον Θεό πατέρα του, σκόρπισε τα χαρίσματα που του έδωσε ο Θεός στην αμαρτία και στα πάθη, έφτασε στο σημείο να λιμοκτονεί υλικά και πνευματικά, αυτό που έκανε στο τέλος τον έσωσε. Ανάστα είπε πορεύσομαι προς τον πατέρα μου. Επομένως το πρώτο μήνυμα το οποίο θα πρέπει να αντλήσουμε από την περικοπή αυτή είναι σε όποια κατάσταση και να βρίσκεται ο καθένας θα πρέπει να μην παραμένει μέσα στην αμαρτία. Να μην απογοητεύεται ότι δεν υπάρχει σωτηρία για μας, ότι δεν μπορούμε να ξεφύγουμε από τις κακές συνήθειες πάθη την απομάκρυνσή από τον Θεό. Μια κίνηση

μετανοίας, μια κίνηση ταπείνωσης προς τον Θεό και εκζήτησης του Θείου ελέους, ο Θεός δεν θα μας προσπεράσει. Θα σταθεί και θα μας κοιτάξει, θα καταδεχθεί και θα μας πει όπως είπε στον αρχιτελώνη ότι θα έρθει στον οίκον της ψυχής μας, όπως διαβάζουμε στην προετοιμασία μας για την Θεία Μετάληψη του Σώματος και του Αίματος του Χριστού.

Η Εκκλησία μας, οι άγιοι Πατέρες διακηρύττουν ότι το «πίπτειν ανθρώπινον, το μετανοείν Θεϊόν το εμμένειν σατανικόν». Πρέπει λοιπόν να σηκωθούμε και με πόθο για αλλαγή να αναζητήσουμε τον Χριστό μέσα από την ταπείνωση την μετάνοια και την εξομολόγηση.

Παρατηρώντας τον Ζακχαίο, πέρα από τον πόθο του να δει τον Χριστό που θα υποκινείται από μετάνοια και με ταπείνωση να τον συναντήσει βλέπουμε και κάποιες θυσίες που κάνει. Πρώτα δεν τον ενδιαφέρει τι θα πει ο κόσμος, ένα πρόσωπο της υψηλής κοινωνίας, βγαίνει πάνω στην συκομουριά για να δει τον Χριστό. Θα μπορούσαν να τον περιγελάσουν για την πράξη του, λογικά σκεπτόμενος θα μπορούσε να πει ότι ο Χριστός θα τον αποστρεφόταν λόγω της αμαρτωλής ζωής του και θα γινόταν περιγελο μπροστά στο πλήθος, δεν το νοιάζει. Το μόνο που ενδιέφερε τον Ζακχαίο ήταν ο Χριστός και πως να τον δει, να τον συναντήσει. Στην εποχή που ζούμε δυστυχώς παρατηρούμε τι θα πει ο κόσμος, να συμπεριφερόμαστε όπως οι πολλοί, μήπως μας περιγελάσουν, μήπως το ένα το άλλο, ντρεπόμαστε ή φοβόμαστε ακόμα να ομολογήσουμε την πίστη μας. Για να μπορέσει κανείς να συναντήσει τον Θεό θα πρέπει να αποστασιοποιηθεί λίγο από τον κόσμο, από τις κρίσεις και τα θέλω του κόσμου και να ανέβει λίγο ψηλότερα μέσω της μετάνοιας, της προσευχής, της συμμετοχής στα μυστήρια της Εκκλησίας. Θα πρέπει να μην συμμετέχουμε σε κάθε δραστηριότητα κοσμική για να γινόμαστε ένα με τον κόσμο αλλά να απέχουμε από κάθε τι το οποίο δεν μας ωφελεί πνευματικά. Ο πολύς θόρυβος και η σύγχυση σκορπίζουν τον νου μας και δεν μας αφήνουν να δούμε τον Θεό. Ας μας κατακρίνουν, όπως κατέκριναν τον Ζακχαίο και πριν αλλά και μετά, όταν ο Χριστός τον δέχθηκε σπίτι του. Εμείς ας μείνουμε με τον Χριστό, που πάντοτε μέσω της μυστηριακής ζωής, της προσευχής θα τον συναντούμε.

Ο Χριστός όπως πέρασε από την Ιερικώ, περνά και από την δική μας ζωή, ακούμε την καμπάνα του ναού της ενορίας μας συχνά να κτυπά, ακούμε ένα κήρυγμα, μια ομιλία, είναι μηνύματα, ένα κάλεσμα σε μετάνοια να ξυπνήσουμε, να αναζητήσουμε και να αποδεχτούμε στη ζωή μας τον Χριστό. Μέσα από την μετάνοια, την ταπείνωση, την μυστηριακή ζωή, την αποστασιοποίηση από την αμαρτία και τα κοσμικά και τον πόθο να δούμε τον Θεό, ο Χριστός πρώτος θα μας συναντήσει και αν τον δεχθούμε να μείνει μέσα μας.

† **Πρωτοσύγκελος Ι.Μ.Π. Τυχικός**

ΚΥΡΙΑΚΗ ΙΖ' ΜΑΤΘΑΙΟΥ
(ΧΑΝΑΝΑΙΑΣ) Απόστολος: Β' Κορ.
στ' 16 – ζ' 1 Ευαγγέλιον: Ματθ. ε' 21-
28 29 Ιανουαρίου 2023

«Ἐλέησόν με, Κύριε, υἱὲ Δαβὶδ»

Σπαρακτική η κραυγή της γυναίκας του σημερινού Ευαγγελίου. Η κατάσταση της ήταν απελπιστική. Η κόρη της είχε καταληφθεί από δαιμονικό πνεύμα κι εκείνη, παρ' ότι δεν ήταν Εβραία αλλά Χαναναία, δηλαδή αλλοεθνής και ειδωλολάτρισσα, έτρεξε προς τον Χριστό για να ζητήσει τη θεραπεία του παιδιού της.

Οι ικεσίες και οι παρακλήσεις της δεν συγκίνησαν τον Χριστό. Αντίθετα φαίνεται να την περιφρονεί και να την αγνοεί παντελώς. Ούτε και στο αίτημα των μαθητών να τη διώξει γιατί δημιουργούσε ταραχή δεν εκάμφθη. Εκείνη, όμως, επιμένει, φωνάζει δυνατώτερα, γίνεται το επίκεντρο της προσοχής. Πλησιάζει τον Χριστό και τον παρακαλεί γονατιστή «Κύριε, βοήθει μοι». Στις επίμονες ικεσίες της ο Κύριος όχι μόνο δεν ανταποκρίθηκε αλλά της απάντησε ότι δεν είναι σωστό να στερήσει την τροφή από τα τέκνα και να τη δώσει στα κυνάρια, δηλαδή στα σκυλιά. Χρησιμοποιεί, ο Κύριος, τους συνήθεις όρους με τους οποίους οι Ιουδαίοι χαρακτήριζαν από τη μια μεριά τον εαυτό τους και από την άλλη τους εθνικούς.

Ιδιαίτερος σκληρή η στάση του Χριστού προς τη Χαναναία. Εκείνος που ακόμα και στον πιο μικρό αναστεναγμό έσκυβε πάντα πρόθυμα με συμπάθεια, «ὁ πατὴρ τῶν οἰκτιρμῶν καὶ Θεὸς πάσης παρακλήσεως», ο γλυκὺς Ἰησοῦς, εδὼ παρουσιάζεται ἀνάληγτος ἀπέναντι στο δράμα μίας δυστυχομένης μητέρας. Εκείνη «παρακαλεῖ, δέεται, κλαίει τὴν συμφορὰν, αὔξει τὴν τραγωδίαν, διηγεῖται τὸ πάθος καὶ ὁ φιλάνθρωπος οὐκ ἀποκρίνεται αὐτῇ λόγον». Ἡ συμπεριφορὰ, ὁμως, αὐτῆ του Κυρίου δεν ἦταν τυχαία. Ὡς καρδιογνώστης, ἀσφαλῶς, γνώριζε τὴν καρδιά της Χαναναίας και με τὴ θεϊκὴ Του σκέψη κάτι ἄλλο, μεγαλύτερο ἀπὸ μίαν ἀπλὴ θεραπεία προγραμμάτιζε.

Ἐάν θεράπευε ἀμέσως τὴ θυγατέρα της θα μας ἔκρυβε τὸν πλοῦτο της πίστεως, της ταπεινώσεως και της συνέσεώς της. Ὁ ιερὸς Χρυσόστομος σημειώνει χαρακτηριστικὰ ὅτι «οὐκ ἔδει τοσαύτην ἀρετὴν κρυβῆναι... διὸ ὁ Χριστὸς τὸν ἐναποκείμενον αὐτῇ θησαυρὸν θεοσόφῳ τεχνάσματι ἐκκαλύπτει». Ὁ Κύριος, μ' ἓνα θεοπρεπὴ τρόπο, ἀποκαλύπτει τὸν εσωτερικὸ πνευματικὸ πλοῦτο της Χαναναίας για να καταισχύνει τὸς Ἰουδαίους που θεωροῦσαν ὅτι ὁ Θεὸς ἐνδιαφέρεται ἀποκλειστικὰ και μόνο για ἐκείνους, ἀδιαφορώντας για ὅλους τὸς ἄλλους λαοὺς και, ταυτόχρονα, για να στηλιτεύσει τὴν υποκρισία και ὀλιγοπιστία τὸς. Τὴν δοκιμάζει «ἵνα μειζόνως αὐτὴν στεφανώσῃ».

Και πράγματι, ἡ γυναίκα ἐκείνη εἶχε μερικὰ γνωρίσματα ἀξιοθαύμαστα. Ἦταν, πρῶτα ἀπ' ὅλα, ἡ μεγάλη πίστη της. Παρὰ τὸν πόνο και τὴν ταλαιπωρία που βίωνε εξαιτίας της κατάστασης της κόρης της, τρέχει να ἀναζητήσει τὸν Χριστό σε ξένο και ἐχθρικὸ περιβάλλον. Παρ' ὅτι ἀλλόθρησκη τὸν ἀποκαλεῖ «Κύριο» και «υἱὸν Δαβὶδ», ἀναγνωρίζει, δηλαδή, τὴ Μεσσιανικὴ Του ιδιότητα.

Ἐισπράττει τὴ φαινομενικὴ ἄρνηση και ἀδιαφορία του Χριστοῦ κι ὁμως

δεν ολιγοπιστεί ούτε απελπίζεται. Θα μπορούσε, έστω κι αν δεν παραπονιόταν φανερά, να αρχίσει να μειώνεται η πίστη της, να εξασθενεί ψυχικά και να πει: «φώναξα, ξαναφώναξα, κραύγασα αλλά δεν γίνεται τίποτε». Εκείνη, όμως, όχι μόνο δεν απογοητεύεται αλλά συνεχίζει, με αυξανόμενο, μάλιστα, βαθμό πίστεως, να απευθύνεται στον Χριστό και να ελπίζει για θεραπεία. Δικαίως, λοιπόν, ο Κύριος την επαινεί, για να διαλαλείται η βαθιά και γνήσια πίστη της εις τον αιώνα.

Ήταν ύστερα η μεγάλη ταπεινοφροσύνη της. Οι μαθητές αγανακτούν μαζί της. Ο Χριστός την απαξιώνει και την αποκαλεί σκυλί. Ωστόσο, εκείνη δεν θίγεται, δεν αγανακτεί ούτε σκανδαλίζεται με τα λόγια του Κυρίου. Αντιθέτως, δέχτηκε τους υποτιμητικούς χαρακτηρισμούς και τους μετέτρεψε σε επιχείρημά της. Με ειλικρινή ταπείνωση και επίγνωση της αναξιοτήτάς της ικετεύει τον Χριστό έστω και για ένα «ψυχίο» θείου ελέους και ευσπλαχνίας. Και ο Κύριος, που «επιβλέπει επί την προσευχήν τῶν ταπεινῶν καὶ οὐκ ἐξουδενοῖ τὴν δέησιν αὐτῶν», δεν την αποστράφηκε τελικά. Όχι μόνο της έδωσε το ποθούμενο, την ίαση του παιδιού της, αλλά την κατέστησε, διαχρονικά, πρότυπο και παράδειγμα ταπείνωσης για όλους μας.

Ήταν, τέλος, κι η μεγάλη επιμονή της. Μπροστά στη ψυχρότητα του Χριστού δεν αποθαρρύνθηκε, ούτε απέκαμε μετά την πρώτη ή δεύτερη προσπάθεια. Τα ψυχικά και σωματικά της αποθέματα δεν εξαντλήθηκαν από τα πολλά εμπόδια κι οι προσβολές δεν κατέβαλαν το φρόνημά της. Απεναντίας «ἀπηναισχύντησε καλὴν ἀναισχυντίαν». Με παρρησία, θαυμαστή καρτερία και επιμονή συνέχισε να ικετεύει τον Χριστό και, έτσι, είλκυσε το έλεος και τη φιλανθρωπία Του.

Η περίπτωση της Χαναναίας γυναίκας του σημερινού ευαγγελίου διδάσκει κι εμάς πως πρέπει να προσευχόμαστε και να προσεγγίζουμε τον Θεό. Δεν είναι λίγες οι φορές που κι εμείς αισθανόμαστε ότι ο Θεός δεν μας ακούει ή βραδύνει να απαντήσει στις προσευχές και στα αιτήματά μας. Αυτό δεν πρέπει να μας αποθαρρύνει ή πολύ χειρότερα να μας οδηγεί στην απελπισία και τελικά στην παραίτηση. Μας δοκιμάζει πολλές φορές ο Θεός με τη μη ανταπόκριση στις προσευχές μας για να μας βοηθήσει να αυξήσουμε την πίστη μας και να αποκτήσουμε την αξιοθαύμαστη επιμονή της Χαναναίας. Αν μας δώσει αμέσως αυτό που ζητούμε υπάρχει το ενδεχόμενο να σταματήσουμε την προσευχή και να φύγουμε από κοντά Του. Να λάβουμε το δώρο και να ξεχάσουμε τον Δωρεοδότη. Και τότε το δώρο που λάβαμε θα είναι ασήμαντο μπροστά στην πνευματική ζημιά που πάθαμε.

Ας μην απελπιζόμαστε, λοιπόν, κι ας μην αποκάμνουμε προσευχόμενοι όταν ο Θεός δεν απαντά άμεσα στις προσευχές μας γιατί αυτό μας ωφελεί πνευματικά και μάλιστα πολλαπλά. Ας επιμείνουμε με αταλάντευτη πίστη και αληθινή ταπείνωση στην προσευχή και να είμαστε βέβαιοι ότι θα έρθει η ώρα που ο Θεός θα ικανοποιήσει το αίτημά μας και θα δώσει τη θεοπρεπή εντολή «γεννηθήτω σοι ως θέλεις».

† **Αρχιμανδρίτης Δημήτριος Κυριακίδης**

**ΚΥΡΙΑΚΗ ΙΣΤ' ΛΟΥΚΑ (ΤΕΛΩΝΟΥ ΚΑΙ
ΦΑΡΙΣΑΙΟΥ) Απόστολος: Β' Τιμ. γ' 10 - 15
Ευαγγέλιο: Λουκ. ιη' 10 - 14 5 Φεβρουαρίου
2023**

«Κατέβη ούτος δικαιωμένος εις τον οίκον αυτού, ή γαρ εκείνος»

Δυο χαρακτηριστικούς τύπους ανθρώπων της καθημερινής ζωής μάς παρουσιάζει ο Κύριος, μέσα από τη σημερινή παραβολή του Τελώνου και του Φαρισαίου. Δυο τύπους ανθρώπων, που αν και έζησαν σε διαφορετική εποχή, εντούτοις, τους συναντούμε διαχρονικά σε κάθε εποχή και σε κάθε ανθρώπινη κοινωνία. Για τούτο και η αναφορά σ' αυτούς είναι πάντοτε επίκαιρη, γιατί στο πρόσωπό τους μπορεί να διακρίνουμε τον ίδιο τον εαυτό μας. Άρα, μας προσφέρεται η δυνατότητα, μέσα από τη σύγκριση, να προλάβουμε δυσάρεστες καταστάσεις και να βελτιώσουμε τον εαυτό μας.

Δυο άνθρωποι, λοιπόν, όμοιοι, αλλά και διαφορετικοί μεταξύ τους. Και οι δύο αισθάνονται την ανάγκη να προσευχηθούν. Και οι δύο κάνουν χρήση του πολυτίμου δώρου του Θεού προς τον άνθρωπο, αυτού της προσευχής, μέσα από την οποία ο Θεός εκφράζει τη συγκατάβασή του, αφού δίνει στον άνθρωπο τη δυνατότητα να συνομιλεί μαζί Του. Την ίδια όμως στιγμή, μέσα από την προσευχή, αποκαλύπτεται και ο άνθρωπος που προσεύχεται. Μέσα από την προσευχή, που είναι συνομιλία με τον Θεό, καθρεφτίζεται η ψυχή του ανθρώπου, γιατί αυτοαποκαλύπτεται ο άνθρωπος. Αν μέσα από την προσευχή ζητά ο άνθρωπος το έλεος του Θεού, τότε βρίσκεται στον σωστό δρόμο, αφού αποφεύγει την παραπλάνηση κατ' αρχάς του εαυτού του και στη συνέχεια του περιβάλλοντός του. Αν ο άνθρωπος συνειδητοποιήσει ότι ο μόνος τέλειος και αναμάρτητος είναι ο Θεός, τότε, αμέσως, αναγνωρίζει ότι ο ίδιος είναι ατελής και αμαρτωλός. Αντίθετα, αν το κριτήριο της τελειότητας είναι ο άνθρωπος και όχι ο Θεός, τότε οδηγείται στην πλάνη της αναμαρτησίας και άρα της αυτοδικαίωσης, όπως έγινε σήμερα και με τον Φαρισαίο του Ευαγγελίου. Μάλιστα, μέσα από την αυτοδικαίωση, θεωρεί τον Θεό οφειλέτη και όχι τον ίδιο οφειλέτη έναντι του Θεού. Δηλαδή, θεωρεί ότι με τις αρετές που έχει του χρωστά ο Θεός και ότι ο ίδιος ως τέλειος δεν χρωστά τίποτε και σε κανένα.

Ο Ευαγγελιστής Ιωάννης, θέλοντας να μας προφυλάξει από αυτή την πλάνη, μας προειδοποιεί χωρίς περιστροφές: «Αν ισχυριστούμε πως είμαστε αναμάρτητοι, εξαπατούμε τον εαυτό μας και δεν λέμε την αλήθεια. Αν, όμως, ομολογούμε τις αμαρτίες μας, ο Θεός, που είναι αξιόπιστος και δίκαιος θα συγχωρήσει τις αμαρτίες μας και θα μας καθαρίσει από κάθε άδικη πράξη. Αν ισχυριστούμε πως δεν έχουμε ποτέ αμαρτήσει, βγάζουμε ψεύτη τον Θεό και ο λόγος του δεν ζει μέσα μας».

Τα πιο πάνω λόγια του Ευαγγελιστή Ιωάννη επιβεβαιώθηκαν μέσα από τα πρόσωπα της σημερινής παραβολής. Ο Τελώνης, που ήταν πραγματικά άδικος και αμαρτωλός, μετανόησε και προσβλέποντας στην αξιοπιστία και τη δικαιοσύνη του Θεού κατέφυγε κοντά του, όπου και βρήκε τη δικαίωση, αφού, όπως ακούσαμε σήμερα τον Κύριο, «κατέβη ούτος δεδικαιωμένος». Η αναγνώριση της αμαρτωλότητάς του και η καταφυγή του στον Θεό με ταπείνωση, του εξασφάλισε τη δικαίωση και άρα τη συγχώρηση από τον Θεό. Αντίθετα, ο Φαρισαίος, έστω κι αν διέθετε πλήθος αρετών και μοναδική ευσέβεια, εντούτοις, στο τέλος αποδοκιμάστηκε από τον Θεό. Όσο ευσεβής κι αν ήταν, όσο ενάρετη ζωή κι αν έζησε,

τα έσβησε όλα μέσα από το πάθος του εγωισμού αλλά και της εμπάθειας προς τους άλλους, και ιδιαίτερα τον αμαρτωλό Τελώνη. Ύψωσε τον εαυτό του πάνω από όλους κι από όλα. Οι «αρετές» του καθώς και η ευσέβειά του έγιναν μόνο «προς το θεαθήναι» και όχι από πραγματική αγάπη. Αυτές τις «αρετές» ήρθε να τις «αποκαλύψει» στον Θεό, αλλά και στους ανθρώπους την ιερή στιγμή της προσευχής, αφαιρώντας από τον Θεό την παντογνωσία και την ικανότητα να κρίνει δίκαια. Μάλιστα, έφτασε, έστω και έμμεσα, να υποδείξει στον Θεό ότι ο μόνος αναμάρτητος είναι ο εαυτός του και ότι οι συνάνθρωποί του, καθώς και ο Τελώνης, είναι η προσωποποίηση της αμαρτίας, αφού είναι «άρπαγες, άδικοι και μοικοί».

Αυτή η περιφρόνηση με την οποία αντιμετώπιζαν τους άλλους ανθρώπους, έστω κι αν ήταν οι χειρότεροι αμαρτωλοί, γεγονός που το ομολόγησε και ο ίδιος ο Τελώνης, έκαναν τον Κύριο να διηγηθεί τη σημερινή παραβολή. Μέσα από την ετυμηγορία Του, ο Κύριος επιβεβαίωσε αυτό που εφάνέρωσε με την ίδια τη ζωή Του. Ότι ο δρόμος που οδηγεί στον ουρανό είναι ο ίδιος που οδήγησε και τον Κύριο στη γη. Και αυτός είναι ο δρόμος της ταπείνωσης. Κατά τον Απόστολο Παύλο, ο Ιησούς Χριστός «εαυτὸν εκένωσεν μορφὴν δούλου λαβὼν, ἐν ὁμοιώματι ἀνθρώπων γενόμενος και σχήματι ευρεθεὶς ὡς ἄνθρωπος, ἐταπείνωσεν εαυτὸν γενόμενος υπήκοος μέχρι θανάτου, θανάτου δε σταυροῦ». Όλα τα απαρνήθηκε ο Κύριος. Αν και Θεός, πήρε μορφή δούλου κι έγινε άνθρωπος και όντας πραγματικός άνθρωπος ταπεινώθηκε θεληματικά υπακούοντας μέχρι θανάτου, και μάλιστα θανάτου σταυρικού. Αυτή η ταπείνωση κι αυτή η αγάπη προς τον κόσμο αποτελεί διαχρονικά το πρότυπο που καλούμαστε να μιμηθούμε. Ένα πρότυπο που ξέρει να θυσιάζεται για τους άλλους, με μοναδικό κίνητρο την αγάπη. Αντίθετα, ο Φαρισαίος ήταν εξ ολοκλήρου απορροφημένος από τον εαυτό του. Ειδωλοποίησε τον εαυτό του και τον ανέβασε στο πιο ψηλό βάθρο. Από το ύψος που βρισκόταν έβλεπε τους άλλους με περιφρόνηση. Σε ότι αφορά την προσευχή του, αυτή ήταν ένα εγκώμιο του εαυτού του και όχι ένας ύμνος προσευχής προς τον Θεό. Ύψώνει το βλέμμα στον Θεό, αλλά στην πραγματικότητα εκεί φαντάζεται τον εαυτό του. Αντί να ευχαριστήσει τον Θεό για τα όσα του έχει προσφέρει, αντίθετα, τον ευχαριστεί γιατί «διαφέρει» από τους άλλους. Έμμεσα σαν να λέει στον Θεό: «Σε λυπάμαι γιατί δεν έχεις άλλους πιστούς και αφοσιωμένους εκτός από μένα»!!! Δεν είπε το «ευχαριστώ» στον Θεό γιατί τον επροφύλαξε από την αρπαγή, την αδικία και την αμαρτία. Σαν να ήθελε να πει: «ό,τι καλό έκανα στη ζωή μου είναι μόνο κατόρθωμα δικό μου». Λησμονεί το του Παύλου «χάριτι Θεού ειμί ό ειμί».

Αδελφοί μου, η σωτηρία δεν κερδίζεται με ψεύτικους τίτλους και φαρισαϊκά αυτολιβανίσματα. Η σωτηρία κερδίζεται με την πραγματική συμφιλίωση με τον Θεό. Και αυτή τη σωτηρία την επέτυχε ο Τελώνης, τόσο με τη στάση του, αφού δεν τολμούσε να υψώσει το βλέμμα του στον ουρανό, λόγω της συναίσθησης της αμαρτωλότητός του, όσο και με τη σύντομη προσευχή του: «Ο Θεός ιλάσθητί μοι τω αμαρτωλώ». Έτσι, ειλικρινής μετάνοια και ταπείνωση του εξασφάλισαν τη δικαίωση και τη σωτηρία. Και το «Τριώδιο» που αρχίζει σήμερα έχει σαν στόχο να μας οδηγήσει στην πραγματική σωτηρία. Ας αποφύγουμε, λοιπόν, τον εγωισμό και την εμπάθεια του Φαρισαίου. Αντίθετα, μέσα από την περισυλλογή και τη συναίσθηση της αμαρτωλότητάς μας ας οδηγηθούμε στην αυτογνωσία του Τελώνη.

Θεόδωρος Αντωνιάδης

ΚΥΡΙΑΚΗ ΙΖ' ΛΟΥΚΑ (ΑΣΩΤΟΥ)

Απόστολος: Α' Κορ. Στ' 12 - 20

Ευαγγέλιο: Λουκ. ιε' 11 - 32

12 Φεβρουαρίου 2023

«Πλούσιοι επτώχευσαν και επείνασαν, οι δε εκζητούντες τον Κύριον ουκ ελαττώθησονται παντός αγαθού».

Πλούσιος πολύ, ήταν και ο νέος της σημερινής ευαγγελικής περικοπής, αφού του χαρίστηκε μια μεγάλη περιουσία «προίκα» από τον πατέρα του. Ως διαχειριστής της, είχε τη δυνατότητα να τη χρησιμοποιήσει ελεύθερα όπως αυτός ήθελε. Οι επιλογές πολλές, ωστόσο, η ροπή του ανθρωπίνου γένους προς την αμαρτία, τον ωθούν να απομακρυνθεί από την πατρική εστία, που αποτελούσε λιμάνι ασφαλές. Θεώρησε ότι εκεί μακριά, στο ανοικτό πέλαγος, θα ζούσε τη ζωή όπως την ήθελε, όπως την είχε ονειρευτεί. Μα λίγο να το αναλογιστούμε, εύκολα μπορούμε να διαπιστώσουμε ότι τίποτα δεν του έλειπε κοντά στον πατέρα, όλα τα είχε, και χωρίς να κάνει ιδιαίτερους κόπους και αγώνες.

Μακριά από τον πατέρα, ο νέος ήταν πλέον αφρούρητος. Οι αντιστάσεις που μπορούσε να προβάλλει απέναντι στις επιθυμίες του ήταν απειροελάχιστες. Χωρίς πλέον κανένα φραγμό και έλεγχο, κατάντησε υποχείριο και έρμαιο των επιθυμιών του. Σε αυτή τη δουλική κατάσταση που βρισκόταν, μακριά από την ασφάλεια του πατέρα, πείθεται και κατασπαταλά τα πάντα στις πρόσκαιρες απολαύσεις. Καταντώντας έτσι από πλούσιος πάμπτωχος, από πρίγκηπας δούλος, από πλήρης κενός. Έφτασε δηλαδή στο σημείο της πλήρους εξαθλίωσης, στην απελπισία, αφού κατάντησε να βόσκει χοίρους ό,τι πιο εξευτελιστικό και βρόμικο για έναν Εβραίο.

Πόσες φορές όμως και εμείς, μέσα από κάποιους λογισμούς, πειθόμαστε να απομακρυνθούμε από την εκκλησία, για να πορευθούμε με γνώμονα το εγώ μας, έχοντας ως οδηγώ τις επιθυμίες μας. Εκεί μακριά, κατασπαταλούμε τα χαρίσματα, που Ο Κύριος μας έδωσε ως προίκα, ικανοποιώντας τις ακόρεστες επιθυμίες μας. Όμως μακριά από την πηγή της ζωής, η ψυχή σιγά σιγά ξηραίνεται, και όση ενέργεια και αν είχε, έρχεται η ώρα που εξαντλείται. Σε αυτό το σημείο αναζητάει έστω μια σταγόνα για να ανακουφιστεί, αλλά δεν την βρίσκει, φτάνοντας στο σημείο της απελπισίας. Μήπως, όμως, από την αρχή, αυτός δεν ήταν ο στόχος και σκοπός του πονηρού; Πρώτο να μας απομακρύνει από τον Χριστό, δεύτερο να μας αδειάσει πνευματικά και στο τέλος να μας φέρει στο σημείο της απελπισίας.

Πρότυπό μας εδώ θα πρέπει να αποτελεί αυτός ο νέος, «ο άσωτος», και η στάση που τήρησε σ' αυτή τη δύσκολη κατάσταση που βρέθηκε. Πράγματι παρασύρθηκε, έκανε πολλά λάθη στη ζωή του, ήρθε, όμως, η ευλογημένη στιγμή που ήρθε «εις έαυτὸν». Ξύπνησε από τον λήθαργο και την ύπνωση που προκαλεί η αμαρτία. Κατανόησε το μέγεθος των σφαλμάτων του, αλλά και την αξία της πατρικής εστίας. Η μετάνοια του νέου δεν ήταν μόνο αξιοθαύμαστη, αλλά και πραγματική, και αυτό φανερώνεται στα λόγια του «οὐκέτι εἰμὶ ἄξιος κληθῆναι υἱὸς σου· ποιήσόν με ὡς ἓνα τῶν μισθίων σου». Δεν έχει πλέον αξιώσεις, δεν ζητάει

επανάκτηση της παλιάς του θέσης, το μόνο που ζητά είναι να τον δεχτεί πίσω ο πατέρας, έστω και ως ένα από τους τελευταίους.

Αν θαυμάσαμε, όμως, τη μετάνοια του νέου, δεν υπάρχουν λέξεις που μπορούν να περιγράψουν την ευσιπλαχνία και την αγάπη του πατέρα. Ο οποίος, πάντοτε ήταν εκεί, κάθε ημέρα, αναμένοντας την επιστροφή του υιού του. Και όταν ήρθε η στιγμή να τον δει, δεν μπορούσε ούτε να περιμένει μέχρι να έρθει. Ένα βήμα έκανε ο νέος, δέκα ο πατέρας. Και παρά τη θερμή υποδοχή που έτυχε ο νέος, η απολογία του δεν άλλαξε, δεν εκμεταλλεύτηκε την αγάπη του πατέρα. Μα το μεγαλείο του πατέρα φανερώνεται τη στιγμή που ανυψώνει τον νέο στην πρότερή του θέση. Χωρίς προϋποθέσεις, χωρίς να ζητήσει εγγυήσεις, δίχως κάποια περίοδο δοκιμασίας.

Όλοι εμείς οι χριστιανοί, την ημέρα της βαπτίσεώς μας ενδυθήκαμε τον κατάλευκο χιτώνα, τον Χριστό. Αποκτήσαμε δικαίωμα υιοθεσίας, γίναμε πραγματικά τέκνα του επουράνιου Πατέρα. Ωστόσο, οι μέριμνες της ζωής, η ροπή που έχουμε προς την αμαρτία, γρήγορα μας κάνουν να λησμονούμε αυτές τις δωρεές, και τον λευκό χιτώνα μας τον αμαυρώνουμε, χάνοντας έτσι το δικαίωμα της υιοθεσίας. Στην κατάσταση αυτή, δεν είναι λίγοι από εμάς που φτάνουμε στο σημείο της απελπισίας, νιώθοντας ότι πλέον δεν έχουμε σωτηρία, και ο χιτώνας μας δεν μπορεί να λευκανθεί ξανά.

Υπάρχει, όμως, κάτι αδύνατο για τον Θεό; Ο νέος του σημερινού ευαγγελίου πρέπει να αποτελεί παράδειγμά μας. Όσο μεγάλα αμαρτήματα κι αν κάναμε, όσο ανάξιοι κι αν νιώθουμε, να επιστρέψουμε πίσω, στην πατρική εστία, στην Εκκλησία. Να προστρέξουμε με πραγματική μετάνοια στο μυστήριο της Ιεράς Εξομολογήσεως. Και ο Κύριος θα είναι εκεί, για να μας δεχτεί πίσω με πατρική στοργή. Θα μας ενδύσει με τη στολή την πρώτη, αυτή που λάβαμε την ημέρα της βαπτίσεώς μας.

Ευτυχώς για εμάς, πατέρας είναι ο Χριστός, και όχι ο πρεσβύτερος υιός. Αλίμονό μας αν ήταν ο πρεσβύτερος, γιατί τότε θα βρίσκαμε την πόρτα κλειστή. Όσο και αν κρούαμε, δεν θα υπήρχε ανταπόκριση. Ωστόσο, η στάση αυτή του πρεσβύτερου, μήπως αντιπροσωπεύει και κάποιους από εμάς; που από την αρχή της ζωής μας βρισκόμασταν στους κόλπους της Εκκλησίας. Στο ασφαλές αυτό λιμάνι, η χάρις του Κυρίου και όχι οι δικές μας δυνάμεις, δεν είναι αυτή που πολλές φορές μας φύλαξε στο να μην πέσουμε σε σοβαρά αμαρτήματα; Λησμονώντας το αυτό, η καρδιά μας σκληραίνεται και έτσι δύσκολα, μπορούμε να δεχτούμε τη μετάνοια του αδελφού μας.

Ο Κύριος δεχόμενος τον ταλαίπωρο αδελφό μας, δεν σημαίνει ότι απορρίπτει εμάς. Στην πραγματικότητα, επιστροφή του αδελφού, αποτελεί επιτυχία δική μας, αφού βλέποντας τον δικό μας ενάρετο βίο αποφάσισε να αλλάξει, να μετανοήσει, να επιστρέψει στην αλήθεια. Η χαρά που νιώθουμε στην επιστροφή του αδελφού, αποτελεί επισφράγιση ότι μέσα μας υπάρχει αγάπη και Πνεύμα Θεού.

Έτσι με όποιον και αν ομοιάζουμε, είτε με τον άσωτο είτε με τον πρεσβύτερο, να προστρέξουμε κοντά στον Κύριον, με πραγματική μετάνοια γιατί «Ο Θεός αγάπη εστίν».

Πρωτοπρεσβύτερος Κωνσταντίνος Λαζάρου

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΗΣ ΑΠΟΚΡΕΩ

Απόστολος: Α' Κορ. η' 8 - θ' 2

Ευαγγέλιο: Ματθ. κε' 31 - 46

19 Φεβρουαρίου 2023

«Όταν έλθης ο Θεός, επί γης μετά δόξης, και τρέμωσι τα σύμπαντα... και βίβλοι ανοίγωνται, και τα κρυπτά δημοσιεύωνται»

Λίγες μόνο μέρες μάς απομένουν πριν εισέλθουμε στο στάδιο των αρετών, στην Αγία και Μεγάλη Τεσσαρακοστή. Με εφόδια την ταπείνωση του τελώνου και την μετάνοια του Ασώτου ξεκινήσαμε ένα πνευματικό ταξίδι με προορισμό τον Σταυρό και την Ανάσταση. Τις προηγούμενες εβδομάδες συναντήσαμε την αγάπη και την ευσπλαχνία του Θεού, όμως τώρα ήλθε η ώρα να δούμε κάτι άλλο, την περικοπή της τελικής κρίσεως. Η μέλλουσα Κρίση είναι θεμελιώδης πίστη της χριστιανικής διδασκαλίας, η οποία θα επισυμβεί στο τέλος αυτού του πρόσκαιρου κόσμου όπως περιγράφεται σαφέστατα στο ευαγγέλιο του Ματθαίου.

Η σημερινή περικοπή είναι αφιερωμένη στο πιο φοβερό γεγονός της ανθρώπινης ιστορίας, στη μέλλουσα Κρίση, ως απαραίτητος προβληματισμός των πιστών αυτή την αγωνιστική περίοδο. Με την ανάμνηση της Μεγάλης Κρίσεως, με την ανάγνωση της σχετικής ευαγγελικής περικοπής και με τη σχετική υμνολογία της ημέρας, μπορούμε να συναισθανθούμε τη μεγάλη ευθύνη μας απέναντι στον ευαγγελικό νόμο, του οποίου η τήρηση είναι προϋπόθεση για την προσωπική μας κρίση. Ο Θεός δεν ρωτάει ούτε τους αμαρτωλούς ούτε τους δίκαιους τίποτε σχετικά με τις πεποιθήσεις τους ή με τις λατρευτικές τους συνήθειες, αυτό που μετράει ο Κύριος είναι ο βαθμός της ανθρωπιάς τους «επεινάσα γάρ και έδώκατέ μοι φαγεῖν...»

Η παραβολή της κρίσεως θέτει σαφέστατα το ότι θα κριθούμε για την «πολιτεία» μας, για το πώς δηλαδή ζήσαμε ανάμεσα στους αδελφούς μας. Και για την Εκκλησία, αυτή η πολιτεία, δεν μπορεί να νοηθεί έξω από μια χριστοκεντρική τοποθέτηση μέσα στην αδελφική κοινωνία που είναι έκφραση μιάς ζωής, η οποία θεμελιώνεται στην ένωση με τον Χριστό εν Αγίω Πνεύματι. Η τελείωση του πιστού εν κοινωνία είναι το αδιάκοπο κήρυγμα των πατέρων. Ο Άγιος Ιωάννης ο Χρυσόστομος θέτει το εξής ερώτημα, «Και πώς είναι δυνατόν, να γίνουμε μιμηταί Χριστού; Με το να φροντίζουμε για το κοινό καλό και να μη ζητούμε τα του εαυτού μας»

Ολόκληρο το έργο της σωτηρίας του ανθρωπίνου γένους στηρίζεται σε δύο άξονες, οι οποίοι είναι οι δύο παρουσίες του Κυρίου στον κόσμο. Η πρώτη παρουσία είναι η ταπεινή και αθόρυβη ενανθρώπιση του Θεού Λόγου, όπως προέβλεπε το σχέδιο της θείας οικονομίας. «Ο Λόγος σάρξ

ἐγένετο». Ο άναρχος και άπειρος Θεός δέχτηκε να περιορισθεί στον χρόνο και τον χώρο για τη δική μας σωτηρία. Ήλθε στη γη για να λειτουργήσει το μυστήριο της απολυτρώσεώς μας. Άφησε την αγία Του Εκκλησία για να είναι ο συνεχιστής στους αιώνες της σωτηρίας των ανθρώπων όλων των γενεών. Όλοι οι άνθρωποι, χωρίς καμία διάκριση, είναι καλεσμένοι στη σωτηρία, χωρίς να υποχρεώνεται κανένας να σωθεί δίχως τη θέλησή του. Το υπέρτατο θείο δώρο της ελευθερίας του ανθρώπου είναι συνάμα ευλογία και κατάρα, σωτηρία και καταστροφή, διότι αφήνεται ο άνθρωπος να επιλέξει αυτός τη χρήση της ελευθερίας του. Τα αποτελέσματα αυτής της χρήσεως θα φανούν στη δεύτερη παρουσία του Χριστού, όπου θα λάβει χώρα η Μεγάλη Κρίση.

Πρωτοφανής για την ιστορία η ένδοξος Δευτέρα Παρουσία του Κυρίου και η δικαία κρίση Του, για να αποδώσει στον καθένα με βάση τα έργα του. Μέτρο της κρίσεως η αγάπη προς τους αδελφούς, προς τους φτωχούς και πεινασμένους, τους ασθενείς και αδυνάτους, τους άσημους και καταφρονημένους. Αυτούς, τους οποίους οι άνθρωποι χαρακτηρίζουν ως «ελαχίστους». Και την κάθε ευεργεσία που γίνεται σε αυτούς, την θεωρεί ότι αναφέρεται στον ίδιο. Σε αυτή την έννοια του πλησίον κρύβεται και η βαθύτερη σημασία της Χριστιανικής αγάπης. Δεν αγαπάμε κατά καθήκον, όπως συνήθως λέμε. Η αγάπη είναι η αναπνοή του Χριστιανισμού, ο φυσικός τρόπος της υπάρξεως του. Δεν αγαπώ, λοιπόν τον πλησίον μου με την έννοια του οίκτου, της ευσπλαχνίας, της ελεημοσύνης, αλλά τον αγαπώ, διότι μέσα του είναι η εικόνα του Θεού.

Μέσα στην Εκκλησία ο πλησίον μάς δίνει τη δυνατότητα να ξεδιπλωθούμε και να βγούμε από τον εαυτό μας, να δραστηριοποιηθούμε στην αγάπη και να ξεπεράσουμε τον φόβο, που έχει μέσα του την κόλαση και μετά να περάσουμε στον χώρο της παραδείσιας κοινωνίας. Στο πρόσωπο του άλλου ο χριστιανός δεν βλέπει το κακό και το δαιμονικό που μετατρέπει τη ζωή και τον κόσμο σε θάνατο, αλλά στο πρόσωπο του πλησίον και μάλιστα του «ελαχίστου αδελφού» βλέπει την αληθινή ζωή, τον Χριστό και την Ανάσταση.

Το ευαγγέλιο της κρίσεως είναι μια χαρμόσυνη είδηση. Κρύβει την υπόσχεση ότι ο Κύριος θα έλθει και θα περιμαζέψει τα τέκνα Του και ο πόνος δεν θα υπάρχει πια και το κακό θα σβήσει. Το μέτρο με το οποίο θα κριθούμε θα είναι η απόλυτη και αδυσώπητη δήλωση του Θεού ότι μόνο ο δρόμος της αγάπης και της προσφοράς μετράει. Ας εργαστούμε πνευματικά και ας μετανοήσουμε αληθινά, έχοντας την προσδοκία μας στην Ανάσταση των νεκρών και την ενατένισή μας στην αιώνια ζωή.

† **Αρχιμανδρίτης Λάμπρος Στυλιανού**

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΗΣ ΤΥΡΙΝΗΣ

Απόστολος: Ρωμ. ιγ' 11 – ιδ' 4

Ευαγγέλιο: Ματθ. στ' 14 – 21

26 Φεβρουαρίου 2023

Η Κυριακή της Τυρινής είναι αφιερωμένη στην απώλεια του Παραδείσου εξαιτίας της παρακοής των Πρωτοπλάστων, του Αδάμ και της Εύας. Μας θυμίζει τα δάκρυά τους μετά την πώση τους, και μας καλεί σε εγρήγορση και αγώνα, για να μην κινδυνεύσουμε και εμείς να κλεισθούμε έξω από τον Παράδεισο.

Από αύριο, λοιπόν, εισερχόμαστε στο νέο στάδιο πνευματικών αγώνων, στο στάδιο της Αγίας και Μεγάλης Τεσσαρακοστής. Βέβαια ως καλοί χριστιανοί πρέπει να είμαστε πάντοτε έτοιμοι και να καταρτιζόμαστε στην εν Χριστώ ζωή σε όλη την διάρκεια της επίγειας ζωής μας. Η περίοδος της Μεγάλης Τεσσαρακοστής μας καλεί και σε μια πιο έντονη και προσεκτική κατάρτιση του εαυτού μας για να γιορτάσουμε άξια τις κοσμοσωτήριες ημέρες των Παθών και της Αναστάσεως του Κυρίου μας.

Ολόκληρη η ζωή μας πρέπει να είναι μια συνεχής προσπάθεια για να αποφεύγουμε τις αμαρτίες και να πράττουμε τα καλά έργα. Αυτό, όμως, δεν είναι αρκετό. Πρέπει οι πράξεις μας να είναι διαποτισμένες με την αρετή της αγάπης για να έχουν πραγματική ηθική αξία. Διαφορετικά η ζωή μας θα τηρεί όλους τους τύπους και θα παρουσιάζει τυπικά μεγάλες πράξεις, αλλά δεν θα είναι ποτέ ηθικές. Αφού θα στερούμαστε της αγάπης θα είμαστε σκληροί και αδιάφοροι προς τους συνανθρώπους μας. Θα διακρινόμαστε για τον ατομισμό μας και δεν θα είμαστε διατεθειμένοι να δεχθούμε τα σφάλματα των άλλων ούτε να υπομένουμε τις αδυναμίες τους.

Αυτή είναι μια κατάσταση που συναντάμε πολύ συχνά στη ζωή μας. Και αν κοιτάξουμε με προσοχή τριγύρω μας θα διαπιστώσουμε ότι οι περισσότεροι από εμάς, τους χριστιανούς, οι οποίοι αγωνιζόμαστε να βαδίσουμε τον δρόμο του Χριστού, λησμονούμε την βασιλική οδό. Διότι ενώ πολλές φορές υποβαλλόμαστε σε κόπους και θυσίες, εντούτοις λησμονούμε εκείνο το οποίο πρώτα ζητά ο Θεός. Ζητά να δώσουμε αγάπη προς τους αδελφούς μας.

Όταν έχουμε αγάπη, τότε όλα τα άλλα καθήκοντά μας θα έχουν μία φυσική συμπεριφορά. Όπως μια μητέρα που αγαπά το παιδί της, πάντοτε θα φροντίζει για την ευτυχία του και θα το συγχωρεί, όσες φορές και αν πέσει, έτσι και ο άνθρωπος όταν αγαπά τον αδελφό, τον συνάνθρωπό του, συμφιλιώνεται πρόθυμα με αυτόν και αγωνίζεται για την ευτυχία του. Ας μην ξεχνάμε ότι την απεριόριστη αγάπη μας, μας την έδωσε ο ίδιος ο Χριστός. Που όταν τον συκοφαντούσαν και τον έβριζαν οι

εχθροί Του, Αυτός ανταπέδιδε ευεργεσίες και παρακαλούσε τον Πατέρα Του να τους συγχωρήσει. Το παράδειγμά Του αυτό το ακολούθησαν οι Απόστολοι και όλοι οι Μαθητές Του σε όλους τους αιώνες.

Αυτός είναι ο δρόμος τον οποίο ακολούθησαν όλοι οι πιστοί χριστιανοί. Είναι ο πιο ασφαλής δρόμος που οδηγεί στη σωτηρία. Δεν απαιτείται καμιά δαπάνη, ούτε θυσία και ταλαιπωρία. Εκείνο που είναι απαραίτητο είναι να συγχωρούμε τους άλλους, γιατί μόνο έτσι θα συγχωρήσει και τα δικά μας αμαρτήματα ο Θεός.

Και είναι τόσα πολλά τα αμαρτήματα που κάνουμε κάθε στιγμή, κάθε ημέρα. Γιατί είμαστε τόσο αδύνατοι και ανίσχυροι ώστε δεν μπορούμε να νικήσουμε τις δικές μας επιθυμίες και εύκολα παρασυρόμαστε από το ρεύμα του κόσμου. Ποιος από εμάς μπορεί να καυχηθεί ότι δεν παρέβηκε το θέλημα του Θεού; Κανένας. Γιατί όσα καλά και αν κάνουμε δεν παύουμε να είμαστε άνθρωποι με τις αδυναμίες και τις ασθένειές μας. Παρουσιάζουμε συνεχώς τις κακές μας διαθέσεις, τις πονηρές μας επιθυμίες, λέμε απρεπή λόγια, οργιζόμαστε, αδικούμε και τόσα άλλα που μας καθιστούν υπόλογους και ένοχους απέναντι στον Θεό.

Τι πρέπει λοιπόν να κάνουμε; Να καταδικαστούμε για τις πολλές μας αμαρτίες; Ή να δεχθούμε την λύση που μας προσφέρει ο Κύριος στο σημερινό Ευαγγελικό ανάγνωσμα. Να το καταλάβουμε ότι πρέπει να συγχωρούμε για να μας συγχωρηθούν και οι δικές μας αμαρτίες. Αν δεν συγχωρούμε δεν πρέπει να ελπίζουμε ότι θα απαλλαγούμε από το βάρος των αμαρτιών μας. Μάταια νηστεύουμε, μάταια προσευχόμαστε και μάταια παρακαλούμε τον Θεό της αγάπης για να μας δεχθεί στη Βασιλεία Του.

Το έργο της συχώρησης, αγαπητοί μου, δεν είναι καθόλου εύκολο, απαιτεί κόπο και θυσία, γιατί η αρετή αυτή αποκτάται μόνο με θυσίες και ιδρώτα. Η νίκη και η δόξα στεφανώνει μόνο όσους αγωνίζονται στη ζωή τους τίμια, και όχι όσους κοιμούνται και βαδίζουν στο σκοτάδι. Έτσι και ο χριστιανός που ποθεί το στεφάνι της αιώνιας δόξας, θα πρέπει να αγωνισθεί για να πνίξει το μίσος και την έχθρα του, και να συγχωρήσει τον εχθρό του. Στον αγώνα αυτό ποτέ δεν μένει μόνος του, γιατί τον ενισχύει η Θεία Χάρη η οποία μεταβάλλει τα αδύνατα σε δυνατά.

Ο Πανάγαθος Θεός, μας δίνει μια και μοναδική ευκαιρία για να λυτρωθούμε από το πλήθος των αμαρτιών μας. Γι' αυτό με την έναρξη της Μεγάλης Τεσσαρακοστής ας αρχίσουμε και εμείς μια καινούργια ζωή και ας αφήσουμε την κακία και το μίσος. Ας τα σβήσουμε για να δεχθούμε και εμείς τη συχώρηση από τον Δίκαιο Κριτή. Και τότε θα είμαστε βέβαιοι ότι η ζωή μας θα είναι γεμάτη με χαρά και ειρήνη και θα αξιωθούμε να είμαστε και εμείς μεταξύ των εκλεκτών της βασιλείας των ουρανών.

Οικονόμος Μάριος Πολυκάρπου

Το περιεχόμενο του παρόντος τεύχους υπάρχει αυτούσιο και στην ιστοσελίδα της Ιεράς Μητροπόλεως Πάφου www.impaphou.org

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΠΑΦΟΥ

ΔΙΜΗΝΙΑΙΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑΤΩΝ

Το πρώτον Αποστολικόν κήρυγμα εις την Πάφον
Πράξ. ιγ, 6-12

ΜΑΡΤΙΟΣ - ΑΠΡΙΛΙΟΣ 2023

ΕΤΟΣ ΜΔ΄

ΑΡ.513 - 514

ΚΥΡΙΑΚΗ Α΄ ΝΗΣΤΕΙΩΝ (ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ)

Απόστολος: Εβρ. ια' 24 – 26, 32 - 40

Ευαγγέλιο: Ιω. α' 44 - 50

5 Μαρτίου 2023

Στο πέρασμα των αιώνων υπήρξαν πολλές σπουδαιές ανακαλύψεις. Ορισμένες, μάλιστα, χαρακτηρίζονται ως μεγάλες και πολύτιμες για ολόκληρη την ανθρωπότητα. Η ανακάλυψη, όμως, του αποστόλου Φιλίππου, που περιγράφεται στο σημερινό ευαγγέλιο, υπερέχει ασύγκριτα όλων των άλλων.

Ο Φίλιππος αναζητούσε τον Θεό. Ανέμενε κι εκείνος, όπως όλοι οι ομοεθνείς του, την έλευση του Μεσσία. Μελετούσε τις Γραφές και ερευνούσε τους Προφήτες. Και τελικά, στα μέρη της Γαλιλαίας, αξιώθηκε να συναντήσει και να γνωρίσει προσωπικά τον Χριστό. Αυτή τη μεγάλη ανακάλυψη, που συγκλόνισε την ύπαρξή του, διακήρυξε με ενθουσιασμό στον Ναθαναήλ: «Ὁν ἔγραψε Μωυσῆς ἐν τῷ νόμῳ καὶ οἱ προφῆται, εὐρήκαμεν Ἰησοῦν... τὸν ἀπὸ Ναζαρέτ».

Η Εκκλησία σε ρόλο αντίστοιχο μ' εκείνον του αποστόλου Φιλίππου, σήμερα, Κυριακή της Ορθοδοξίας, ημέρα του θριάμβου της αλήθειας κατά των αιρέσεων, ομολογεί και διακηρύττει με στεντόρεια φωνή την πίστη, τη βεβαιότητα και την ελπίδα της: «...Ὁὕτω φρονούμεν, οὕτω λαλούμεν, οὕτω κηρύσσομεν Χριστὸν τὸν ἀληθινὸν Θεὸν ἡμῶν. Αὕτη ἡ πίστις τῶν ἀποστόλων, αὕτη ἡ πίστις τῶν πατέρων, αὕτη ἡ πίστις τῶν ὀρθοδόξων...».

Η διακήρυξη αυτή δεν είναι ένα ιδεολογικό ή φιλοσοφικό σύνθημα ούτε μια στείρα θριαμβολογία. Είναι ο πυρήνας και το θεμέλιο της Εκκλησίας. Γιατί η Εκκλησία είναι Αυτός ο Χριστός που παρατείνεται στους αιώνες. Ο Χριστός, όπως Τον παρέδωσαν οι Απόστολοι, όπως Τον δίδαξαν οι Πατέρες, όπως Τον δογματίσαν οι Οικουμενικές Σύνοδοι, όπως Τον βίωσαν, ανά τους αιώνες, οι Άγιοι.

Αυτό είναι και το νόημα της σημερινής εορτής, κατά την οποία πανηγυρίζουμε την αναστήλωση των εικόνων. Οι εικονομάχοι, στηριζόμενοι στα χωρία της Αγίας Γραφής «οὐ ποιήσεις σεαυτῷ εἰδῶλον οὐδὲ παντός ὀμοίωμα...» και

«Θεὸν οὐδεὶς εἶωρακε πώποτε», αλλά και επηρεασμένοι από τις ανεικονικές αντιλήψεις της ανατολής, ισχυριζόνταν ότι με τις εικόνες αλλοιωνόταν ο πνευματικός χαρακτήρας του Χριστιανισμού και ωδηγείτο στην ειδωλολατρία.

Στην πραγματικότητα πίσω από την εικονομαχία κρυβόταν μια μεγάλη αίρεση, ο Μανιχαϊσμός, που διδασκε ότι ο Χριστός δεν έγινε κατ' ουσίαν άνθρωπος αλλά ήλθε στον κόσμο και έπαθε φαινομενικά, «κατά δόκησιν», όχι πραγματικά. Μ' αυτόν τον τρόπο ετίθετο υπό αμφισβήτηση η ενανθρώπιση του Χριστού και επομένως η ανακαίνιση και σωτηρία του ανθρώπου δι' Αυτού.

Η Εκκλησία, με εκατόμβες μαρτύρων και ποταμούς αιμάτων, υπερασπίστηκε την αλήθεια. Επέμεινε ότι μπορούμε να εικονίζουμε τον Χριστό, αφού πραγματικά ενανθρώπησε. Διατράνωσε, ακόμα, ότι οι εικόνες δεν αποτελούν είδωλα, διότι αποτυπώνουν πρόσωπα και όντα υπαρκτά, ενώ τα είδωλα είναι «απάτης ὀμοιώματα» γιατί αναπαριστούν αντικείμενα ανύπαρκτα. Για μας ο Χριστός δεν είναι μια θεωρία, ένας συμβολισμός ή μια ιδεατή μορφή αλλά «ο ενανθρωπήσας Θεός Λόγος», στο πρόσωπο του Οποίου έγινε ορατός και προσιτός στους ανθρώπους ο αόρατος και απρόσιτος Θεός. Αυτόν τον Χριστό, τον «σαρκί οφθέντα Θεόν Λόγον και τοῖς ἀνθρώποις συναναστροφέντα», «Ὁν ἀκηκόαμεν, Ὁν εὐράκαμεν τοῖς ὀφθαλμοῖς ἡμῶν, Ὁν εἰθεασάμεθα και αἰ

χειρες ημών εψηλάφησαν», Αυτόν εξεικονίζουμε και προσκυνούμε στις ιερές εικόνες, ομολογώντας, έτσι, ότι «ου δοκήσει ουδέ φαντασία, αλλ' αληθεία ω κόσμω εφάνη».

Ιδιαίτερος στην Ορθόδοξη Εκκλησία οι εικόνες δεν είναι γέννημα της φαντασίας του εκάστοτε καλλιτέχνη. Τα αρχέτυπα - ο Κύριος, η Παναγία, οι Άγιοι - είναι υπαρκτά, ιστορικά πρόσωπα με τα ιδιαίτερα προσωπικά χαρακτηριστικά τους. Οι Πατέρες της Ζ' Οικουμενικής Συνόδου παρατηρούν χαρακτηριστικά: «Ιδόντες τον Κύριον, καθώς είδον, ιστορήσαντες εξωγράφησαν. Ιδόντες Ιάκωβον τον αδελφόν του Κυρίου, καθώς είδον αυτόν, ιστορήσαντες εξωγράφησαν...».

Η αξία των εικόνων, ωστόσο, δεν εξαρτάται από τις καλλιτεχνικές ικανότητες του ζωγράφου, ούτε παραβλάπεται η λειτουργικότητά τους από την αδεξιότητα του καλλιτέχνη να αποδώσει επιτυχώς τα χαρακτηριστικά του εικονιζομένου προσώπου. Κι αυτό διότι η προσκύνηση της εικόνας δεν απονέμεται στην αποτυπωμένη στο ξύλο μορφή αλλά στο εικονιζόμενο πρόσωπο. Εξάλλου είναι φανερό ότι η βυζαντινή τέχνη δεν επιδιώκει ν' αποδώσει πιστά και φυσιοκρατικά το ανθρώπινο πρόσωπο ή τον αισθητό κόσμο αλλ' έχει σκοπό να αναγάγει, νοητά, τον πιστό στις θείες πραγματικότητες και να του μεταδώσει τις αλήθειες της πίστεως.

Η Εκκλησία διδάσκει ότι η προσκύνηση που αποδίδουμε στην εικόνα δεν είναι λατρευτική, αφού η λατρεία προσφέρεται μόνο στον Τριαδικό Θεό, αλλά σχετική και τιμητική και, κατά τον ιερό Δαμασκηνό, «επί το πρωτότυπον διαβαίνει». Ασπαζόμενοι την εικόνα δεν τιμούμε την ύλη, το ξύλο και τα χρώματα, αλλά του

«εικονιζομένου την υπόστασιν», και μέσω αυτού τον ίδιο τον Θεό.

Οι εικόνες αποτελούν την «διά σχημάτων και χρωμάτων» έκφραση ολόκληρου του Ευαγγελίου, γι' αυτό και είναι ισάξιες με το Ευαγγέλιο και τον Τίμιο Σταυρό. Με τη θέα τους διδάσκουν και παιδαγωγούν τους πιστούς «εν αήκω φωνή» και τους ανάγουν σε ζωντανή σχέση και μίμηση της ζωής των εικονιζομένων προσώπων. Είναι, όπως γράφει ο Μέγας Βασίλειος, τα βιβλία των αγραμμάτων. Ένας σύγχρονος θεολόγος, μάλιστα, γράφει ότι οι εικόνες αποτελούν «οδηγό της θεώσεως του ανθρώπου».

Έχουν, όμως, και πνευματική αξία οι εικόνες. Δεν είναι απλά αντικείμενα τέχνης αλλά πορθμεία και αγωγοί της Θείας Χάριτος. Ο Θεός, μέσω των αγίων Του, οι οποίοι είναι μυστικώς και κατά χάριν παρόντες στις εικόνες τους, μεταδίδει τη χάρη Του, αγιάζει και ζωοποιεί τους πιστούς. Ο Άγιος Ιωάννης ο Δαμασκηνός σημειώνει ότι στις εικόνες των Αγίων «ανεκφοιτήτως ένεστι η του Πνεύματος χάρις» και ότι όπως «η προσκύνησις της εικόνας επί το πρωτότυπον διαβαίνει», κατά τον ίδιο τρόπο και «η αγιοποιός ενέργεια εκ του πρωτοτύπου εκπορεύεται».

Έχοντας, λοιπόν, κατά νουν τη θεολογία των ιερών εικόνων μπορούμε να κατανοήσουμε τους αγώνες της Εκκλησίας για την επικράτησή τους. Ας τις προσκυνούμε με πίστη και ευλάβεια κι ας μακαρίσουμε τη μνήμη όλων εκείνων που αγωνίστηκαν για την ορθόδοξη πίστη: «των της Ορθοδοξίας προμάχων ... αιωνία η μνήμη».

† Αρχιμανδρίτης Δημήτριος Κυριακίδης

ΚΥΡΙΑΚΗ Β' ΝΗΣΤΕΙΩΝ

Απόστολος: Εβρ. α'10 -

β'3

Ευαγγέλιο: Μάρκ. β' 1

-12

12 Μαρτίου 2023

Μέτρο της πνευματικής προόδου για τον κάθε Χριστιανό είναι η Ορθόδοξη πίστη όπως διασαφηνίστηκε μέσα από τους Αγίους Πατέρες και ο συνεχής πνευματικός αγώνας. Η Εκκλησία μας την πρώτη Κυριακή των νηστειών πρόβαλε την Ορθοδοξία ενάντια σε όλες τις αιρέσεις των προηγούμενων αιώνων. Σήμερα, δεύτερη Κυριακή των νηστειών, επαναλαμβάνεται μια δεύτερη Ορθοδοξία με κορυφή τον Άγιο Γρηγόριο Αρχιεπίσκοπο Θεσσαλονίκης τον Παλαμά. Πράγματι η ορθόδοξη πίστη και διδασκαλία του Αγίου Γρηγορίου διέσωσε την ορθοδοξία από τη Δυτική σκέψη που ουσιαστικά οδηγούσε τον κάθε χριστιανό σε δρόμους που δεν οδηγούν στο Θεό.

- Ο Άγιος Γρηγόριος ο Παλαμάς έχοντας την παράδοση παλαιότερων αγίων ανθρώπων αλλά και έχοντας ως βάση την υπακοή, την ταπείνωση, την συνεχή μετάνοια και άσκηση – νήψη μπόρεσε να γίνει μέτοχος των ακτίστων ενεργειών του Θεού και να μιλήσει γι' αυτές. Σύμφωνα με τη διδασκαλία του που δεν ήταν θεωρητική αλλά καρπός εμπειρικής ζωής, ο άνθρωπος μπορεί να μετέχει και να γίνει κοινωνός της δόξης του Χριστού μέσω των ακτίστων ενεργειών του Θεού. Όλη του η ζωή ήταν μια παράκληση προς τον Θεό να αξιωθεί να φωτιστεί «Φώτισόν μου το σκότος» και ο Χριστός που είπε «αιτείτε, και δοθήσεται υμίν» όταν βλέπει ότι το ζητάμε με καθαρότητα καρδιάς που αποκτάται με τη συνεχή μετάνοια, με ταπείνωση και πίστη τότε μας το χαρίζει. Έτσι ο Θεός του χάρισε αυτή τη δυνατότητα του θείου Φωτισμού. Σε αντίθεση με τη Δυτική σκέψη που δίδασκε ότι η γνώση του Θεού επιτυγχάνεται με την κοσμική σοφία και ότι ο άνθρωπος απλά γνωρίζει τον Θεό μέσω της δικής του δυνατότητας διαβάζοντας, ο Άγιος Γρηγόριος έλεγε ότι ο Θεός δεν ανακαλύπτεται αλλά αποκαλύπτεται στον Άνθρωπο. Η κοσμική σοφία δεν έχει καμία σημασία στην πνευματική κατάσταση του ανθρώπου. Ο Μέγας Βασίλειος που ήταν ο πλέον καταρτισμένος από την κοσμική σοφία και ο Μέγας Αντώνιος που ήταν ολιγογράμματος, έφτασαν και οι δύο στα ίδια μέτρα αγιότητας και Αγιοπνευματικής εμπειρίας. Η κοσμική σοφία μπορεί να χρησιμοποιηθεί στην υπηρεσία των πατέρων αλλά δεν είναι αυτή που αγιάζει τον άνθρωπο. Ο άνθρωπος αγιάζεται όταν καθαρίζεται και κενώνεται μέσα του. Καθαρίζει με τη συνεχή μετάνοια κάθε ίχνος αμαρτίας από πράξεις, λόγους και σκέψεις και κενώνεται από εγωισμό που φουσκώνει τον άνθρωπο και δεν μπορεί να χωρέσει μέσα τον Θεό. Επίσης ο άνθρωπος καλείται με την άσκηση, νηστεία, αδιάλειπτη προσευχή, να ελκύσει τη Χάρη του Θεού και ο Θεός να του φανερωθεί ως Άκτιστο Φως που είδαν οι μαθητές στην Μεταμόρφωση, στο Θαβώριο όρος. Σε αντίθεση με τους Δυτικούς που έλεγαν ότι ο Θεός είναι αμέθεκτος και οι ενέργειες του Θεού είναι κτιστές ο άγιος Γρηγόριος απάντησε με ορθόδοξη διδασκαλία των αγίων Πατέρων. Έλεγε ότι αν οι ενέργειες είναι κτιστές τότε ο Θεός δεν μπορεί να γίνει μεθεκτός στον άνθρωπο και κατά συνέπεια δεν θα μπορούσε και να

σωθεί. Οι ενέργειες του Θεού είναι άκτιστες και ο άνθρωπος μπορεί να μην μετέχει της Ουσίας του Θεού αλλά μετέχει των Ακτίστων Ενεργειών Του και έτσι θεούται και αγιάζεται.

- Η ορθόδοξη διδασκαλία του Αγίου Γρηγορίου του Παλαμά είναι το πρώτιστο της πνευματικής ζωής. Αν ο ορθόδοξος άνθρωπος βιώνει την ορθοδοξία εμπειρικά, τότε αγιάζεται. Αν καμιά φορά δυσκολευόμαστε να κατανοήσουμε τα της πίστεως, αρκεί και μόνο το παράδειγμα αγίων ανθρώπων για να μας οδηγήσει με πρακτικό τρόπο στην επίτευξη της πνευματικής ζωής. Ο άγιος Γρηγόριος είναι ένα από τα λαμπρά παραδείγματα αγίων της Εκκλησίας. Τι χρειάζεται ο Χριστιανός για να προσδεύσει σ' αυτό το πνευματικό στάδιο της Μεγάλης Τεσσαρακοστής καθώς και στο στάδιο ολόκληρης της ζωής του; Ο άγιος Γρηγόριος απέκτησε με τη χάρη του Αγίου Πνεύματος την ταπείνωση, έκανε κτήμα του τη συνεχή μετάνοια, την ανεξικακία, την ησυχία να μην διασπάται ο νους με διάφορα τα οποία μολύνουν πνευματικά τον άνθρωπο, την εγκράτεια, την άσκηση με αγρυπνίες, νηστείες και την αδιάλειπτη νοερά προσευχή. Ιδιαίτερα για τη νοερά προσευχή το «Κύριε Ιησού Χριστέ ελέησόν με» έλεγε ότι άπαντες, κληρικοί, μοναχοί και κοσμικοί μπορούν να προσεύχονται το ίδιο και να φτάσουν στα ίδια μέτρα αγιότητας. Η προσευχή έχει την αρχή της από το ίδιο το Ευαγγέλιο: ο τυφλός της Ιερικούς φώναζε συνεχώς στον Χριστό: «Ιησού Υιέ Δαβίδ, ελέησόν με» και ο άνθρωπος είδε το φως του αλλά κυρίως εμπειρικά, με το θαύμα έγινε κοινωνός και του Ακτίστου Φωτός. Η Χαναναία φώναζε συνεχώς στον Χριστό να την ελεήσει και να απαλλάξει τη θυγατέρα της από το δαιμόνιο που την βασάνιζε: «ελέησόν με, Κύριε, υιέ Δαυΐδ» και ο Χριστός βλέποντας την πίστη και την ταπείνωσή της Χαναναίας έδωσε το έλεός Του και απαλλάχθηκε η θυγατέρα της από το δαιμόνιο. Σε πολλές εικόνες και τοιχογραφίες αγίων γράφει πάνω στο ειλητάριο που βαστούν «Ιησού μνήμη φωτίζει τον νου και διώκει τους δαίμονας». Τι άλλο χρειάζεται να επιζητήσουμε από τον Χριστό αυτή την περίοδο και καθ' όλη την παρούσα ζωή; Τον φωτισμό του Αγίου Πνεύματος και την απαλλαγή από δεσμεύσεις που προσπαθεί ο διάβολος να μας ρίξει και στη συνέχεια να μας απομακρύνει από τον Θεό.

Συνοψίζοντας τα πιο πάνω θα πρέπει σε αυτό το στάδιο της Μεγάλης Τεσσαρακοστής αλλά και σε όλη μας τη ζωή να έχουμε ως σκοπό μέσα από την ορθόδοξη διδασκαλία του Αγίου Γρηγορίου του Παλαμά αλλά και το Άγιο Παράδειγμά του να φτάσουμε στον φωτισμό και στην κατά χάρη θέωσή μας. Αυτό δεν γίνεται από τη μια μέρα στην άλλη, χρειάζεται βήμα – βήμα, θα πρέπει να έχουμε ένα ορθόδοξο, πατερικό πνευματικό ιερέα για να καθαρίζουμε τακτικά την ψυχή μας από αμαρτίες και να μας βοηθά στην πνευματική ζωή. Θα πρέπει να αγωνιζόμαστε με ταπείνωση και υπακοή στο θέλημα του Θεού, η συνεχής ανάγνωση των Γραφών, βίων και λόγων των Αγίων, η νηστεία, η συνεχής προσευχή, η τακτική Θεία Κοινωνία που μας βοηθά να γίνουμε σύσσωμοι και σύνοιμοι Χριστού καθώς και όλα τα καλά έργα προς τον συνάνθρωπό μας θα βοηθήσουν ώστε με τη χάρη των ακτίστων ενεργειών του Θεού να γίνουμε και εμείς μέτοχοι του Ακτίστου Φωτός. Μπορεί καθημερινά να σταυρωνόμαστε αλλά θα έρθει η μέρα που θα αναστηθούμε μαζί με τον Χριστό στην αιώνια Ζωή εκεί όπου Ζωή είναι ο Χριστός.

ΚΥΡΙΑΚΗ Γ' ΝΗΣΤΕΙΩΝ (ΣΤΑΥΡΟΠΡΟΣΚΥΝΗΣΕΩΣ)

Απόστολος: Εβρ. δ' 14 -

ε' 6 Ευαγγέλιο: Μαρκ. η'

34 - θ' 1 19 Μαρτίου

2023

Σταυρός, ένα όργανο καταδίκης, βασανιστικού αλλά και εξευτελιστικού θανάτου. Σ' αυτόν οδηγούνταν οι μεγαλύτεροι κακούργοι, αυτοί που διέπραξαν ότι πιο φρικτό μπορεί να φαντασθεί το ανθρώπινο μυαλό. Σήμερα, αποτελεί πηγή αγιασμού, δύναμης, ενίσχυσης, ζωής αλλά το σημαντικότερο, σωτηρίας. Τόσο αντικρουόμενες έννοιες, από τον πόνο στη χαρά, από τη ντροπή στη δόξα, από τον θάνατο στη ζωή, από την καταδίκη στη σωτηρία. Ακούονται οξύμωρα όλα αυτά στα αυτιά μας.

Σε όλους μας είναι γνωστή η παροιμία, με τον Σταυρό στο χέρι, δεν πας μπροστά. Πόση αλήθεια κρύβει το ρητό αυτό! Πράγματι, έχοντας ως κριτήριο τα κοσμικά συμφέροντα, και όπως είναι διαμορφωμένη η κοινωνία σήμερα, είναι δύσκολο κάποιος τηρώντας στη ζωή του τον λόγο του Θεού να διαπρέψει με ευκολία. Δεν είναι, όμως, και ακατόρθωτο. Τα παραδείγματα πολλά, αρκεί να ανατρέξουμε στην Αγία Γραφή. Μελετώντας τη ζωή του Αβραάμ ή του Ιώβ, γρήγορα διαπιστώνουμε ότι ήταν άνθρωποι δίκαιοι και ευσεβείς, τηρώντας με μεγάλη προσοχή τον νόμο του Θεού. Ωστόσο, αυτό δεν στάθηκε εμπόδιο στο να διαπρέψουν στη ζωή τους.

Προβληματιζόμενοι και εμείς, θα πρέπει να ελέγξουμε και να διασαφηνίσουμε μέσα μας, τι είναι για εμάς σημαντικό στη ζωή μας. Τι υπάρχει στο μυαλό μας, πίσω από τις λέξεις προκοπή, επιτυχία, ευτυχία κτλ. Ποιος είναι στην πραγματικότητα ο απώτερος στόχος μας; Μήπως να διακριθούμε στον τομέα μας, να ανεβούμε ψηλά στα μάτια των ανθρώπων, να θεωρηθούμε σημαντικοί στο κοινωνικό σύνολο; Σίγουρα κανένα από αυτά δεν έρχεται σε σύγκρουση με το θέλημα του Θεού. Σημασία, όμως, έχει η μέθοδος που θα ακολουθήσουμε για να επιτύχουμε τον στόχο μας, και αν αυτή συμπορεύεται με τη ζωή και διδασκαλία του Ευαγγελίου.

Δεν είναι λίγοι αυτοί που μέσα από σκληρούς αγώνες και μεγάλους κόπους, κατάφεραν μεγάλα επιτεύγματα στη ζωή τους. Εάν όμως, γι' αυτά που είναι πρόσκαιρα, που σήμερα βρίσκονται στα δικά μας χέρια και αύριο σε κάποιου άλλου, καταβάλλουμε μια τόσο μεγάλη προσπάθεια, τι θα έπρεπε να κάνουμε για τα αιώνια; Πόσο μάλλον αν στην προσπάθειά μας αυτή χρησιμοποιούμε και αθέμιτα μέσα. Τότε, όχι μόνο ανούσια θα μπορούσε να χαρακτηριστεί αλλά και επιβλαβής, αφού θα κινδυνεύαμε να ακούσουμε από τον Κύριο: «τί γάρ ὠφελήσει ἄνθρωπον ἐάν κερδήσῃ τὸν κόσμον ὅλον, καὶ ζημιωθῇ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ;»

Αν ο άνθρωπος μπορούσε έστω και για μια στιγμή να δει τα αιώνια, αυτά που ο Κύριος ετοίμασε για τους εκλεκτούς Του, τότε θα συνειδητοποιούσε που πραγματικά έχει αξία να στρέψει τον αγώνα του. Συγχρόνως όμως, θα αντιλαμβανόταν και πόσα λίγα ζητά ο Κύριος από εμάς, σε σύγκριση με αυτά που μας υπόσχεται. Ζητά λίγα και δίνει πολλά, ζητά πρόσκαιρα και προσφέρει αιώνια. Αντιθέτως, για τα γήινα χρειάζεται πολύς αγώνας και η ανταμοιβή μικρή, αφού είμαστε περαστικοί από τον κόσμο αυτό. Αν ακόμη, ο αγώνας μας δεν συμβαδίζει με το Ιερό Ευαγγέλιο, είναι σαν να δίνουμε αιώνια για να λάβουμε πρόσκαιρα. Μόνο τραγελαφικό θα μπορούσε να χαρακτηριστεί αυτό.

Έτσι αν πραγματικά, θέλουμε να κερδίσουμε τα αιώνια, θα πρέπει να προσανατολίσουμε τον αγώνα μας στην εφαρμογή του θελήματος του Κυρίου. Τον τρόπο μας τον αποκάλυψε ο ίδιος ο Κύριος. Μας έδειξε ότι μόνο μέσα από την σταύρωση μπορούμε να αναστηθούμε και να αναγεννηθούμε. Για τον Χριστό ήταν πραγματική σταύρωση στον σταυρό, για εμάς σήμερα είναι σταύρωση του κακού μας εαυτού και των αμαρτωλών επιθυμιών του.

Το «Εγώ» του ανθρώπου αναπτύσσεται μέσα του από τη βρεφική του ηλικία. Αρκεί να αναλογιστούμε τι μπορεί να συμβεί όταν δοκιμάσουμε να πάρουμε από ένα νήπιο κάτι το οποίο κρατά. Πόσο πολύ θα αγωνιστεί αλλά και θα χρησιμοποιήσει όλα τα μέσα προκειμένου να το ανακτήσει πίσω. Έτσι μεγαλώνοντας ο άνθρωπος, μεγαλώνει και αυτό το «εγώ» μέσα του, και τίποτα άλλο δεν χωρά. Στον πρώτο που κάνει έξωση είναι στον ίδιο τον Χριστό. Το πνευματικά υγιές και ορθό θα ήταν να συρρικνώνεται το «εγώ» καθώς μεγαλώνουμε, και στη θέση του να τοποθετείται το θέλημα του Θεού.

Για να υπερνικήσουμε, όμως, τον εαυτό μας χρειάζεται καθημερινός και αδιάκοπος αγώνας. Σε αυτή την προσπάθεια, έρχεται ο πονηρός και σαν φαρμακερό φίδι, χύνει το δηλητήριό του, που δεν είναι άλλο από την αμαρτία. Στην Παλαιά Διαθήκη, όταν οι Ισραηλίτες βρέθηκαν στη δεινή θέση να τους δαγκώνουν τα φαρμακερά φίδια στην έρημο, τότε ο Μωυσής, μετά από εντολή του Θεού ύψωσε τον χάλκινο όφι. Όποιος ατένιζε τον όφι με πίστη, αμέσως γιαιτρευόταν. Τότε η θεραπεία ήταν η ίαση του σώματος. Σήμερα, ατενίζοντας τον Σταυρό του Χριστού με πίστη, συντελείται η θεραπεία της ψυχής μας, κάτι πολύ ανώτερο.

Γιατί όμως ο Σταυρός να αποτελεί το στήριγμά μας; Για να απαντηθεί αυτό, αρκεί να αναλογιστούμε ότι ο ίδιος ο Χριστός, ο οποίος είναι Θεός, παραμέρισε το θέλημά Του και οδηγήθηκε εκούσια στον σταυρό για τη δική μας σωτηρία. Ο Κύριος δεν είχε κάποιο όφελος να σταυρωθεί. Θα μπορούσε κάλλιστα να το αποφύγει. Όμως εκεί στον κήπο της Γεθσημανή, στο τέλος της προσευχής Του, συμπλήρωσε με τις λέξεις : «πλὴν οὐκ ὡς ἐγὼ θέλω, ἀλλ' ὡς σύ», διδάσκοντας και εμάς πως θα πρέπει να ενεργούμε σε κάθε στιγμή της ζωής μας Για τον χριστιανό, κάθε ημέρα είναι αγώνας. Η περίοδος όμως που διανύουμε τώρα είναι σαν να βρισκόμαστε στα τελευταία εκατόν μέτρα. Και όπως είναι φυσικό, χρειαζόμαστε ενίσχυση, ενδυνάμωση, ένα χέρι βοήθειας, για να καταφέρουμε να φτάσουμε στο τέρμα, να νικήσουμε το θέλημά μας, και να τοποθετήσουμε το θέλημα του Θεού. Και ο Σταυρός του Κυρίου είναι το στήριγμά μας.

Ο Σταυρός του Χριστού δεν μας υπόσχεται επίγειες ευκολίες, απολαύσεις, άνετη ζωή, επιτυχίες. Έτσι, με τον Σταυρό στο χέρι μπορεί να μην πάμε μπροστά, σίγουρα, όμως, θα πάμε ψηλά, κερδίζοντας τα αιώνια.

π. Κωνσταντίνος Λαζάρου

Ο ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΜΟΣ ΤΗΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ

Απόστολος: Εβρ. β' 11-18

Ευαγγέλιο: Λουκ. α' 24-38
25 Μαρτίου 2023

Διπλή η σημερινή γιορτή. Γιορτή θρησκευτική, αλλά και εθνική. Δύο γιορτές που τις συνδέει μια μόνο λέξη, η λέξη ελευθερία. Ελευθερία πνευματική, αλλά και ελευθερία εθνική. Ελευθερία από το ζυγό της δουλειάς της αμαρτίας, αλλά και ελευθερία από την τεσσάρων αιώνων δουλεία στους Τούρκους. Ελευθερία. Ένα δώρο του Θεού προς τον άνθρωπο που τον κάνει να ξεχωρίζει από τα υπόλοιπα δημιουργήματα, αλλά και το οποίο καταχράται, γεγονός που τον οδηγεί στην πώση. Έτσι, η ελευθερία μετά την απώλεια της σαν θεϊκό δώρο μεταβάλλεται διαχρονικά σαν το ιδανικό κίνητρο που εμπυκνώνει τον άνθρωπο στον αγώνα για την αποτίναξη του ζυγού, είτε της αμαρτίας, είτε του ζυγού της εθνικής υποδούλωσης. Και οι δυο μορφές ζυγού και δουλειάς έχουν σαν μοναδικό υπαίτιο τον άνθρωπο. Η κατάχρηση της ελευθερίας μέσα από την πώση, τα πάθη, τον εγωισμό και όλες τις αδυναμίες, οδηγεί τον άνθρωπο στην υποδούλωση, στην αμαρτία και την εθνική ταπείνωση.

Όπως κοινή είναι η λέξη που συνδέει και τις δυο γιορτές, κοινή είναι και η λέξη που τις χαρακτηρίζει όταν στερηθούν την ελευθερία, είτε αυτή είναι πνευματική, είτε εθνική. Και αυτή είναι η λέξη «δουλεία». Ο Απόστολος Παύλος μας προτρέπει: «Τη ελευθερία σου, η Χριστός ημάς ηλευθέρωσε, στήκετε, και μη πάλιν ζυγώ δουλειάς ενέχεσθε» (Γαλ. ε'1). «Ο Χριστός μας απελευθέρωσε για να είμαστε ελεύθεροι. Παραμένετε, λοιπόν σταθεροί στην ελευθερία και να μην ξαναμπαινείτε κάτω από ζυγό δουλειάς». Για την απελευθέρωση, λοιπόν, του ανθρώπου από την δουλεία της αμαρτίας μεταφέρει ο Θεός δια του Αγγέλου το μήνυμα της προσωπικής, αλλά και της παγκόσμιας χαράς. Μέσα από την προσφώνηση «Χαίρε κεχαριτωμένη» του Αρχαγγέλου Γαβριήλ, πέραν από την προσωπική χαρά της Θεοτόκου προαναγγέλλει και την παγκόσμια χαρά, γιατί με τον Ευαγγελισμό επαναφέρει τη χαρά στον παγκόσμιο άνθρωπο. Τούτο επαναβεβαιώνεται πάλι δια του αγγελικού λόγου κατά την νύκτα της γέννησης προς τους ποιμένες: «Μη φοβείσθε· ιδού γαρ ευαγγελίζομαι υμίν χαράν μεγάλην, ήτις έσται παντί τω λαώ ότι ετέχθη υμίν σήμερον σωτήρ ος έστι Χριστός Κύριος» (Λουκ. β' 10-11). Δηλαδή: «Μην τρομάζετε! Σας φέρνω χαρμόσυνο άγγελμα, που θα γεμίσει με χαρά όλον τον κόσμο. Σήμερα, στην πόλη του Δαυίδ γεννήθηκε για σας σωτήρας κι αυτός είναι ο Χριστός, ο Κύριος».

«Χαίρε κεχαριτωμένη», «Χαίρε εσύ, προικισμένη, με τη χάρη του Θεού». Χαιρετισμός πρωτάκουστος, μοναδικός. Μέσα από το χαιρετισμό της χαράς προς τη Θεοτόκον μεταφέρεται στον παγκόσμιο άνθρωπο η λύση του δεσμού της λύπης που επεβλήθει στην Εύα μετά την πώση. Χαίρε, λοιπόν, γιατί δια μέσου σου έρχεται Εκείνος που θα εξαφανίσει τη λύπη. «Χαίρε κεχαριτωμένη», εσύ που πήρες από το Θεό πολλές και μεγάλες δωρεές, με τη μεγαλύτερη απ' όλες το ότι αξιώθηκες να γίνεις μητέρα του Θεού. Μη φοβάσαι, λοιπόν και μη τaráσσεσαι. Μη φοβάσαι Μαριάμ, γιατί ο Θεός έχει εκδηλώσει τη Χάρη του σε σένα. Μάλιστα η εκδήλωση αυτής της χάριτος θα είναι άμεση. «Ιδού συλλήψη εν γαστρί και τέξη υιόν και καλέσεις το όνομα αυτού Ιησούν».

Θα μείνεις έγκυος θα γεννήσεις γιο και θα τον ονομάσεις Ιησού. Αυτός θα

γίνει μέγας και θα ονομαστεί Υιός του Υψίστου. Η προσφορά του Θεού προς την ανθρωπότητα βρίσκει ανταπόκριση στο πρόσωπο της Υπεραγίας Θεοτόκου. Έτσι, μετά τον αρχικό φόβο, μετά την αρχική έκπληξη, η Παρθένος Μαρία υποτάσσεται θέλημα του Θεού, ιδιαίτερα όταν πληροφορείται δια την «εκ Πνεύματος Αγίου» υπερφυσική σύλληψη και κυοφορία. «Είπε δε Μαριάμ ιδού η δούλη Κυρίου γένοιτό μοι κατά το ρήμα σου». Υποκλίνεται, λοιπόν, ευλαβικά και υποτάσσεται στο θέλημα του Θεού. Μέσα από τη δική της ελεύθερη συγκατάθεση έχουμε την αποδοχή και συγκατάθεση του ανθρώπινου γένους στην προσφορά αυτή του Θεού. Σε αντίθεση με την Εύα που υπήρξε, απειθή και ανυπάκουη, η Παρθένος Μαρία είναι υπάκουη. Στην κρίσιμη εκείνη στιγμή δεν προβάλλει τη δική της ανθρώπινη επιθυμία, ούτε και τον κίνδυνο που αντιμετώπιζε ο αρραβώνας της με τον Ιωσήφ, καθώς και το δημόσιο εξευτελισμό της. Αντίθετα υποτάσσεται εξ' ολοκλήρου στο θέλημα του Θεού και αφήνει την έκβαση των γεγονότων στα χέρια του Θεού.

Η Παρθένος Μαρία αποδέχεται το μυστήριο και υποκλίνεται ευλαβικά στο Θεό και στο θέλημα Του. Με την ελεύθερη συγκατάθεση της αποκαθιστά ότι κατέστρεψε η Εύα με την παρακοή. Εμείς, όμως, ανταποκρινόμαστε στο κάλεσμα του Θεού και σε ποιο βαθμό; Ποια η δική μας συμπεριφορά και στάση όχι μόνο απέναντι του Θεού, αλλά και απέναντι της Υπεραγίας Θεοτόκου; Την τιμούμε επάξια, όπως την τίμησαν οι ουρανοί; Ιδιαίτερα επιβεβαιώνουμε τον προφητικό της λόγο για μακαρισμό της από όλες τις γενεές; Και δεν εννοούμε να γιορτάζουμε τη μνήμη της και να επικαλούμαστε το όνομα της την ώρα του κινδύνου. Εννοούμε κυρίως να παραδειγματιζόμαστε από τη ζωή της. Αυτή, λοιπόν, που έγινε η σκάλα για να κατεβεί ο Θεός στη γη και η γέφυρα για να μεταφέρει τους ανθρώπους στον ουρανό, αυτή ας γίνει και η δική μας γέφυρα που θα μας επανασυνδέει με το Θεό. Όμως κατά τη σημερινή μέρα, πέραν από τον Ευαγγελισμό και την τιμή προς τη Θεοτόκον, σαν Ελληνισμός έχουμε ακόμα ένα λόγο να γιορτάζουμε. Πέρα από την πνευματική μας ελευθερία, σήμερα γιορτάζουμε και την εθνική μας ελευθερία. Οι ήρωες του 1821 εμπυχωμένοι από το ιδανικό της ελευθερίας, αλλά και με βαθειά πίστη προς την Υπεραγία Θεοτόκο, οδηγήθηκαν σε μεγαλειώδεις αγώνες και σε πολλές θυσίες που έφεραν το «ποθούμενον» κατά τον Κοσμά τον Αιτωλό, δηλαδή την ελευθερία.

Αδελφοί, οι ήρωες του 1821 εμπνευσμένοι από τη σημερινή συγκατάβαση του Θεού και της Θεοτόκου, στη συνέχεια συγκαταβαίνουν και αυτοί σαν δέχονται το κάλεσμα της Πατρίδας. Για του Χριστού την πίστη την Αγία και της Πατρίδος την ελευθερία πρόσφεραν τα πάντα, ακόμα και τη ζωή τους. Εμείς πόσο τους τιμούμε σήμερα; Σήμερα που έχει απολυτοποιηθεί ο εγωισμός, ο δε αποπροσανατολισμός από τις θρησκευτικές και εθνικές μας παραδόσεις αυξάνεται συνεχώς, ας ανασυντάξουμε τις δυνάμεις μας. Η ελευθερία από κάθε μορφής δουλειά, πνευματική, ηθική, εθνική ή προσωπική είναι μόνη μας διέξοδος στα σημερινά μας αδιέξοδα. Η διπλή γιορτή μας χαράσσει το δρόμο. Ας τον ακολουθήσουμε.

π. Χριστόδουλος Σταυρινού

ΚΥΡΙΑΚΗ Δ' ΝΗΣΤΕΙΩΝ

Απόστολος: Εβρ. στ' 23 – 30

Ευαγγέλιο: Μάρκ. θ' 17 – 31

26 Μαρτίου 2023

Τα γεγονότα του σημερινού Ευαγγελίου διαδραματίζονται λίγο πριν από το Πάθος και αμέσως μετά το γεγονός της Θείας Μεταμορφώσεως. Ενώ, εκεί στο Θαβώρ, αποκάλυπτε ο Κύριος τη δόξα του στους μαθητές Του, Πέτρο, Ιάκωβο και Ιωάννη, ούτως ώστε «όταν σε ιδώσει σταυρούμενον το Πάθος νοήσωσιν εκούσιον», αλλά και για να μην κλονισθεί η πίστη τους, στους πρόποδες του Θαβώρ συνέβαινε δραματική σκηνή πόνου και απιστίας. Έτσι, σε σύντομο χρονικό διάστημα οι μαθητές του έζησαν σε μικρογραφία όλα όσα διαδραματίζονται στην καθημερινή ζωή, όπου εναλλάσσονται καταστάσεις χαράς και λύπης, πίστεως και απιστίας, δυνατοτήτων, αλλά και λόγους εκδήλωσης των αδυναμιών του ανθρώπου.

Οι ερωτήσεις, οι επικρίσεις, αλλά και οι απαντήσεις του Κυρίου φανερώνουν ότι ο άνθρωπος φέρει ευθύνη όταν αδιαφορήσει για κάποια προβλήματα και αδυναμίες που στο τέλος θα καταστούν δυσκολότερα αν δεν αντιμετωπιστούν έγκαιρα. Για παράδειγμα, το ερώτημα του Κυρίου προς τον πατέρα «πόσος χρόνος εστίν, ως τούτο γέγονεν αυτώ;», καθώς και η απάντηση του πατέρα «παιδιόθεν», ήταν μια επισήμανση, τόσο για τον πατέρα εκείνον, όσο και για όλους τους γονείς διαχρονικά ότι, σε ό,τι αφορά τα παιδιά η υγιής ηθική και πνευματική διαπαιδαγώγηση θα πρέπει να αρχίζει από νωρίς, «παιδιόθεν». Αν αυτή η διαπαιδαγώγηση καθυστερήσει, τότε οι συνέπειες τόσο σε ατομικό, όσο και σε κοινωνικό επίπεδο, θα είναι τεράστιες. Αυτό το διαπιστώνουμε καθημερινά με την επιθετικότητα και την αντικοινωνική συμπεριφορά των νέων μας, είτε στα σχολεία, είτε στους δρόμους, είτε στις εκδρομές και τελευταία πολύ έντονα στα γήπεδα. Τα παιδιά θέλουν σωστή καθοδήγηση και σωστά πρότυπα. Όμως, απ' ό,τι φαίνεται, ούτε το ένα ούτε το άλλο τους προσφέρουμε!

Συνεπώς, ας μην στρουθοκαμηλίζουμε και προ παντός ας μην επιρρίπτουμε τις ευθύνες στους άλλους, όπως έκανε ο πατέρας του σημερινού Ευαγγελίου, ο οποίος αδιαφόρησε για χρόνια και όταν αποφάσισε να ενδιαφερθεί, μετακίνησε το βάρος της αρχικής αποτυχίας στους μαθητές του Κυρίου στους οποίους απευθύνθηκε, αλλά «ουκ ίσχυσαν», αλλά δεν μπόρεσαν να τον βοηθήσουν. Ο πατέρας εκείνος είχε δίκιο ως ένα σημείο, γεγονός που το υπέδειξε ο Κύριος στο τέλος στους μαθητές του, ότι τούτο οφειλόταν στην ολιγοπιστία τους, αλλά και στο γεγονός ότι «τούτο το γένος εν ουδενί δύναται εξελθείν, ει μη εν προσευχή και νηστεία». Ολιγοπιστία δεν επέδειξε μόνον ο πατέρας αλλά και οι μαθητές του Κυρίου. Όμως, πέρα από τη δική τους πίστη ή ολιγοπιστία, στην προκειμένη περίπτωση χρειαζόταν μέσα από την άσκηση της προσευχής και της νηστείας, η επίκληση και ενεργότερη παρέμβαση του Θεού. Γεγονότα που φαίνεται να αγνόησαν τόσο ο ίδιος όσο και οι μαθητές.

Παρά το ότι ο Χριστός είναι επικριτικός τόσο προς τον πατέρα, όσο και τους μαθητές του, εν τούτοις, δεν αρνήθηκε να προσφέρει τη βοήθειά του. Αποκαλύπτει την αξιλλειο πτέρνα της αδυναμίας τους. Και αυτή η κοινή αδυναμία είναι η ολιγοπιστία, ή απιστία. Το ανέφερε ο Χριστός στην αρχική του επίκριση, όταν τους χαρακτήρισε όλους, σαν «άπιστη γενιά».

Στο ερώτημα του πατέρα ο Χριστός απαντά με ερώτημα, προσπαθώντας να τον βοηθήσει στην ενδυνάμωση της πίστεώς του. «Αν μπορείς να πιστέψεις όλα

είναι δυνατά γι' αυτόν που πιστεύει». Ο Χριστός επαναλαμβάνει τις λέξεις του πατέρα, για να επιστήσει την προσοχή σ' αυτές, αλλά και την αμφιβολία που διατυπώνουν και που αποτελεί το κύριο εμπόδιο για την εκπλήρωση της παρακλήσεώς του. Δεν του είπε ο Χριστός ότι εγώ όλα τα μπορώ, αλλά μεταθέτει τη δύναμη της θεραπείας, στη δύναμη της πίστης του ανθρώπου. Στην απιστία του πατέρα αντιπαρατάσσει την παντοδυναμία της πίστεως η οποία θέτει στη διάθεση του ανθρώπου τη δύναμη του Θεού. Με τον τρόπο αυτό τονίζει και σε μας ότι αν πιστεύουμε όσο πρέπει, μπορούμε μέσα από την πίστη μας, να κάνουμε και θαύματα. Όμως, εδώ χρειάζεται προσοχή, γιατί δεν μπορεί «επιδεικτική» πίστη να φέρει οποιαδήποτε θετικά αποτελέσματα, γιατί αυτή θα είναι βλασφημία και όχι πίστη. Η πίστη είναι πηγαία και αβίαστη εκδήλωση που καταλήγει στην παράκληση. «Γεννηθήτω το θέλημά σου». Είναι για τούτο που και οι μαθητές παρεκάλεσαν τον Κύριο να τους αυξήσει την πίστη, «πρόσθεσ ημίν πίστιν» (Λουκ. ιζ' 5). Έτσι, η πίστη γίνεται ταυτόχρονα και δώρο του Θεού, αλλά και άσκηση πνευματική του ανθρώπου, για τούτο ο άνθρωπος πρέπει να στέκεται με δέος μπροστά στο φαινόμενο της πίστεως και να παρακαλεί το Θεό να τον βοηθήσει να ξεπεράσει το φαινόμενο της ολιγοπιστίας. Για τούτο σήμερα ο πατέρας του παιδιού, με δάκρυα στα μάτια, φώναξε δυνατά: «Πιστεύω Κύριε· βοήθει μου τη απιστία». Πιστεύω Κύριε. Βοήθησέ με, όμως, γιατί η πίστη μου δεν είναι δυνατή.

Ο Χριστός άκουσε την παράκληση του πονεμένου πατέρα και αναγνώρισε μέσα από τα δάκρυα τόσο τη μετάνοια, όσο και τη δύναμη της πίστεώς του. Για τούτο, αμέσως, προχώρησε στο θαύμα. Πρόσταξε το δαιμονικό πνεύμα μ' αυτά τα λόγια: «Άλαλο και κουφό πνεύμα, εγώ σε διατάζω: Βγες απ' αυτόν και μην ξαναμπείς πια σ' αυτόν». Τότε το πνεύμα, αφού έκραξε δυνατά και συντάρραξε το παιδί, βγήκε. Το παιδί τότε έμεινε αναισθητο, ώστε πολλοί να λένε ότι πέθανε. Ο Χριστός όμως το έπιασε από το χέρι του, το σήκωσε, κι αυτό στάθηκε όρθιο. Όσο μακροχρόνια και αν υπήρξε η κατοχή του σατανά δεν μπορεί να σταθεί μπροστά στην προστακτική δύναμη του Κυρίου. Εκείνο το κράτημα του χεριού του παιδιού ήταν το επιστέγασμα της δυνάμεως και η εγγύηση του Κυρίου ότι το παιδί δεν πρέπει στο εξής να φοβάται από τίποτε.

Αδελφοί μου, στώμεν καλώς, στώμεν μετά φόβου, αλλά και χαράς. Μετά φόβου, λόγω της ολιγοπιστίας και των αδυναμιών μας. Μετά χαράς, για τις δυνατότητες που έχουμε να γίνουμε μέτοχοι των δωρεών του Θεού, μέσα από τη δύναμη της πίστεως. Παράλληλα με την πίστη, όπλα ενισχυτικά κατά των δαιμονικών δυνάμεων, είναι η προσευχή και η νηστεία, όπως αποκάλυψε ο Κύριος στους μαθητές του. Ας αξιοποιήσουμε αυτά τα όπλα που μας προσφέρει η Χάρις του Θεού, για ν' αποφύγουμε τα επικριτικά λόγια του Κυρίου για «άπιστο γενεά», αλλά και να προλάβουμε την εξάντληση της υπομονής και ανοχής του.

Θεόδωρος Αντωνιάδης

ΚΥΡΙΑΚΗ Ε' ΝΗΣΤΕΙΩΝ

Απόστολος: Εβρ. θ' 11 - 24

Ευαγγέλιο: Μάρκ. ι' 32 - 45

2 Απριλίου 2023

Είπαμε πολλές φορές μέχρι σήμερα ότι η Σαρακοστή είναι ένα πνευματικό ταξίδι και πως εμείς οι πιστοί είμαστε οι ταξιδιώτες. Το ταξίδι αυτό σιγά σιγά τελειώνει, αφού η σημερινή Κυριακή είναι η τελευταία Κυριακή αυτής της ευλογημένης περιόδου. Σε μια εβδομάδα θα εορτάσουμε την πανηγυρική είσοδο του Χριστού στα Ιεροσόλυμα και στη συνέχεια θα δούμε βήμα βήμα τον Χριστό να πορεύεται προς τον Σταυρό και την Ανάσταση.

Λίγες, λοιπόν, μέρες πριν από αυτά τα σημαντικά για τη σωτηρία μας γεγονότα, η Εκκλησία προσπαθεί να μας προετοιμάσει ακόμα περισσότερο, γι' αυτό ακούσαμε σήμερα στο Ευαγγέλιο τον Χριστό να μιλάει στους μαθητές Του, και διαχρονικά σε όλους εμάς, γι' αυτά τα οποία θα συμβούν όταν θα φθάσουν στα Ιεροσόλυμα. Είναι οι τελευταίες ημέρες της επίγειας ζωής του Κυρίου μας Ιησού Χριστού και ακολουθούμενος από τους Μαθητές Του, ανεβαίνει στα Ιεροσόλυμα. Ορισμένα σημεία από όσα τους λέει, δεν τα καταλαβαίνουν και τόσο πολύ. Έτσι, ενώ τους κάνει λόγο για μαρτυρία, Σταυρό και θάνατο, κάποιοι από αυτούς συζητούν για πρωτεία και ζητούν θέσεις.

Ο Ιάκωβος και ο Ιωάννης σπεύδουν να προλάβουν τους άλλους στην εξασφάλιση των πρωτείων. «Διδάσκαλε», του λένουν, «θέλουμε να μας κάνεις κάτι που θα σου ζητήσουμε... τώρα που θα δοξαστείς, που θα καθίσεις σε θρόνο βασιλικό, δώσε μας τις δύο πρώτες θέσεις στο βασίλειό σου. Κάνε μας τη χάρη να καθίσουμε ο ένας στα δεξιά σου και ο άλλος αριστερά σου». Ας μην μας παραξενεύει αυτή η άγνοια των Μαθητών. Γιατί δεν είχαν αντιληφθεί το νόημα που θα είχε η Σταυρική Του Θυσία. Εξάλλου, δεν είχαν ακόμα δεχθεί την Χάρη του Παναγίου Πνεύματος, δεν είχε ακόμα γίνει η Πεντηκοστή και έτσι σκεπτόντουσαν ανθρώπινα.

Οι δύο μαθητές ζητούσαν από το Χριστό δόξα με ανθρώπινα κριτήρια, έχοντας κατά νουν ότι η βασιλεία Του είναι αισθητή και κοσμική. Ο Χριστός όμως διορθώνει την εσφαλμένη τους πίστη, υποδεικνύοντας την πραγματική και αιώνια δόξα, που διέρχεται μέσα από το «ποτήριον», που είναι τα πάθη και ο Σταυρός. Τώρα, αυτά τα ίδια λόγια, λίγες μέρες πριν από τη Μεγάλη Εβδομάδα, έρχεται σήμερα ο Χριστός να τα απευθύνει και σε εμάς.

Μας θυμίζει με κάθε λεπτομέρεια όλα όσα πρόκειται να του συμβούν. Και το ερώτημα είναι το εξής: Εμείς είμαστε έτοιμοι να ζήσουμε αυτά τα γεγονότα όπως θέλει ο Χριστός; Σήμερα καταδικάζουμε την συμπεριφορά των υιών Ζεβεδάιου, που ενώ ο Χριστός τους μιλούσε για τα πάθη Του και την Ανάστασή Του, εκείνοι δεν μπορούσαν να καταλάβουν όσα τους έλεγε και ουσιαστικά ονειρεύονταν θέσεις σε κυβερνήσεις και επίγεια δόξα.

Πόσο μικροπρεπείς είναι συχνά οι πόθοι και τα αιτήματά μας; Λαχταράμε τιμές, διακρίσεις, πρωτεία, δύναμη, χρήμα, δόξα, επιβολή στον κόσμο αυτό. Και το τραγικό είναι ότι τα ζητάμε από Εκείνον που περιφρόνησε όλα αυτά και απεκάλυψε την μηδαμινότητά τους. Παραπονιόμαστε πολλές φορές, ότι ο Κύριος δεν εισακούει την προσευχή μας. Ξεχνάμε όμως κάτι πολύ σημαντικό, δεν επιθυμούμε Εκείνον αλλά κάτι από Εκείνον. Έτσι ο Χριστός δεν ανταποκρίνεται στα αιτήματά μας διότι δεν ξέρουμε τι ζητάμε.

Ο αληθινός Χριστιανός την αληθινή, την πραγματική δόξα την ανακαλύπτει στην εξυπηρέτηση του πλησίον, στην καρδιακή προσφορά, που

μπορεί να φθάσει ακόμα και στο μαρτύριο. Το να προσφέρεται κάποιος στον συνάνθρωπο για χάρη του Θεού, με ανιδιοτέλεια, αυτό είναι η αληθινή δόξα. Όπως και για τον Θεάνθρωπο δόξα είναι ο Σταυρός Του. Και όπως Εκείνος πέρασε τον επίγειο βίο Του ευεργετώντας αδιάκοπα τον άνθρωπο, έτσι και εμείς, ακολουθώντας το παράδειγμά Του καλούμαστε να κάνουμε το ίδιο προς όλους, χωρίς διακρίσεις.

Για να ζήσουμε τα γεγονότα της Μεγάλης Εβδομάδας όπως θέλει ο Χριστός, ένα πράγμα απαιτείται από εμάς. Η μετάνοια. Τι σημαίνει μετάνοια; Μετάνοια σημαίνει αλλαγή του νου, αλλαγή του τρόπου ζωής μας. Στον βίο της οσίας Μαρίας της Αιγυπτίας, που η Εκκλησίας μας εορτάζει και σήμερα Κυριακή Πέμπτη των Νηστειών, διαβάζουμε ότι όταν η Οσία έφθασε στα Ιεροσόλυμα κατά την ημέρα της Υψώσεως του Τιμίου Σταυρού και προσπαθούσε να εισέλθει μαζί με το πλήθος των προσκυνητών στον Ναό της Αναστάσεως του Κυρίου, σαν κάποιος να της εμπόδιζε την είσοδο. Αφού προσπάθησε τρεις φορές, υποχώρησε για λίγο και στάθηκε παράμερα σε κάποιο σημείο της αυλής. Στη συνέχεια διηγείται η ίδια: «Τότε συναισθάνθηκα την αιτία που με εμπόδιζε να προσκυνήσω τον Τιμίο Σταυρό του Κυρίου. Διότι άγγιξε την καρδιά μου λόγος σωτήριος, ο οποίος μου φανέρωσε ότι η ακαθαρσία των έργων μου ήταν αυτή που μου έκλεινε την είσοδο». Και αφού απευθύνθηκε στην Παναγία και υποσχέθηκε πως αν αξιωθεί να προσκυνήσει τον Τιμίο Σταυρό, θα εγκαταλείψει τον κόσμο και την αμαρτία, όπως αναφέρει η ίδια «Αξιώθηκα να προσκυνήσω τον ζωοποιό Σταυρό, είδα τα μυστήρια του Θεού και αισθάνθηκα πόσο πρόθυμος είναι ο Κύριος να δεχτεί τη μετάνοιά μας».

Αγαπητοί μου αδελφοί, αυτές τις πάνσεπτες και άγιες ημέρες που έρχονται, ας στρέψουμε τη σκέψη μας, τον νου και την καρδιά μας στον Λυτρωτή και Σωτήρα μας Χριστό, στον Μόνο Ευεργέτη μας. Ας του προσφέρουμε την ολόψυχη πνευματική μας λατρεία. Ας αφήσουμε μπροστά στον Σταυρό Του τα δάκρυα της μετανοίας μας και μαζί με τον μετανοημένο ληστή ας επαναλάβουμε την επίκληση «Μνήσθητι ημών Κύριε, όταν έλθης εν τη Βασιλεία Σου».

Ας τον συνοδεύσουμε στην Σταυρική Του πορεία προς τα Ιεροσόλυμα. Πορεύεται για να σταυρωθεί για χάρη μας. Ας τον ικετέψουμε, να αξιωνόμαστε να σταυρώνουμε σε καθημερινή βάση τα πνευματικά μας πάθη, τις αμαρτίες μας, τις αδυναμίες μας, τους εγωισμούς μας, τις κακίες μας, ώστε να αξιωθούμε να ζήσουμε μαζί Του εδώ στην γη, αλλά και στον ουρανό, στην επουράνια και Θεία Του Βασιλεία. Αμήν!

† Αρχιμανδρίτης Λάμπρος Στυλιανού

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΩΝ ΒΑΪΩΝ
Απόστολος Φίλιπ.
δ' 4 - 9 Ευαγγέλιο Ιω.
ιβ' 1 - 18
9 Απριλίου 2023

Έξι μέρες πριν το Πάσχα των Ιουδαίων, ο Χριστός βρίσκεται στη Βηθανία, όπου του παρατίθεται ευχαριστήριο δείπνο. Στο τραπέζι βρίσκεται και ο ίδιος ο Λάζαρος, τον οποίο ο Κύριος είχε αναστήσει. Την επόμενη μέρα ο Χριστός εισέρχεται στα Ιεροσόλυμα, όπου πλήθος κόσμου τον υποδέχεται πανηγυρικά.

Εκεί στο δείπνο της Βηθανίας, συμβαίνουν δύο αντικρουόμενα αλλά και αξιοσημείωτα γεγονότα. Από την μια, η Μαρία, η αδελφή του Λαζάρου, χρησιμοποιώντας ένα πολύτιμο άρωμα, αλείφει τα πόδια του Χριστού και τα σκουπίζει με τα ίδια της τα μαλλιά. Ενώ, από την άλλη, ένας από τον στενό κύκλο του Χριστού, κατακρίνει έντονα την πράξη αυτή, θεωρώντας ότι το πολύτιμο αυτό άρωμα θα μπορούσε να πωληθεί ακριβά και το αντίτιμο να δοθεί στους φτωχούς. Ο ευαγγελιστής Ιωάννης, μας διασώζει ότι αυτός ήταν ο Ιούδας ο Ισκαριώτης.

Οι δυο αντιδιαμετρικές αυτές στάσεις προς το πρόσωπο του Χριστού από ανθρώπους του στενού Του κύκλου, μας προξενούν έντονο προβληματισμό. Όμως, στην πραγματικότητα, αντιπροσωπεύουν όλους εμάς τους Χριστιανούς, και τον τρόπο με τον οποίο προσεγγίζουμε τον Χριστό.

Η Μαρία δίνει στον Χριστό ό,τι καλύτερο και πολυτιμότερο είχε. Το άρωμα που χρησιμοποιεί δεν είναι μέτριας ποιότητας, αλλά ό,τι εκλεκτότερο θα μπορούσε να προμηθευτεί κάποιος την εποχή εκείνη: «μύρον νάρδου πιστικής πολυτίμου». Δεν αρκέστηκε μόνο στην ποιότητα, αλλά και η ποσότητα που χρησιμοποίησε ήταν αξιοσημείωτη: «λαβούσα λίτραν μύρου», δηλαδή περίπου 325 γραμμάρια, μεγάλη ποσότητα. Αυτό φαίνεται και από το γεγονός ότι, όπως γράφει ο ευαγγελιστής: «Η οικία επληρώθη εκ της οσμής του μύρου». Προσεγγίζει τον Χριστό, με πλήρη ευλάβεια, όχι ως απλό άνθρωπο, αλλά ως δεσπότη της, αφού του αλείφει τα πόδια, το λιγότερο ευγενές μέρος του σώματος. Το κάνει αυτό από πολλή αγάπη που έχει προς το πρόσωπό Του, ευχαριστώντας Τον, έτσι, από τα βάθη της καρδιάς της.

Τέτοιου είδους στάση προς τον Θεό, υπήρχε ήδη από τους πρώτους ανθρώπους, όπως αναφέρει η Γραφή. Ο Άβελ, ένα εκ των παιδιών των πρωτοπλάστων, όταν προσέφερε θυσία στον Θεό, διάλεξε το καλύτερό του πρόβατο. Ο Κύριος ευαρεστήθηκε από την προσφορά του Άβελ, εισπράττοντας έτσι την αγάπη του.

Η αγάπη της Μαρίας, όμως, δεν περιορίζεται μόνο στο να προσφέρει στον Χριστό ό,τι καλύτερο είχε, αλλά συνοδεύεται και με πλήρη ταπείνωση. Την εποχή εκείνη, για τους Ιουδαίους, εθεωρείτο ατιμωτικό

και ανάρμοστο για μια γυναίκα να έχει λυμένα και ατημέλητα τα μαλλιά της. Πόσο μάλλον να σκουπίζει με αυτά τα πόδια κάποιου ανθρώπου. Η Μαρία, ωστόσο, δεν νιώθει ντροπή για την πράξη της αυτή. Αντιθέτως το θεωρεί ως ευλογία και πράξη περισσή αγάπης. Μας διδάσκει, έτσι, ότι δεν υπάρχει προσφορά προς τον Κύριο, η οποία γίνεται από ανιδιοτελή αγάπη, που να είναι ατιμωτική. Το ίδιο μας δίδαξε και ο ίδιος ο Χριστός, πλένοντας τα πόδια των μαθητών Του στον Μυστικό Δείπνο και σκουπίζοντάς τα με το λέντιον.

Ο Ιούδας, αντιθέτως, σκεπτόμενος υλιστικά, συγκρίνει την αξία του Χριστού με αυτή του μύρου. Θεωρεί την προσφορά αυτή της αγάπης ως σπατάλη και ότι θα μπορούσε να αξιοποιηθεί καλύτερα για ελεημοσύνη. Μα ο Κύριος δεν είναι αυτός που, χωρίς καθόλου χρήματα και μόνο με ελάχιστα τρόφιμα, έθρεψε δύο φορές τόσες χιλιάδες ανθρώπους! Δεν είναι αυτός που, χωρίς καμία ιατρική βοήθεια, θεράπευσε τόσους αρρώστους! Δεν είναι ο Ίδιος που μέχρι και νεκρούς ανέστησε, ένας εκ των οποίων βρισκόταν εκείνη τη στιγμή μαζί τους!

Ο Ιούδας, όμως, στην πραγματικότητα δεν ενδιαφερόταν ιδιαίτερα για τους φτωχούς, αλλά, πονηρά σκεπτόμενος, ήξερε ότι από αυτά τα χρήματα θα επωφελείτο ο ίδιος, αφού αυτός θα ήταν ο διαχειριστής τους.

Είναι αναγκαίο, λοιπόν, εμείς οι Χριστιανοί, να αναλογιστούμε πώς προσεγγίζουμε τον Χριστό. Είμαστε έτοιμοι να δώσουμε ό,τι καλύτερο έχουμε γι' Αυτόν; Θα μπορούσαμε, έστω και για λίγο, να βγούμε από την άνετη θέση μας και να ταπεινωθούμε για χάρη Του;

Ο Κύριος, σταυρώθηκε για μας, για τις δικές μας αμαρτίες, προκειμένου να μπορέσουμε εμείς να εισέλθουμε στη βασιλεία Του. Σήμερα, ο Κύριος, δεν ζητά από εμάς να σταυρωθούμε, αλλά ούτε και να Του προσφέρουμε θυσίες ζώων. Ζητά να σταυρώσουμε το εγώ μας, τα αμαρτωλά πάθη μας, προκειμένου να πορευόμαστε κατά το θέλημά Του. Αυτή η προσφορά είναι ευάρεστη στον Κύριον: «παραστήσαι τα σώματα ημών θυσίαν ζώσαν, αγίαν, ευάρεστον τῷ Θεῷ, την λογικὴν λατρείαν ημών». Έτσι, θα μπορέσουμε κι εμείς πραγματικά να εορτάσουμε το Πάσχα. Όχι, πλέον, το Πάσχα της εξόδου των Εβραίων από την Αίγυπτο, αλλά το Πάσχα της εξόδου μας από την αμαρτία και της εγκατάστασής μας στο θέλημα Του Κυρίου.

Μόνο τότε θα μπορέσουμε κι εμείς να δεχτούμε τον Χριστό ως βασιλέα της ζωής μας. Διαφορετικά θα μοιάσουμε με αυτούς που ενώ ζητωκραύγαζαν, στη συνέχεια ήταν οι ίδιοι που αναφώνησαν το: «ἀρον ἄρον, σταύρωσον αὐτόν».

Ο Χριστός πορεύεται εκούσια προς το πάθος προκειμένου να αποκτήσουμε εμείς το προνόμιο της υιοθεσίας. Ας προσφέρουμε κι εμείς εκούσια τους εαυτούς μας στο θέλημα του Χριστού, για να αναστηθούμε μαζί Του.

π. Κωνσταντίνος Λαζάρου.

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΟΥ ΑΝΤΙΠΑΣΧΑ (ΤΟΥ ΘΩΜΑ)

Απόστολος: Πράξ. ε'

12 - 20 Ευαγγέλιο: Ιω.

κ' 19 - 31

23 Απριλίου 2023

Βρίσκονταν, χωρίς αμφιβολία, σε απελπιστικά αδιέξοδα οι Μαθητές του Χριστού. Τα γεγονότα του Πάθους του Χριστού είχαν κλονίσει τις ελπίδες τους για τη λύτρωση του Ισραήλ. Το μένος του πλήθους τους έκαμε να κλειστούν στο υπερώο σε μια στάση αναμονής. Μερικά μηνύματα, από το πρωί της μεγάλης εκείνης ημέρας της Μιάς των Σαββάτων, έριξαν κάποιες ελπίδες, τα συναισθήματα, όμως, ήταν ακόμα αλληλοσυγκρουόμενα. Οι πληροφορίες των Μυροφόρων ότι «εώρακασι τον Κύριον» δεν τους φάνηκαν πιστευτές. Τις απέδωσαν σε γυναικείες φαντασιώσεις. Ο Πέτρος και ο Ιωάννης έτρεξαν στο μνημείο, αλλά δεν είδαν τον Χριστό. Είδαν κενό τον τάφο. Άνοιξε μέσα τους το παράθυρο της ελπίδας, αλλά υπήρχαν και αμφιβολίες. Ο Λουκάς και ο Κλεόπας τους διαβεβαίωσαν ότι τον συνάντησαν στον δρόμο προς την Εμμαούς και ότι «εγνώσθη αυτοίς εν τη κλάσει του άρτου». Μα μήπως έπεσαν και αυτοί θύματα αυθυποβολής;

Σ' αυτή την κατάσταση βρίσκονταν οι δέκα Απόστολοι το βράδυ εκείνης της μεγάλης ημέρας της Ανάστασης. Δεν είχαν καμιά προδιάθεση για να πέσουν σε αυταπάτες. Και έρχεται ο Χριστός, «κεκλεισμένων των θυρών» τον βλέπουν, τους μιλά, και το σκηνικό αλλάσσει. Τα πρόσωπά τους φωτίζονται. Αποκτούν θάρρος και παρρησία, αποβάλλοντας τον φόβο και την εσωστρέφεια. Κάτω απ' αυτές τις συνθήκες θα΄ταν λογικό ο Θωμάς να πεισθεί στις διαβεβαιώσεις των άλλων Μαθητών. Δέκα καθόλα αξιόπιστοι άνθρωποι τον διαβεβαιώνουν ότι είδαν τον Χριστό, ότι τους μίλησε, ότι τους έδωσε σαφείς πληροφορίες και οδηγίες για την αποστολή τους. Και, όμως, αμφιβάλλει.

Ως εδώ θα μπορούσε κάποιος να τον δικαιολογήσει. Και οι άλλοι αμφέβαλλαν προηγουμένως. Ο Θωμάς, όμως, δεν κάνει τίποτα για να διώξει την απιστία του. Δεν έτρεξε στο μνήμα όπως ο Πέτρος και ο Ιωάννης. Δεν πήγε να βρει τις Μυροφόρες, ούτε και επεδίωξε να δει τον Λουκά και τον Κλεόπα. Κλειστήκε στον εαυτό του και πρόβαλλε πεισματικά το «εάν μη ίδω ου μη πιστεύσω». Είναι γι' αυτό τον λόγο που τον ελέγχει ο Χριστός, σήμερα, μετά από οκτώ μέρες, όταν ξαναεμφανίζεται στους μαθητές, και του λέγει: «Οτι εώρακάς με πεπιστευκάς; Μακάριοι οι μη ιδόντες και πιστεύσαντες». Με τα επιτιμητικά αυτά λόγια δεν ζητά ο Χριστός τυφλήν αποδοχή σε ό,τι μας παρουσιασθεί, αλλά τονίζει δύο πράγματα:

Πρώτα ότι δεν θα πρέπει να επιδεικνύουμε αρνητική και παθητική στάση στα ζητήματα της πίστης αλλά να προχωρούμε σε καλοδιάθετη εξέταση. Δεν έχει καμιά σχέση με το Ευαγγέλιο το «πίστευε και μη ερεύνα» που μας προσάπτουν πολλοί. Στην Εκκλησία ισχύει το «ερευνάτε τας Γραφάς· αυταί γάρ εισιν αι μαρτυρούσαι περί εμού». Η πίστη μας στον Χριστό θα ενδυναμωθεί και με την έρευνα του φυσικού κόσμου, αφού είναι έκδηλη η παρουσία του Θεού στον κόσμο και εμφανή τα σημάδια της δημιουργικής του δύναμης. Ο ιερός ψαλμωδός λέγει χαρακτηριστικά: «Οι ουρανοί διηγούνται δόξαν Θεού, ποιήσιν δε χειρών αυτού αναγγέλλει το στερέωμα». Και ο απόστολος Παύλος λέγει ότι «τα αόρατα αυτού από κτίσεως κόσμου τοις ποιήμασι νοούμενα καθοράται, η τε αϊδιος αυτού δύναμις και θεϊότης» (Ρωμ.1,20). Δηλαδή από τότε που εκτίσθη ο κόσμος, οι αόρατες τελειότητες του Θεού γίνονται αισθητές με τη διάνοια,

διαμέσου των δημιουργημάτων, τόσο η αιώνια παντοδυναμία του όσο και η κάθε θεία τελειότητά του. Ο Χριστός θέλει, ύστερα, να μας πει ότι δεν θα πρέπει να εμπιστευόμαστε μόνο τις σωματικές αισθήσεις μας, για πιστοποίηση κάποιων γεγονότων, γιατί αυτές πολλές φορές μας απατούν. Κάποια θέματα θα πρέπει να τα προσεγγίζουμε με μίαν έκτη αίσθηση, την αίσθηση της πίστεως.

Και πράγματι! Αν κοιτάξουμε γύρω μας θα αντιληφθούμε ότι όλη, σχεδόν, η ζωή μας και η καθημερινότητά μας στηρίζονται όχι σε δικές μας γνώσεις αλλά στο ότι εμπιστευόμαστε άλλους. Ερευνήσαμε ο καθένας μας προσωπικά ότι η πρωτεύουσα π.χ. της Κίνας είναι το Πεκίνο; Εμπιστευόμαστε τη μαρτυρία άλλων. Κάναμε προσωπικά το πείραμα και αποδείξαμε ότι το νερό στην επιφάνεια της θάλασσας και σε πίεση μιας ατμόσφαιρας έχει σημείο βρασμού 100 βαθμούς Κελσίου; Εμπιστευόμαστε τους ερευνητές και τους επιστήμονες. Αν ο καθένας μας ζητούσε να κάνει τις δικές του μετρήσεις και να βασιστεί στις δικές του αισθήσεις, η ανθρωπότητα δεν θα προχωρούσε μπροστά. Θα μέναμε στο ίδιο σημείο γιατί θα μας προλάβαινε ο θάνατος. Η Επιστήμη προχωρά γιατί κάθε επιστήμονας αποδέχεται τις εφευρέσεις των προηγούμενων του.

Εξάλλου πολλές φορές οι αισθήσεις μας απατούν, δεν μας δίνουν σωστές πληροφορίες. Ας θυμηθούμε ένα απλό πείραμα που κάναμε στο Δημοτικό: Φανταστείτε τρία ποτήρια στα οποία έχουμε στο ένα ζεστό νερό, στο άλλο κρύο και στο τρίτο χλιαρό. Βάζοντας το ένα χέρι στο δοχείο με το ζεστό νερό θα έχουμε την αίσθηση του ζεστού. Βάζοντας το άλλο χέρι στο δοχείο με το κρύο νερό, θα έχουμε την αίσθηση του κρύου. Αν αμέσως μετά βάλουμε και τα δυο χέρια στο χλιαρό νερό, τα δυο χέρια θα δίνουν διαφορετικές πληροφορίες στον εγκέφαλο για τη θερμοκρασία του νερού. Το ένα, αυτό που προερχόταν από το ζεστό νερό θα αισθάνεται κρύο, ενώ το άλλο θα αισθάνεται ζεστό.

Αν, λοιπόν, για φυσικά θέματα δεν μπορούμε να εμπιστευόμαστε τις αισθήσεις μας, πώς μπορούμε να στηριχτούμε σ' αυτές για τα υπερφυσικά; Θέλοντας μετά την ανάστασή Του ο Χριστός να μας διδάξει αυτή την αλήθεια, παραχώρησε ώστε αυτοί που τον γνώριζαν προηγουμένως, και μάλιστα οι πιο οικείοι του, να μην τον αναγνωρίζουν όταν τον πλησίαζαν απλώς με τις σωματικές τους αισθήσεις. Η Μαρία η Μαγδαληνή τον εκλαμβάνει ως κηπουρό, οι πορευόμενοι προς Εμμαούς τον εκλαμβάνουν ως ξένον, το ίδιο και οι Απόστολοι που ψάρευαν στη Γεννησαρέτ. Τον αναγνωρίζουν μόνο όταν ανακαλούν μια προσωπική εμπειρία που είχαν μαζί του, μίαν εμπειρία πέραν των αισθήσεων. Στη Μαρία τη Μαγδαληνή, μάλιστα, όταν δοκίμασε να τον αγγίξει της είπε «μη μου άπτου», μη με αγγίζεις δηλαδή. Δεν είναι πια η αφή, όπως δεν είναι ούτε η όραση ούτε η ακοή τα κατάλληλα μέσα για την πιστοποίησή μου. Μετά την ανάστασή Του ο Χριστός προσεγγίζεται με την πίστη.

Όπως και στα εγκόσμια κάθε μέγεθος χρειάζεται ειδική μονάδα για να μετρηθεί, για τη μάζα π.χ. έχουμε τα γραμμάρια, για το μήκος το μέτρο, για τον χρόνο τα λεπτά κλπ, έτσι και για την Ανάσταση του Χριστού και τα άλλα υπερφυσικά γεγονότα της θρησκείας μας χρειάζεται η πίστη. Με αυτό τον τρόπο, δηλαδή με την πίστη, προσήγγισαν τον Χριστό μέχρι σήμερα εκατομμύρια οπαδοί του. Ανάμεσα σ' αυτούς και ο άγιος Γεώργιος, που τιμούμε ιδιαίτερα σήμερα. Ας ακολουθήσουμε και εμείς το παράδειγμά του. Ας αποφύγουμε τον προηγούμενο κλυδωνισμό του Θωμά και ας ομολογήσει ο καθένας μας, μαζί του, την τελική διαπίστωσή του: «Ο Κύριος μου και ο Θεός μου».

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΩΝ ΜΥΡΟΦΟΡΩΝ

Απόστολος: Πραξ. στ' 1-

7 Ευαγγέλιο: Μαρκ. ιε'

43-ιστ' 8 30 Απριλίου

2023

Παρά το ότι στο σημερινό ευαγγέλιο γίνεται αναφορά σε δυο σημαντικά γεγονότα που σχετίζονται με τον Ιησού και που είναι ο ενταφιασμός και η Ανάσταση Του, εν τούτοις η σημερινή Κυριακή είναι γνωστή ως Κυριακή των Μυροφόρων γιατί προβάλλει παράλληλα και τη στάση που τήρησαν απέναντι σ' αυτά τα γεγονότα το Μυροφόρα πρόσωπα. Τα Μυροφόρα πρόσωπα υπήρξαν μάρτυρες, αλλά και πρωταγωνιστές των δυο αυτών γεγονότων. Ο μεν Ιωσήφ «τολμήσας εισήλθε προς Πιλάτον και ητήσατο το σώμα του Ιησού». Κατά τον Ευαγγελιστή Ιωάννη (Ιωάν. ιθ' 39), εκτός από τον Ιωσήφ συμμετέχει και ο Νικόδημος στην ταφή, ενώ η Μαρία η Μαγδαληνή, η Μαρία η μητέρα του Ιακώβου και η Σαλώμη, παρακολουθούν από μακριά που θα γίνει η ταφή και στη συνέχεια προσέρχονται με αρώματα για να προσφέρουν την πρέπουσα νεκρική τιμή. Άντρες και Γυναίκες πηγαίνουν με αρώματα με μύρα, εξ' ου και «Μυροφόροι», ενώ οι γυναίκες θα γίνουν και οι πρώτοι μάρτυρες τα Αναστάσεως του Ιησού.

Ιδιαίτερα σημαντική η καταγραφή αυτών των γεγονότων. Με την ταφή κλείνει ο κύκλος της επίγειας ζωής και δράσης του Ιησού. Όμως, παρά το ότι ο θάνατος ήταν πραγματικός, εντούτοις δεν ήταν ποτέ δυνατό να κρατήσει μέσα στον τάφο τον Αρχηγό της ζωής. Η ανάσταση δε που θα ακολουθήσει θα είναι και η απαρχή ενός καινούριου κόσμου που προσφέρεται πλέον στους ανθρώπους που πιστεύουν. Δύσκολο, τολμηρό και συνάμα επικίνδυνο το έργο των Μυροφόρων προσώπων. Πολύ εύστοχα ο Ευαγγελιστής Μάρκος χρησιμοποιεί τη λέξη «τολμήσας» για την πράξη του Ιωσήφ. Χρειαζόταν πραγματική τόλμη για να παρουσιαστεί κάποιος σαν ακόλουθος ενός προσώπου, του Ιησού, που είχε καταδικαστεί σαν εχθρός του Μωσαϊκού νόμου, αλλά και του Ρωμαίου αυτοκράτορα. Αλλά και οι Μυροφόρες γυναίκες χρειαζόντουσαν τόλμη γιατί, πέραν από τα πιο πάνω, είχαν να αντιμετωπίσουν και άλλα εμπόδια όπως, την παρουσία στρατιωτών, τη μεγάλη πέτρα της εισόδου του μνήματος, καθώς και το σκοτάδι.

Τη στιγμή, λοιπόν, που οι ίδιοι οι Μαθητές του Ιησού (εκτός του Ιωάννη), τον είχαν εγκαταλείψει, χρειαζόταν πραγματική τόλμη για να αντιπαραταχθεί κάποιος στη θρησκευτική και πολιτική εξουσία, Ιουδαϊκή και Ρωμαϊκή αντίστοιχα. Μια τόλμη που στο εξής θα αντικαταστήσει την δειλία και το φόβο και που θα γίνει ένα από τα κύρια γνωρίσματα των ακολούθων του Ιησού. Οι Μαθητές, που για οκτώ μέρες μετά την Ανάσταση του Ιησού εξακολουθούσαν να «ήταν συγκεντρωμένοι με κλειστές πόρτες, επειδή φοβούνταν τις ιουδαϊκές αρχές» (Ιωάν. κ' 19 και 26), εις το εξής και ιδιαίτερα μετά την Πεντηκοστή θα εμφανιστούν δημόσια υπερασπιζόμενοι τον Ιησού και την Ανάσταση Του. Τώρα πια ομολογούν με βεβαιότητα όχι μόνο για την Ανάσταση του Ιησού, αλλά και πως «από κανέναν άλλο δεν μπορεί να προέλθει η σωτηρία ούτε υπάρχει άλλο πρόσωπο κάτω από τον ουρανό δοσμένο στους ανθρώπους με το οποίο να μπορούμε να σωθούμε» (Πραξ. δ' 12).

Το νέο πνεύμα που θα κυριαρχήσει στο εξής στη ζωή των ακολούθων του Ιησού θα το εκφράσει ο Απόστολος Παύλος: «Τι, λοιπόν, μπορεί να μας χωρίσει από την αγάπη του Χριστού για μας; Μήπως τα παθήματα, οι

στενοχώριες, οι διωγμοί, η πείνα, η γύμνια, οι κίνδυνοι, ή ο μαρτυρικός θάνατος»; Για να καταλήξει με βεβαιότητα στο συμπέρασμα «πως ούτε θάνατος ούτε ζωή ούτε άγγελιοι ούτε άλλες ουράνιες δυνάμεις ούτε παρόντα ούτε μέλλοντα ούτε κάτι άλλο... είτε στον ουρανό, είτε στον Άδη, ούτε κανένα άλλο δημιουργήμα θα μπορέσουν ποτέ να μας χωρίσουν από την αγάπη του Θεού για μας, όπως φανερώθηκε στο πρόσωπο του Ιησού Χριστού του Κυρίου μας» (Ρωμ. η' 35 και 38-39).

Το θεμέλιο, λοιπόν, του νέου τρόπου ζωής και συμπεριφοράς, είναι η συνειδητοποίηση της αγάπης του Θεού προς εμάς, όπως εκφράστηκε δια του Ιησού Χριστού και της σταυρικής του θυσίας. Και η δική μας αγάπη, προς Αυτόν είναι απάντηση στη δική του αγάπη «γιατί εκείνος πρώτος μας αγάπησε» Και η αγάπη είναι το αντιδοτο του φόβου. Μια αγάπη όμως η οποία δεν απευθύνθηκε μόνο στο Θεό αλλά και το συνάνθρωπο και η οποία στο εξής θα αλλάξει την εικόνα της ανθρωπότητας. Για το σκεπτικό αυτού του νέου τρόπου ζωής και αυτής της αγάπης μιλά ο Απόστολος της αγάπης ο Ιωάννης: «Ο Θεός είναι αγάπη και ο όποιος ζει μέσα στην αγάπη ζει μέσα στο Θεό, κι ο Θεός μέσα σ' αυτόν. Έτσι καταλαβαίνουμε πως η αγάπη έχει ολοκληρωθεί μέσα μας ... Όποιος αγαπάει δε φοβάται. Η τέλεια αγάπη διώχνει το φόβο. Γιατί ο φόβος σχετίζεται με την τιμωρία κι όποιος φοβάται την τιμωρία, δείχνει πως δεν έχει φτάσει στην τέλεια αγάπη. Εμείς αγαπάμε το Θεό, γιατί εκείνος πρώτος μας αγάπησε. Αν κάποιος πει «αγαπώ το Θεό», μισεί όμως τον αδελφό του, είναι ψεύτης. Γιατί, πραγματικά, αυτός που δεν αγαπάει τον αδελφό του, τον οποίο βλέπει, πως μπορεί να αγαπάει το Θεό τον οποίο δεν βλέπει; Αυτή την εντολή μας έδωσε ο χριστός: Όποιος αγαπάει το Θεό πρέπει να αγαπάει και τον αδελφό του» (Ιωάν. Α', δ' 16-21).

Αυτή η αγάπη και αυτός ο νέος τρόπος ζωής υλοποιήθηκε από τα πρώτα κιόλας χριστιανικά χρόνια. Κατά τις «Πράξεις των Αποστόλων» «όλοι όσοι πίστεψαν είχαν μια καρδιά και μια ψυχή. Κανείς δε θεωρούσε ότι κάτι από τα υπάρχοντα του ήταν δικό του, αλλά όλα τα είχαν κοινά... κι ο Θεός έδινε σε όλους πλούσια τη χάρη του. Δεν υπήρχε κανείς ανάμεσα τους που θα στερείται τα απαραίτητα. Γιατί όσοι είχαν χωράφια ή σπίτια τα πωλούσαν και έφερναν το αντίτιμο αυτών που πουλούσαν, και το έθεταν στη διάθεση των Αποστόλων. Απ' αυτό δινόταν στον καθένα ανάλογα με τις ανάγκες του» (Πραξ. δ' 32-25). (Πρωτοστατεί μάλιστα στην προσπάθεια αυτή ο Ιωσήφ, λευίτης από την Κύπρο που οι Απόστολοι τον ονόμασαν Βαρνάβα, όνομα που μεταφράζεται «Ο άνθρωπος της παρηγορίας». (Πραξ. δ' 36- 37).

Αδελφοί μου με αφετηρία το θάνατο και την Ανάσταση του Χριστού, τα Μυροφόρα πρόσωπα που τιμούμε σήμερα με την όλη στάση τους έγιναν συνδιαμορφωτές ενός καινούργιου κόσμου, θεμελιωμένου στο θάρρος και την αγάπη. Άντρες και γυναίκες έδρασαν δυναμικά και ισότιμα αποδεικνύοντας με τις πράξεις τους, ότι δεν υπάρχει ανώτερο και κατώτερο φύλο. Ανώτερος ή κατώτερος κρίνεται ο κάθε ένας ξεχωριστά με τις αποφάσεις και τις πράξεις του, είτε αυτός είναι άντρας, είτε αυτή είναι γυναίκα. Γιατί με τη δύναμη της πίστης τους όλοι αναδείχθηκαν νικητές, ξεπερνώντας διαδοχικά όλα τα εμπόδια. Για τούτο και σήμερα, πέρα από την τιμή που τους απονέμουμε μας καλούν να τους μιμηθούμε. Δυσκολίες υπάρχουν. Αυτές οι δυσκολίες μπορεί να είναι διαφορετικές σε κάθε εποχή, άρα διαφορετικές και στην εποχή μας. Όμως το χριστιανικό καθήκον παραμένει το ίδιο ανεξάρτητα τις δυσκολίες ή τις εποχές. Εμείς είμαστε έτοιμοι γι' αυτό το καθήκον; Ας ευχηθούμε νάναι θετική η απάντηση μας. Αμήν.

Θεόδωρος Αντωνιάδης

ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΕΣ ΚΑΙ ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ

ΠΑΝΙΕΡΩΤΑΤΟΥ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΠΑΦΟΥ κ. ΤΥΧΙΚΟΥ

Πα.	17/3	ΠΑΦΟΣ, Άγιος Κενδέας (Γ΄Χαιρ.)	Σα.	1/4	ΑΚΑΜΑΣ, Αγία Μαρία Αιγυπτία
Σα.	18/3	ΜΕΣΑΝΑ	Κυ.	2/4	ΧΛΩΡΑΚΑ, Παναγία Χρυσοαιματούσα
Σα.	18/3	ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΣΤΑΥΡΟΥ ΜΙΝΘΗΣ (Εσπ)	Σα.	8/4	ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΑΓΙΟΥ ΕΦΡΑΙΜ ΧΟΛΕΤΡΙΑ
Κυ.	19/3	ΤΣΑΔΑ	Κυ.	9/4	ΓΕΡΟΣΚΗΠΟΥ, Αγία Παρασκευή
Κυ.	19/3	ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΣΤΑΥΡΟΥ ΟΜΟΔΟΥΣ (Εσπ)	Κυ.	9/4	ΠΑΦΟΣ, Άγιος Θεόδωρος (Βράδυ)
Πα.	24/3	ΠΑΦΟΣ, Απ. Παύλου - Βαρνάβα (Δ΄Χαιρ.)	Δε.	10/4	ΚΑΤΩ ΠΑΦΟΣ, Άγιοι Ανάργυροι (Βράδυ)
Σα.	25/3	ΚΑΤΩ ΠΑΦΟΣ, Θεοσκέπαστη	Τρ.	11/4	ΠΑΦΟΣ, Παναγία Παντάνασσα (Βράδυ)
Σα.	25/3	ΠΑΦΟΣ, Άγιος Θεόδωρος (Δοξολογία)	Τε.	12/4	ΚΑΤΩ ΠΑΦΟΣ, ΘΕΟΣΚΕΠΑΣΤΗ (Βράδυ)
Κυ.	26/3	ΠΑΦΟΣ, Άγιος Κενδέας	Πε.	13/4	ΜΕΣΟΓΗ, (Πρωί)
Πα.	31/3	ΜΕΣΟΓΗ (Ακάθιστος Ύμνος)	Πε.	13/4	ΠΑΦΟΣ, Απ. Παύλου - Βαρνάβα (Βράδυ)
Πα.	31/3	Ι.Μ. ΣΑΛΑΜΙΩΤΙΣΣΗΣ (Ακάθ. Ύμν.- Αγγυπν.)	Πα.	14/4	ΓΕΡΟΣΚΗΠΟΥ, Άγιος Σπυρίδωνας (Πρωί)
			Πα.	14/4	ΠΑΦΟΣ, Άγιος Θεόδωρος (Βράδυ)
			Σα.	15/4	ΠΑΦΟΣ, Άγιος Κενδέας (Πρωί)
			Σα.	15/4	ΠΑΦΟΣ, Άγιος Θεόδωρος (ΑΓΙΟ ΠΑΣΧΑ)
			Κυ.	16/4	ΠΑΦΟΣ, Άγιος Θεόδωρος (Εσπ. Αγάπη)
			Δε.	17/4	ΜΕΣΑΝΑ, Ιερά Μονή Αγίου Γεωργίου Κουμνάνων
			Τρ.	18/4	ΠΑΧΥΑΜΜΟΣ
			Τε.	19/4	ΣΑΛΑΜΙΟΥ, Αγία Βαρβάρα
			Πε.	20/4	ΑΜΑΡΓΕΤΗ
			Σα.	22/4	ΑΓΙΟΣ ΘΩΜΑΣ (Εσπ)
			Κυ.	23/4	ΠΑΝΩ ΠΑΧΝΑ
			Τρ.	25/4	ΓΙΟΛΟΥ, Απόστολος Μάρκος
			Κυ.	30/4	ΣΙΜΟΥ

ΠΑΝΟΣΙΟΛΟΓΙΩΤΑΤΟΥ ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΟΥ κ. ΙΩΑΝΝΟΥ ΘΕΟΧΑΡΟΥΣ

Πα.	17/3	ΠΟΛΙΣ ΧΡΥΣΟΧΟΥΣ (Γ΄Χαιρ.)	Κυ.	9/4	ΜΕΣΟΓΗ (Βράδυ)
Κυ.	19/3	ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΣΤΑΥΡΟΥ ΜΙΝΘΗΣ	Δε.	10/4	ΑΓΙΑ ΒΑΡΒΑΡΑ (Βράδυ)
Πα.	24/3	ΤΣΑΔΑ (Δ΄Χαιρ.)	Τρ.	11/4	ΚΟΥΚΛΙΑ (Βράδυ)
Σα.	25/3	ΜΑΡΑΘΟΥΝΤΑ, Παναγία Οδηγήτρια	Πε.	13/4	ΤΑΛΑ (Πρωί)
Πα.	31/3	ΠΑΦΟΣ, Παναγία Παντάνασσα (Ακάθ. Ύμνος)	Πε.	13/4	ΓΙΟΛΟΥ (Βράδυ)
			Πα.	14/4	ΣΤΑΤΟΣ (Πρωί)
			Πα.	14/4	ΜΕΣΟΓΗ (Βράδυ)
			Σα.	15/4	ΤΙΜΗ (Πρωί)
			Δε.	17/4	ΠΑΧΥΑΜΜΟΣ (Εσπ.)
			Πε.	20/4	ΠΟΛΙΣ ΧΡΥΣΟΧΟΥΣ, Βενεδιώτισσα (Εσπ.)
			Πα.	21/4	ΠΟΛΙΣ ΧΡΥΣΟΧΟΥΣ, Βενεδιώτισσα
			Σα.	22/4	ΚΑΛΛΕΠΕΙΑ (Εσπ.)
			Δε.	24/4	ΓΙΟΛΟΥ, Απ. Μάρκος (Εσπε.)

Το περιεχόμενο του παρόντος τεύχους υπάρχει αντούσιο και στην ιστοσελίδα της Ιεράς Μητροπόλεως Πάφου

www.imraphou.org

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΠΑΦΟΥ

ΔΙΜΗΝΙΑΙΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑΤΩΝ

Το πρώτον Αποστολικόν κήρυγμα εις την Πάφον
Πράξ. ιγ, 6-12

ΜΑΪΟΣ - ΙΟΥΝΙΟΣ 2023

ΕΤΟΣ ΜΔ΄

ΑΡ.515 - 516

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΟΥ ΠΑΡΑΛΥΤΟΥ

Απόστολος: Πραξ. θ' 32 – 42

Ευαγγέλιο: Ιωάν. ε' 1 – 15

7 Μαΐου 2023

Με τον αυθεντικότερο τρόπο βγάζει στην επιφάνεια σήμερα ο παραλυτικός της Βηθεσδά το δύσκολο πρόβλημα της μοναξιάς των ανθρώπων μέσα στην πολυάριθμη κοινωνία που ζούν. Η μοναξιά βέβαια απασχολούσε τους ανθρώπους όλων των εποχών. Γι' αυτό ο άνθρωπος την μελετούσε προσπαθώντας να εντοπίσει τις αιτίες της για να θεραπεύσει αυτή την παθολογία, η οποία πάντα οδηγούσε στην απομόνωση και τελικά στη δυστυχία.

Ο παράλυτος του Ευαγγελίου παραδειγματίζει και μπορεί να διδάξει τον σύγχρονο άνθρωπο. «Άνθρωπον ουκ έχω», φώναζε ο παράλυτος, δείχνοντας την μοναξιά του, αντιμετωπίζοντας υπομονετικά την ασθένειά του. «Άνθρωπον ουκ έχω», φωνάζει και ο σημερινός άνθρωπος, φανερώνοντας την μοναξιά του και την αδυναμία του να θεραπευθεί. «Άνθρωπον ουκ έχω», φώναζε ο παράλυτος, για να τον βοηθήσει κάποιος να σηκωθεί και να μπει μέσα στην κολυμβήθρα για να λάβει την θεραπεία του. «Άνθρωπον ουκ έχω», φωνάζει ο σημερινός άνθρωπος, χωρίς να έχει διάθεση θεραπείας. Υπομονή ο παράλυτος, απελπισία ο σημερινός άνθρωπος. Η υπομονή ανταμείφθηκε με την παρουσία του Χριστού, ο Οποίος του χάρισε την ίαση. Αυτήν την υπομονή που μας δείχνει σήμερα ο παράλυτος, είναι ο τρόπος με τον οποίο μπορεί ο σύγχρονος άνθρωπος να ιαθεί από την πνευματική του παραλυσία.

Η σημερινή ευαγγελική περικοπή μέσα από την προοπτική της πίστεως και της θεολογίας της Εκκλησίας μας βοηθά να κατανοήσουμε ότι το πρόβλημα της μοναξιάς είναι καθαρά πνευματικό. Πνευματικά τα αίτια του, πνευματική και η μόνη λύση του.

Η αποξένωση του ανθρώπου από τον Θεό, οδήγησε στην αποξένωση του ανθρώπου από τον εαυτό του, με φυσική συνέπεια και την αποξένωση του ανθρώπου από τον συνάνθρωπό του.

Αυτή η αλήθεια που δεν αποδέχονται όλοι οι άνθρωποι γεννά την ακατάπαυστη μοναξιά, την οποία καμμιά μεθοδολογία δεν έχει μέχρι σήμερα λύσει.

Ο σύγχρονος άνθρωπος εγκατέλειψε τον Θεό στον ουρανό, επειδή πίστεψε ότι μέσα από τα πολλά επιτεύγματά του δεν Τον έχει πιά ανάγκη. Νόμισε ότι μπορεί να τα καταφέρει μόνος του, αφού εγωιστικά αισθάνεται μικρός θεός που κρατά στα χέρια με την επιστημοσύνη του τη φύση ολόκληρη, τη γνώση και τη δύναμη για να διαχειρίζεται την πορεία τη δική του και των συνανθρώπων του.

Η ψυχή του ανθρώπου όμως αποδεικνύεται έμπρακτα ότι δεν γεμίζει από τα υποκατάστατα του Θεού, που πολλά προσπάθησε να βρει και τελικά άφησαν την ψυχή άδεια και διψασμένη. Όσο ο άνθρωπος συνεχίζει να μένει μακριά από το Θεό, τόσο αυξάνει την μοναξιά του και όσο αυξάνει την μοναξιά του, τόσο φτάνει στα όρια της καταθλίψεως, της απελπισίας και πολλές φορές και της επικινδυνότητας για τους άλλους.

Αυτή η αποξένωση του ανθρώπου από τον Θεό τον κάνει ξένο και από τον εαυτό του, γιατί φοβάται να μένει μόνος στη σιωπή. Η σιωπή θα τον οδηγήσει σε διάλογο με τον εαυτό του και θα του αποκαλύψει αλήθειες που πονούν, περισσότερο όμως θα του φανερώσουν τον πολύ άγνωστο εαυτό του, που είναι ο δυσάρεστα μεγάλος του άγνωστος.

Για να αποφύγει έτσι να αντικρύσει την αλήθεια που θα τον οδηγούσε σε διέξοδο, προτιμά να αποξενώνεται από τον εαυτό του και να κινείται με εξωστρέφεια και τρόπους χωρίς ουσία και χαρά. Βολεύεται στην αμαρτία. Βαπτίζει το ανήθικο ως σωστό και φυσιολογικό. Ακολουθεί τυφλά τις επιθυμίες του και καταπνίγει τη λογική του ξεπερνώντας τα όρια της φύσεώς του παραμένοντας αδιάφορα σε αντιπαλότητα με τη συνείδησή του.

Αυτή η επιλογή τον αποξενώνει φυσιολογικά και με τον συνάνθρωπο. Τον οδηγεί στην εφήμερη δημιουργία σχέσεων συμφέροντος και καλλιτεργεί μια επίπλαστη κοινωνικότητα γεμάτη ψέμα και υποκρισία. Δεν επικοινωνεί με όσους κρίνει πως δεν του χρειάζονται, δεν κάνει διάλογο, δεν ξέρει να ακούει, προτιμώντας να ζει μέσα στην απέραντη ερημιά της πολυάρθμης κοινωνίας που τον κυκλώνει.

Είναι τραγικό τελικά να κατοικούμε, να εργαζόμαστε, να επικοινωνούμε, να διασκεδάζουμε, να τρώμε, να ενημερωνόμαστε, να κινούμεθα, να ταξιδεύουμε μαζικά και τίποτε να μη γίνεται προσωπικά.

Η φωνή του παραλυτικού της Βηθεσδά «Κύριε άνθρωπον ουκ έχω», συνεχίζει να ακούγεται ως δυνατός αντίλαλος μέσα στους αιώνες, εκφράζοντας τον ασίγαστο πόθο της ανθρώπινης ψυχής που ψάχνει με κάθε τρόπο, μέσα στην ιστορία, να συναντήσει στο πρόσωπο του συνανθρώπου τον Αναστάνα Χριστό, ο οποίος ως το Φως, η Ζωή και η Αλήθεια θα χαρίσει το θαύμα της λύτρωσης από τη μοναξιά και την δυστυχία, με την χαρά της ουσιαστικής κοινωνίας που προσφέρει η διαβεβαίωσή Του «... ιδού εγώ μεθ' υμών ειμι πάσας τας ημέρας έως της συντελείας του αιώνος...»

† Αρχιμανδρίτης Δημήτριος Κυριακίδης.

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΗΣ ΣΑΜΑΡΕΙΤΙΔΟΣ

Απόστολος: Πραξ. ια' 19 -

30 Ευαγγέλιο: Ιωάν. δ' 5 -

42

14 Μαΐου 2023

Συνήθως, τα περισσότερα γεγονότα που συμβαίνουν στη ζωή μας τα χαρακτηρίζουμε ως τυχαία. Με αυτή την ανθρώπινη θεώρηση, ως τυχαία θα μπορούσε να χαρακτηριστεί και η συνάντηση του Κυρίου με τη Σαμαρείτιδα. Ο Κύριος όμως, «ό ἐτάζων καρδίας καὶ νεφρούς», που γνωρίζει δηλαδή με μεγάλη ακρίβεια και λεπτομέρεια το εσωτερικό κάθε ανθρώπου, προγνώριζε το διαμάντι που έκρυβε μέσα της η Σαμαρείτιδα.

Τα διαμάντια προέρχονται από πέτρες και πιο συγκεκριμένα από άνθρακα. Μετατρέπονται σε σημαντικά και πολύτιμα ορυκτά όταν βρεθούν κάτω από τις κατάλληλες συνθήκες. Έτσι και ο Κύριος, δημιουργήσε τις κατάλληλες συνθήκες για να γίνει αυτή η μεταβολή στην καρδιά της Σαμαρείτιδος. Για να επιτελεστεί στην πραγματικότητα ένα θαύμα, όχι μόνο σωτηρίας της Σαμαρείτιδος αλλά και των συμπολιτών της.

Ο Κύριος δεν ενεργεί τυχαία, ούτε επιτελεί ένα θαύμα για να προκαλέσει εντυπώσεις και θαυμασμό. Αλάσπε, ο Ίδιος μάς το ανέφερε ότι «ἡ γενεὰ αὕτη σημεῖον ζητεῖ, καὶ σημεῖον οὐ δοθήσεται αὐτῇ». Δεν θα κάνει δηλαδή οτιδήποτε, μόνο και μόνο για να προκαλέσει τον θαυμασμό. Έτσι και στη Σαμαρείτιδα, όταν τις αποκάλυπτε τη ζωή της, δεν το έκανε για να την εντυπωσιάσει. Γνώριζε ότι αυτό θα συγκλόνιζε τη ψυχή της, ενεργοποιώντας την αλλαγή μέσα της.

Η αλλαγή της Σαμαρείτιδος δεν ήταν επιφανειακή. Η πρόσκληση του Κυρίου δεν πέρασε στην καρδιά της σε δεύτερη μοίρα. Απεναντίας, συνοδεύτηκε αμέσως με έργα. Ξεκινώντας κάθε βιοτική μέριμνα « Ἄφηκεν τὴν ὕδριαν αὐτῆς καὶ ἀπῆλθεν εἰς τὴν πόλιν». Πήγε αμέσως, χωρίς καμιά αναβολή να διαδώσει το μήνυμα σωτηρίας. Δεν θέλησε να το κρατήσει μόνο για τον εαυτό της, αλλά να το μοιραστεί.

Ποιά ανθρώπινη λογική θα μπορούσε να το φανταστεί αυτό! Η γυναίκα αυτή, με την τόσο άστατη ζωή, θα έκανε μια τέτοια μεταστροφή. Με τα ανθρώπινα κριτήρια μάλλον κανείς. Μήπως, όμως, ο άνθρωπος προτιμά να υπάρχει και αυτή η μερίδα ανθρώπων στην κοινωνία; Αυτοί δηλαδή που έχουν άστατη και ατάσθαλη ζωή. Μήπως αυτό βοηθά κάπως να δικαιολογεί τα δικά του ελαττώματα και αμαρτήματα, ότι δηλαδή οι άλλοι κάνουν χειρότερα; Μήπως μας φοβίζει η πνευματική προκοπή του αδελφού μας, ότι μπορεί να αναδειχθεί καλύτερος από εμάς;

Στην πραγματικότητα η επιστροφή του αδελφού στον δρόμο του Ευαγγελίου, δεν πρέπει να μας ξενίζει αλλά ούτε και να μας φοβίζει. Αντιθέτως πρέπει να μας χαροποιεί αφού «χαρὰ ἐστὶν...ἐπὶ ἐνὶ ἁμαρτωλῶ μετανοοῦντι». Ο Κύριος μάς διαβεβαιώνει ότι «ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ πατρὸς μου μοναὶ πολλαὶ εἰσιν», για όλους μας έχει χώρο. Όλοι οι ορθόδοξοι χριστιανοί αποτελούμε το σώμα της Εκκλησίας, και όπως στο ανθρώπινο σώμα, η ίαση ενός μέλους προκαλεί ανακούφιση και χαρά όλου, το ίδιο συμβαίνει και στο σώμα της Εκκλησίας.

Έτσι η επιστροφή και ίαση του αδελφού μας αποτελεί και δικό μας χρέος απέναντι στο θέλημα του Θεού. Τον τρόπο μάς τον αποκάλυψε ο ίδιος ο Κύριος. Η Σαμαρείτιδα ουδέποτε θα τολμούσε να πλησιάσει τον Κύριον. Γνώριζε ότι ως Ιουδαίος που ήταν θα απέρριπτε οποιαδήποτε συναναστροφή μαζί της. Αυτό φανερώνεται ξεκάθαρα και στα λόγια της «πῶς σὺ Ἰουδαῖος ὢν

παρ' ἑμοῦ πειναιεῖς, οὔσης γυναικὸς Σαμαρείτιδος;». Γι' αὐτό, ὁ Κύριος κάνει πρῶτος τὸ βῆμα, προκειμένου νὰ ανοίξει διάδρομο ἐπικοινωνίας. Γκρεμίζει τὸν μεσότοιχο καὶ ἐκμηδενίζεται τὸ πρὶν ἀπροσπέλαστο χάσμα.

Τὸν φόβο ἀπόρριψης, ὁμῶς, βιώνουν καὶ οἱ ἀδελφοὶ χριστιανοί, οἱ ὁποῖοι εἴτε ἀπὸ ἀμέλεια εἴτε ἀπὸ ἀγνοία ἀπομακρύνθηκαν ἀπὸ τὴ ζωὴ τοῦ Εὐαγγελίου. Νιώθουν ὅτι εἶναι κατακριτέοι καὶ ἀπορριπτέοι ἀπὸ τοὺς υπόλοιπους χριστιανούς. Γι' αὐτό καὶ δὲν εἶναι λίγοι αὐτοὶ ποὺ δειλιάζουν νὰ ἐπιστρέψουν πίσω στοὺς κόλπους τῆς Ἐκκλησίας. Ὅμως πῶς εἶναι δυνατόν, γι' αὐτούς ποὺ ὁ Θεὸς Πατέρας ἔστειλε τὸν Μονογενῆ τοῦ Υἱοῦ γιὰ νὰ σταυρωθεῖ, εμεῖς νὰ τοὺς ἀπορρίπτουμε;

Ἔτσι, εμεῖς πρῶτοι θα πρέπει νὰ κάνουμε τὸ πρῶτο βῆμα, προκειμένου νὰ νιώσουν τὴν ἀποδοχὴ. Καὶ δὲν χρειάζεται νὰ κάνουμε πολλὰ, ἀρκεῖ μόνον νὰ μὴν τοὺς κρίνουμε, νὰ μὴν τοὺς μειώσουμε, νὰ μὴν τοὺς χλευάσουμε. Γιὰ νὰ μπορέσουν νὰ πλησιάσουν ξανά τὴν Ἐκκλησίαν καὶ τὸν Κύριον. Ἄλλωστε αὐτὸ ἀποτελεῖ καὶ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ «πάντας ἀνθρώπους σωθῆναι». Ὁ ἴδιος ὁ Κύριος μᾶς λέει ὅτι «οὐ γὰρ ἦλθον καλέσαι δικαίους, ἀλλ' ἁμαρτωλοὺς εἰς μετάνοιαν». Ἔτσι ἀν πραγματικὰ θέλουμε νὰ ἐφαρμόσουμε τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ στὴ ζωὴ μας, πρέπει νὰ ἐργαζόμαστε καὶ γιὰ τὴ σωτηρίαν τοῦ ἀδελφοῦ μας. Ἔτσι γινόμαστε «οἱ ἀληθινοὶ προσκυνηταὶ οἱ προσκυνούντες τῷ πατρὶ ἐν πνεύματι καὶ ἀληθείᾳ».

Ἡ Ἐκκλησία ἔχει ἀναδείξει πολλὰ διαμάντια, ποὺ ὄχι μόνον πέτρες θα μπορούσαν νὰ χαρακτηριστοῦν ἀλλὰ καὶ κάρβουνα. Μερικὰ ἀπὸ αὐτὰ τὰ διαμάντια ἀναφέρονται πολὺ ὠραία σὲ μιά εὐχή τοῦ Ἁγίου Εὐχελαίου «ὡς τὸν τελώνην, ὡς τὴν πόρνην, ὡς τὸν ληστήν, ὡς βλάσφημον καὶ διώκτην τὸν μέγαν Παῦλον ...». Ὅλοι αὐτοὶ ὄχι μόνον ἄλλαξαν, ἀλλὰ ἀγωνίστηκαν, ἀφιερώνοντας τὸ υπόλοιπο τῆς ζωῆς τοὺς στὴ διάδοσιν τοῦ Εὐαγγελίου. Ἀκόμη καὶ ὁ ληστής. Στὸ λίγο χρόνο ζωῆς ποὺ τοῦ εἶχε ἀπομείνει πάνω στον σταυρὸ, γι' αὐτὸ ἀγωνίστηκε, καὶ αὐτὸ φανερῶνεται στὴ συνομιλία τοῦ με τὸν ἄλλο ληστή.

Ὁ Κύριος καθημερινὰ μας καλεῖ με ποικίλους τρόπους νὰ ἐπιστρέψουμε, ἀλλὰ καὶ νὰ γίνουμε ὄργανα ἐπιστροφῆς τῶν ἀδελφῶν μας. Ἡ κλήση τοῦ Κυρίου, διαφέρει ἀπὸ ἄνθρωπο σὲ ἄνθρωπο. Γιὰ νὰ τὴν ἀντιληφθοῦμε ὁμῶς, θα πρέπει νὰ ἔχουμε καλὴ διάθεση, ὅπως ἡ Σαμαρείτιδα. Ἐνῶ ὁ Κύριος τὴν ἤλεγξε, αὐτὴ δὲν ἀντέδρασε, δὲν προσβλήθηκε. Ἀντιθέτως, ἐνεργοποιήθηκε ἡ συνείδηση μέσα της, ἀναγκάζοντας τὴ ψυχὴ της νὰ ξυπνήσει ἀπὸ τὸν λήθαργο ποὺ βρισκόταν.

Ἔτσι, μόνον ὅταν ἡ ψυχὴ ξυπνήσει θα διψάσει. Μόνον τότε θα ἀναζητήσει πηγὴ γιὰ νὰ ἀνακουφιστεῖ. Μόνον τότε θα τρέξει πρὸς τὸ «ὕδωρ τὸ ζῶν», τὴν ἀνεξάντλητη πηγὴ, ποὺ δὲν εἶναι ἄλλη ἀπὸ τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστό.

π. Κωνσταντῖνος Λαζάρου

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΟΥ ΤΥΦΛΟΥ (ΑΓΙΩΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΚΑΙ ΕΛΕΝΗΣ)

Απόστολος: Πραξ. κστ' 1, 12

- 20 Ευαγγέλιο: Ιω.θ' 1 - 38

21 Μαΐου 2023

Εγκυκλιος του Πανιερωτάτου Μητροπολίτου Πάφου κ. Τυχικού για τη διεξαγωγή εράνου υπέρ των τυφλών.

Το φως είναι από τις μεγαλύτερες ευεργεσίες του Θεού προς τον άνθρωπο. Η δημιουργική προσταγή του Θεού «γεννηθήτω φως» έφερε σε τάξη τη δημιουργία κι έδωσε τις προϋποθέσεις, τόσο για τη φυσική ζωή, όσο και για τον ανθρώπινο πολιτισμό. Αυτό το πρωταρχικό και ουσιώδες αγαθό της ζωής, εστερείτο από τη γέννησή του ο τυφλός του σημερινού ευαγγελίου. Δεν αντίκρισε ποτέ τον κόσμο. Μόνο τον άκουγε και άγγιζε κάτι απ' αυτόν. Τα πάντα, γι' αυτόν, καλύπτονταν από βαθύ και αδιαπέραστο σκοτάδι. Μα και σκοτάδι, δεν ήξερε τι θα πει. Γιατί, για να καταλάβει το σκοτάδι, θά'πρεπε προηγουμένως νά'χε δει το φως. Βίωσε μια διαρκή κατάσταση θανάτου.

Το μαρτύριό του ήταν δυσβάσταχτο. Δεν είχε να αντιμετωπίσει μόνο τις άμεσες συνέπειες της τυφλότητάς του, δηλαδή τις καθημερινές δυσκολίες για αυτοεξυπηρέτηση και αυτοσυντήρηση, αλλά, συγχρόνως, εισέπραττε τη θρησκευτική περιφρόνηση και την κοινωνική απομόνωση από τους ομοεθνείς του. Κι αυτό διότι, σύμφωνα με τις λαϊκές αντιλήψεις, εθεωρείτο αμαρτωλός και έφερε πάνω του εμφανώς τα σημάδια της θείας τιμωρίας και εγκατάλειψης.

Ο Χριστός, όμως, με πολλή συμπάθεια και ενδιαφέρον τον πλησίασε, χωρίς εκείνος να τον καλέσει, γιατί δεν Τον έβλεπε και δεν ήξερε ότι κοντά του βρισκόταν ο ιατρός των ψυχών και των σωμάτων. Και με μια θεοπρεπή αλλά συνάμα παράδοση χειρονομία, ο Κύριος, αναπληρώνει την έλλειψη των σωματικών του οφθαλμών και χαρίζει στον τυφλό το φως του.

Μεγάλο και πρωτοφανές το θαύμα. Μεγάλο για το είδος του και πρωτοφανές για τον τρόπο της θεραπείας. Το ομολογεί περίτρανα ο ίδιος ο θεραπευθείς τυφλός

«εκ του αιώνος ουκ ηκούσθη ότι ήνοιξέ τις οφθαλμούς τυφλού γεγεννημένου». Με το θαύμα αυτό διαφαίνεται πλέον ξεκάθαρα ότι ο ερχομός του Χριστού σήμανε την έλευση της μεσσιανικής εποχής, κατά την οποία «ανοιγήσονται οφθαλμοί τυφλών».

Ο Κύριος, για να θεραπεύσει τον τυφλό του σημερινού ευαγγελίου, χρησιμοποιεί ένα υλικό μέσο, τον πηλό. Μα ο πηλός δεν ανοίγει τα μάτια αλλά τα καταστρέφει, ακόμη κι όταν είναι υγιή. Ο Χριστός, όμως, με αυτό τον τρόπο θέλει να φανερώσει το μεγαλείο της θείας δυνάμεως, η οποία πολλές φορές «εκ των εναντίων τα εναντία κατασκευάζει». Επιπλέον, η χρήση του πηλού θυμίζει τη δημιουργία του ανθρώπου από το χώμα και μας διδάσκει ότι αυτός που δημιούργησε εξ αρχής από τη γη τον άνθρωπο και του χάρισε τις άλλες αισθήσεις, ο ίδιος τώρα δίνει στον τυφλό την όρασή του και τον αποκαθιστά στην πρωταρχική και ακέραια κατάσταση που τον έπλασε.

Αν, όμως, το πρώτο βήμα για την θεραπεία του τυφλού έγινε από τον Χριστό, το δεύτερο βήμα έπρεπε να γίνει από τον ίδιο τον τυφλό. Δεν υπάρχει αμφιβολία ότι ο Χριστός μπορούσε να θεραπεύσει τον τυφλό μ' έναν μόνο λόγο Του, όπως έκανε σ' άλλες περιπτώσεις. Τον προστάζει, ωστόσο, να πάει να πλυθεί στην κολυμβήθρα του Σιλβάμ για να δοκιμάσει την πίστη του και να κινητοποιήσει τον ίδιο.

Η πορεία αυτή, της θεραπείας του τυφλού, μας δείχνει τον τρόπο που χρησιμοποιεί ο Θεός για τη σωτηρία μας. Ο Θεός, από άκρα συγκατάβαση και αγάπη κινήθηκε προς τον άνθρωπο και ήρθε «αυτεπάγγελτος» για να σώσει τον κόσμο. Ήρθε να αναζητήσει το χαμένο πρόβατο, χωρίς να περιμένει να έρθει εκείνο προς τον ποιμένα του. Ο Χριστός έκανε το πρώτο βήμα, χωρίς το οποίο θα ήταν αδύνατο να σωθούμε όσες προσπάθειες κι αν κάναμε. Είναι, όμως, απαραίτητη και η δική μας συνεργασία, έστω και ασθενική. Αν ο τυφλός δεν υπήκουε στην προσταγή του Κυρίου, η ενέργεια του Χριστού θα έμενε χωρίς αποτέλεσμα. Πρέπει, λοιπόν κι εμείς να ανταποκριθούμε στις ενέργειες του Θεού για τη σωτηρία μας, για να μη μείνουν αυτές ανενέργητες.

Το θαύμα της θεραπείας του τυφλού δεν περιορίζεται μόνο στην αποκατάσταση της σωματικής όρασης, όσο σημαντικό και αν είναι αυτό. Το θαύμα που δεν φαίνεται είναι πιο βαθύ και ουσιαστικό. Είναι ο εσωτερικός φωτισμός, που θεραπεύει την πνευματική τύφλωση.

Κι ενώ ο πρώην τυφλός βρίσκει το φως του και ομολογεί με παρρησία την πίστη του στον Χριστό, οι Φαρισαίοι εμμένουν πεισματικά στην πνευματική τους τυφλότητα και καταδιώκουν τον Χριστό ως εγκληματία. Το φως της αλήθειας προξενούσε φοβερό πόνο στους γεμάτους εγωισμό οφθαλμούς τους. Τους βόλευε να αγνοούν αυτόν που ξεσκέπαζε την υποκρισία τους. Γι' αυτό αρνούνται να παραδεχτούν το αυτονόητο, ότι δεν μπορεί να μην είναι «παρά Θεού» αυτός που έκανε ένα τέτοιο πρωτάκουστο θαύμα. Προσπαθούν με κάθε τρόπο να διασύρουν τον Χριστό και φρίττουν ακούγοντας να γίνεται δάσκαλός τους ο θεραπευμένος τυφλός. Το ακαταπόνητο ψυχικό σθένος και η ακλόνητη πίστη του στον Χριστό καθιστούν τον πρώην τυφλό διαχρονικά φως για όλους εμάς τους μη τυφλούς.

Τέκνα εν Κυρίω αγαπητά,

Η σημερινή περικοπή θέτει ενώπιόν μας, για μια ακόμη φορά, το ακανθώδες, για την κοινωνία και την Εκκλησία, πρόβλημα των τυφλών αδελφών μας. Ο ανθρώπινος πόνος, παρά την αλματώδη πρόοδο της τεχνολογίας, εξακολουθεί και σήμερα να βοά. Αλήθεια, πόσες τέτοιες καταστάσεις προσπερνάμε καθημερινά ανυποψίαστοι; Είναι και τούτο μια απόδειξη του πόσο έχει αμβλυνθεί το χριστιανικό μας αισθητήριο. Αν ο Χριστός έσπευσε μόνος να χαρίσει το φως στον άγνωστο επαίτη του δρόμου, άλλο τόσο είναι και δικό μας χρέος να μην αδιαφορούμε μπροστά στο δράμα των συνανθρώπων μας. Ας συνδράμουμε, λοιπόν, όλοι μας στον καθιερωμένο έρανο που διεξάγεται σήμερα υπέρ των τυφλών αδελφών μας, εκδηλώνοντας έτσι με έργα το ενδιαφέρον μας προς τους πάσχοντες αδελφούς μας. Ας αποδείξουμε εμπράκτως ότι αισθανόμαστε και λειτουργούμε ως μέλη του ενός σώματος, της Εκκλησίας, που έχει κεφαλή τον Χριστό, όπου «τα μέλη μεριμνώσι υπέρ αλλήλων και είτε πάσχει εν μέλος συμπάσχει πάντα τα μέλη». Ο καθένας ας προσφέρει τον οβολό της αγάπης του, από το περισσεύμα ή το υστέρημά του, με την πίστη ότι «δανείζει Θεώ ο ελεών πτωχόν».

Μετ'ευχών διαπύρων,

† ο Πάφου Τυτικός

Σημείωση: Το ποσόν που θα συγκεντρωθεί να παραδοθεί, με ευθύνη της Εκκλησιαστικής Επιτροπής, έναντι αποδείξεως, στην Ιερά Μητρόπολη Πάφου ή στην Επισκοπή Αρσινόης, μέχρι την Παρασκευή 26 Μαΐου 2023, απ' όπου θα σταλεί στον προορισμό του.

Η ΑΝΑΛΗΨΙΣ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ ΗΜΩΝ ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

Απόστολος: Πραξ. α' 1 - 12

Ευαγγέλιον: Λουκ. κδ' 36 - 53

25 Μαΐου 2023

Η Ανάληψη του Χριστού συνιστά μια από τις σημαντικότερες Δεσποτικές εορτές του έτους αλλά και βασικό δόγμα της πίστεώς μας το οποίο περιλήφθηκε στο Σύμβολο της Πίστεως: «Καὶ ἀνελθόντα εἰς τοὺς οὐρανοὺς καὶ καθεζόμενον ἐκ δεξιῶν τοῦ Πατρὸς». Κατὰ τον ἅγιο Νικόδημο τον Αγιορείτη ο Ευαγγελισμός της Υπεραγίας Θεοτόκου είναι η αρχή του σχεδίου της Θείας Οικονομίας και η Ανάληψη η τελευταία Δεσποτική εορτή. Η Δεσποτική εορτή της Αναλήψεως έχει μεγάλη σημασία και σπουδαιότητα για τη χριστιανική και πνευματική ζωή, γιατί συνδέεται με τη θέωση κάθε ανθρώπου.

- Σύμφωνα με τα αναγνώσματα που ακούσαμε σήμερα, η ανάληψη του Χριστού, έγινε ενώπιον των μαθητών στο όρος των Ελαιών, σαράντα μέρες μετά την ανάστασή Του. Ο Χριστός θα μπορούσε να ανεβάσει την ανθρώπινη φύση στον ουρανό αμέσως μετά από την Ανάστασή Του. Δεν το έκανε, όμως, για να μη φανεί ότι η Ανάσταση ήταν φαντασία, έτσι παρέμεινε για σαράντα μέρες κάτω στη γη για να πιστωθεί με τις συχνές εμφανίσεις Του έτι και έτι η ανάσταση ως πραγματικό γεγονός. Δεν θα έπρεπε όμως να μείνει για πάντα στη γη αλλά όπως τους υποσχέθηκε λίγο προ του Πάθους: «λέγω ὑμῖν· συμφέρει ὑμῖν ἵνα ἐγὼ ἀπέλθω. ἐὰν γὰρ ἐγὼ μὴ ἀπέλθω, ὁ παράκλητος οὐκ ἐλεύσεται πρὸς ὑμᾶς· ἐὰν δὲ πορευθῶ, πέμψω αὐτὸν πρὸς ὑμᾶς». Το έργο του Χριστού είχε ολοκληρωθεί, τώρα έπρεπε να ανέβει να ανυψώσει την ανθρώπινη φύση και να την θεώσει και να έρθει στη συνέχεια το Άγιο Πνεύμα που θα οδηγούσε όλους εμάς «εἰς πᾶσαν τὴν ἀλήθειαν». Η Ανάληψη του Χριστού έγινε με τόση λαμπρότητα και δόξα ώστε οι μαθητές βεβαιώθηκαν πλήρως για τη Θεότητά Του. Αυτό μας εξηγεί πολύ ορθά και το απολυτικό της σημερινής εορτής: «βεβαιωθέντων αὐτῶν διὰ τῆς εὐλογίας. ὅτι σὺ εἶ ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, ὁ λυτρωτὴς τοῦ κόσμου». Αυτός είναι και ο λόγος που οι μαθητές επέστρεψαν από το όρος «μετὰ χαρᾶς μεγάλης». Παρόλο που αποχωρίζονταν τον Χριστό είχαν χαρά γιατί αξιώθηκαν να γίνουν αυτόπτες και αυτήκοι μάρτυρες τόσων μεγάλων μυστηρίων. Χάρηκαν επίσης γιατί με την ανάστασή Του και τώρα την ανάληψη νικήθηκε το κακό, το οποίο δεν θριαμβεύει πλέον αλλά στο τέλος νικητής είναι ο Χριστός. Χάρηκαν ακόμη γιατί καθώς ο Χριστός ανέβαινε στους ουρανούς τους ευλόγησε κάτι που και η Εκκλησία μας ευλογεί όταν πηγαίνουμε στον ναό κάθε φορά γι' αυτό να έχουμε χαρά. Χάρηκαν τέλος γιατί τους

υποσχέθηκε ότι Αυτός θα φύγει αλλά θα τους έστειλε άλλο Παράκλητο. Γέμισαν με την ελπίδα της μεθέξεως του Αγίου Πνεύματος. Οι απόστολοι έμειναν έκθαμβοι βλέποντας στον ουρανό την ανάληψη του Χριστού μέχρι που οι δύο λευκοφόροι άγγελοι τους είπαν ότι έτσι όπως ανέβηκε με τόση δόξα στους ουραμούς με τον ίδιο τρόπο θα ξανά επιστρέψει, εννοώντας εδώ τη Δευτέρα Παρουσία.

- Με την Ανάσταση ως την εορτή των εορτών ο Χριστός κατήργησε και καταπάτησε τον διάβολο και τον θάνατο. Ακολουθώντας με την Ανάληψη του ο Χριστός θέωσε την ανθρώπινη φύση κάτι που δείχνει ότι η εορτή αυτή είναι πιο σημαντική ακόμα και από την εορτή της Αναστάσεως. Η Ανάσταση είναι σωματική με την έννοια του ότι θα αναστηθούμε εις ανάσταση Ζωής και όχι εις ανάσταση κρίσεως. Διαφορετικά είναι σαν να ακούμε τους λόγους του Κυρίου που είπε για τον Ιούδα: «οὐαὶ δὲ τῷ ἄνθρωπῳ ἐκείνῳ· καλὸν ἦν αὐτῷ εἰ οὐκ ἐγεννήθη ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος». Η Ανάσταση συνδέεται με όλους τους ανθρώπους, ενώ η Ανάληψη συνδέεται μόνο με τους αγίους. Όλοι θα αναστηθούν κατά την ημέρα της Δευτέρας Παρουσίας του Χριστού και δίκαιοι και αμαρτωλοί, είτε πιστεύει κανείς είτε όχι, είτε το θέλει είτε δεν το θέλει, αλλά όμως δεν θα αναληφθούν όλοι. Μόνο οι δίκαιοι, οι θεωμένοι, θα αξιωθούν αυτής της μεγάλης εμπειρίας, όπως μας λέγει ο άγιος Γρηγόριος Παλαμάς. Γι' αυτό και από σωτηριολογικής απόψεως η ανάληψη θεωρείται μεγαλύτερη εορτή, ακριβώς γιατί αυτός που μετέχει της Αναλήψεως μετέχει και της θεώσεως. Ο Χριστός με την Ανάληψή Του στους ουραμούς ανύψωσε τη δική μας ανθρώπινη φύση.

Με τη σημερινή μεγάλη εορτή της Αναλήψεως του Κυρίου μας η οποία έχει σχέση με την κατά Θεόν θέωση του ανθρώπου ολοκληρώνεται το έργο της Θείας Οικονομίας για να σωθεί ο άνθρωπος. Καλούμαστε και εμείς μέσα από την πίστη στον Χριστό μέσα από αυτά που έζησαν οι μαθητές, την συνεχή μετάνοια, την ταπείνωση και την κοινωνία με τον Χριστό διὰ των μυστηρίων της Εκκλησίας να μπορέσουμε να μετάσχουμε της Θεώσεως. Σκοπός του κάθε ανθρώπου είναι να καταφέρει από αυτή τη ζωή να γευθεί της παρουσίας του Θεού στη ζωή του, ώστε όταν επέλθει ο θάνατος σε όποια ηλικία και να μας βρει να μην είναι θάνατος αλλά να είναι είσοδος εις την αιώνια ζωή. Όταν μένουμε κοινωνοί των μυστηρίων της Εκκλησίας και όταν το ζητάμε με μετάνοια και ταπείνωση καθημερινά από τον Χριστό να μας αξιώσει και εμάς όχι μόνο της Αναστάσεως αλλά και της Αναλήψεως τότε θα μας το δώσει και θα γεμίσουμε και εμείς με αυτή την χαρά που αξιώθηκαν οι μαθητές να ζήσουν.

† ο Πάφου Τυχικός

ΚΥΡΙΑΚΗ ΑΓΙΩΝ ΠΑΤΕΡΩΝ

Απόστολος: Πραξ. κ' 16 - 18, 28 - 36

Ευαγγέλιον: Ιωάν. ιζ' 1 - 13

28 Μαΐου 2023

Η Ευαγγελική περικοπή που ακούσαμε σήμερα Κυριακή των Αγίων Πατέρων είναι πολύ αποκαλυπτική και συγκλονιστική. Και αυτό γιατί μας περιγράφει ένα τμήμα από την μεγάλη αρχιερατική προσευχή, την οποία απευθύνει ο Κύριος μας Ιησούς Χριστός προς τον Πατέρα Του, κατά την νύχτα του Μυστικού Δείπνου, και ως Μέγας Αρχιερέας, Του αναφέρει την ολοκλήρωση του Λυτρωτικού Του έργου επάνω στη γη.

«Πάτερ ἅγιε, τήρησον αὐτοὺς ἐν τῷ ὀνόματί σου ᾧ δέδωκάς μοι, ἵνα ὧσιν ἐν καθὼς ἡμεῖς». Στην προσευχή του αυτή ο ενανθρωπήσας Υἱός και Λόγος του Θεού, παρακαλεί τον Πατέρα Του να διαφυλάξει τους πιστούς ώστε να παραμένουν ενωμένοι μαζί Του αλλά και μεταξύ τους, όπως είναι ο Υἱός με τον Πατέρα. Αποκαλυπτικά λόγια που μας αποδεικνύουν εκτός των άλλων, ότι ο αγώνας της Χριστιανικής ζωής είναι η αγάπη προς τον Θεό, αλλά και η αγάπη προς τους αδελφούς, η οποία βέβαια προσφέρεται διά της χάριτος του Θεού.

Ας σταθούμε όμως για λίγο, στα λόγια αυτά του Κυρίου μας, και να δούμε πώς ακριβώς δέχονται τον λόγο αυτό, πώς τον ερμηνεύουν και πώς ζουν αυτή την πραγματικότητα οι πρώτοι Απόστολοι και στην συνέχεια οι ἅγιοι Πατέρες μας, οι οποίοι, λόγω της αποστολικής διαδοχής, διδασχής και εμπειρίας τους, ερμηνεύουν αυθεντικά τον λόγο του Θεού μέσα στην Εκκλησία μας.

Όταν, λοιπόν, ο Χριστός παρακαλεί τον Πατέρα Του και του λέει να γίνουν «ἵνα ὧσιν ἐν», να γίνουν δηλαδή ένα, και όχι «εἷς» ένας, αναφέρεται πρώτα στους Μαθητές και μετέπειτα Αποστόλους Του, αλλά και σε όλους τους πιστούς που θα Τον ακολουθήσουν, θα πιστέψουν στην Θεότητά και το Ευαγγέλιό Του και θα αποτελούν τα συνειδητά μέλη του Σώματος της Εκκλησίας Του, έως της συντέλειας των αιώνων.

Να γίνουν ένα όπως ο Πατέρας με τον Υἱό και το Ἅγιο Πνεῦμα. Πώς όμως τα τρία αυτά Πρόσωπα είναι ένα; Την απάντηση μας την δίνουν οι Ἅγιοι Πατέρες οι οποίοι έχουν τον φωτισμό του Ἁγίου Πνεύματος.

Ο Πατήρ, ο Υἱός και το Ἅγιο Πνεῦμα, είναι ενωμένοι εις «ἐν», σε ένα, στην ενέργεια και στην ουσία, αλλά σαν πρόσωπα δεν ταυτίζονται και το κάθε πρόσωπο είναι διαφορετικό. Με τα κοινά αυτά γνωρίσματα της Αγίας Τριάδας θα γίνουμε και εμείς ένα, αλλά και μεταξύ μας, όσοι θα καταστούμε ἄξιοι να γίνουμε μέτοχοι του Ἁγίου Πνεύματος. Όσοι όμως πέσουμε στην πλάνη του διαβόλου και των οργάνων του, θα αποκοπούμε από το Σώμα του Χριστού και δεν θα μπορέσουμε να ζήσουμε αυτές τις αλήθειες.

Σε αυτή ακριβώς την πλάνη έπεσε και ο αιρεσιάρχης Ἄρειος με αποτέλεσμα να

αρνηθεί την Θεότητα του Λόγου. Αρνήθηκε το Ομοούσιο του Πατέρα και του Υἱού και κήρυξε ότι ο Υἱός είναι κτίσμα, είναι δηλαδή δημιούργημα του Πατέρα και ότι κάποτε δεν υπήρχε. Αυτό όμως αποτέλεσε φοβερή αίρεση γι' αυτό και αποκόπηκε από την ζωή της Εκκλησίας. Δυστυχώς όμως η πλανεμένη διδασκαλία του, ταλάνισε την Εκκλησία και ολόκληρη την Αυτοκρατορία της Κωνσταντινουπόλεως.

Το μεγάλο αυτό πρόβλημα το έλυσε η Α' Οικουμενική Σύνοδος η οποία συνήλθε το 325 μ.Χ στην Νίκαια από τον πρώτο χριστιανό αυτοκράτορα Κωνσταντίνο. Την Σύνοδο αποτελούσαν 318 Πατέρες οι οποίοι καταδίκασαν την

αίρεση και τις ιδέες του Αρείου και διατράνωσε την ορθοδοξία. Επίσης θέσπισε ιερούς και απαραίτητους κανόνες για ζωή της Εκκλησίας. Καθόρισε την γιορτή του Πάσχα και εξέδωσε το Σύμβολο της Πίστεως.

Πρέπει να τονίσουμε ότι οι Πατέρες όλων των Οικουμενικών Συνόδων δεν εξέφρασαν και δεν παρουσίασαν ποτέ καμιά νέα πίστη, ούτε προσπάθησαν να την βελτιώσουν και να προσθέσουν νέες αλήθειες οι οποίες τους δόθηκαν από την ημέρα της Πεντηκοστής και τους τις αποκάλυψε ο ίδιος ο Διδάσκαλος τους, ο Κύριος μας Ιησούς Χριστός. Αυτή η πίστη υπάρχει μέχρι σήμερα και μας την αποκάλυψε ο ίδιος ο Χριστός μια φορά και την επιβεβαιώνουν οι άγιοι Πατέρες με τον φωτισμό του Αγίου Πνεύματος κατά τις περιστάσεις και ανάγκες που προκύπτουν από τις διάφορες αιρέσεις. Και επειδή είχαν την ίδια αντίληψη για την αποκάλυψη και αλήθεια του Θεού, αποδίδουν όλοι τους την ίδια ερμηνεία στον λόγο του Θεού και συμφωνούν στα βασικά δογματικά κείμενα.

Όσοι όμως αρνούνται αυτή την πίστη και την προσφορά του Αγίου Πνεύματος στο Σώμα του Χριστού, δεν μπορούν να κατανοήσουν ορθά την Αγία Γραφή, όπως ο Άρειος. Μπορεί να κρατούν την Αγία Γραφή στα χέρια τους και να την διαβάζουν, όμως παραμένει γι' αυτούς ένα βιβλίο σφραγισμένο και ανερμήνευτο, με αποτέλεσμα να διαστρέφουν το περιεχόμενο της, όπως οι μάρτυρες του Ιεχωβά, και να θέτουν τους εαυτούς τους εκτός σωτηρίας, και να καθούν παρά τα πολλά τους χαρίσματα και τις ικανότητες τους.

Οι Άγιοι 318 Πατέρες της Α' Οικουμενικής Συνόδου, αγαπητοί μου χριστιανοί, των οποίων την μνήμη γιορτάζουμε σήμερα, μας παραγγέλλουν από τα βάθη των αιώνων μια μεγάλη αλήθεια και ένα μήνυμα σωτηρίας. Ότι πρέπει να γίνουμε συνειδητά μέλη του Σώματος του Χριστού και να γνωρίσουμε την αλήθεια της Ορθόδοξης πίστεως μας. Όχι μόνο θεωρητικά, αλλά κυρίως βιωματικά, για να αξιωθούμε διά της καθάρσεως και του Θείου φωτισμού, ο ουράνιος Πατέρας μας, να πραγματοποιήσει και σε μας το αίτημα της προσευχής του Κυρίου μας Ιησού Χριστού « τήρησον αυτούς ἐν τῷ ὀνόματί σου ᾧ δέδωκάς μοι, ἵνα ᾗσιν ἐν.

Και να είμαστε σίγουροι ότι όσοι ανεβαίνουμε τα σκαλοπάτια της Εκκλησίας, τα ανεβαίνουμε για να αλλοιωθούμε, να μεταβληθούμε, να αφομοιωθούμε και να αγιαστούμε. Ακλουθώντας την Ορθόδοξη πίστη που μας παρέδωσαν οι άγιοι Πατέρες, ας αξιωθούμε και εμείς να κληρονομήσουμε τα αιώνια αγαθά της ουράνιας και ατελεύτητου Βασιλείας των Ουρανών.

π. Μάριος Πολυκάρπου

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΗΣ ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗΣ

Απόστολος: Πράξ. β' 1 – 11

Ευαγγέλιο: Ιω. ζ' 37 – 52, η' 12

4 Ιουνίου 2023

Η εορτή της Πεντηκοστής αναφέρεται και ως γενέθλιος ημέρα της Εκκλησίας αφού το Άγιο Πνεύμα που καταπέμφθηκε σε μας «όλον συγκροτεί τον Θεσμόν της Εκκλησίας». Όλα τα γεγονότα της ενανθρώπισης του Θεού Λόγου, των Παθών, της ταφής, της Αναστάσεως και Αναλήψεως έγιναν για να φθάσουμε στην ημέρα της Πεντηκοστής. Οι λόγοι του Χριστού στους μαθητές προ του Πάθους «συμφέρει ὑμῖν ἵνα ἐγὼ ἀπέλθω. ἐὰν γὰρ ἐγὼ μὴ ἀπέλθω, ὁ παράκλητος οὐκ ἐλεύσεται πρὸς ὑμᾶς· ἐὰν δὲ πορευθῶ, πέμψω αὐτὸν πρὸς ὑμᾶς» δεικνύουν πόσο σημαντική είναι η παρουσία του Αγίου Πνεύματος στη ζωή μας.

Πολλές μικρές προσευχές μας αναφέρονται στον Ένα αληθινό Θεό ο οποίος είναι Τριαδικός: «Εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος», «Δόξα Πατρὶ καὶ Υἱῷ καὶ Ἁγίῳ Πνεύματι». Το Άγιο Πνεύμα είναι κατά την ομολογία πίστεως μας στο Σύμβολο της Πίστεως, το γνωστό «Πιστεύω...» είναι Άγιο, Κύριο, Ζωοποιό και Ομοούσιο με τα άλλα δύο πρόσωπα της Αγίας Τριάδος, τον Θεό Πατέρα και τον Υιό συμπροσκυνούμενον και συνδοξαζόμενο. Δεν χωρίζεται από τον Θεό Πατέρα ούτε από τον Υιό και Λόγο του Θεού, τον Χριστό αλλά και μόνο του είναι όλη η Θεότητα. Όταν ο Χριστός ρωτήθηκε από τους μαθητές να τους δείξει τον Θεό Πατέρα, Αυτός τους απάντησε «Ο εωρακώς ἐμὲ εώρακε τὸν Πατέρα» «Εγὼ ἐν τῷ Πατρὶ καὶ ὁ Πατὴρ ἐν ἐμοὶ ἐστὶ». Το ίδιο συμβαίνει και με το Άγιο Πνεύμα. Οι κληρικοί και οι λαϊκοί μέσα στην Εκκλησία το πρόσωπο που επικαλούνται για να κατέλθει και να αγιάσει και ἐμᾶς ἀλλὰ καὶ κάθε τι γύρω μας είναι το Άγιο Πνεύμα. Όταν παρακαλούμε το Άγιο Πνεύμα πάλι δεν σημαίνει ότι το χωρίζουμε από τα άλλα δύο πρόσωπα ἀλλὰ ἡ προσευχή μας φτάνει και στα Τρία Πρόσωπα μαζί. Το Άγιο Πνεύμα φαίνεται να εμφανίζεται μέσα στην ιστορία με διάφορους τρόπους: α) στην Παλαιά Διαθήκη εμφανίζεται ως ἄγγελος ἐκεῖ ἐν τῇ φιλοξενίᾳ τοῦ Ἀβραάμ που δέχθηκε τους τρις ἀγγέλους, β) ἐν τῇ μεταμόρφωσιν τοῦ Σωτῆρος ἐν τῷ ὄρει Θαβώρ ἐμφανίζεται ὡς νεφέλη, γ) ἐν τῇ βάπτισιν τοῦ Χριστοῦ ἐν τῇ Ἰορδάνῃ ὡς ἐν εἶδη περιστέρου, καὶ δ) ἐν τῇ Πεντηκοστῇ ὡς ἐν εἶδη πυρίνων γλωσσῶν. Δεν είναι ότι το Άγιο Πνεύμα ἔλαβε τὴν οὐσίαν τῆς ὕλης που ἀποτελοῦν τὰ πρῶτα τρία. Το Άγιο Πνεύμα ὡς Θεός, ὅπως μας ἐξηγεῖ καὶ ὁ ἅγιος Ἰωάννης Δαμασκηνός ἐστὶν ἀσώματος καὶ πέραν κάθε υλικῆς κτιστῆς δημιουργίας. Ἀπλᾶ ἐμφανίζεται ὅπως σωστὰ διατυπώνεται ἐν τῇ Ἁγίᾳ Γραφῇ ὡς «ἐν εἶδη» δηλαδή κάτι που φάνηκε σε μας ὡς να ὁμοιάζει με νεφέλη, περιστέρι, φλόγα. Παραχώρησε ὡς Θεός που ἐστὶν τὸ Ἅγιον Πνεῦμα να ἐμφανιστεῖ ἔτσι για να μποροῦν τὰ σωματικὰ μάτια τῶν ἀνθρώπων να τὸ δουν.

Ειδικότερα στην Πεντηκοστή κατήλθε στους ανθρώπους και τους Αγίασε τους Φώτισε και οι ολιγογράμματοι κατά το πλείστον ψαράδες άρχισαν να ομιλούν ξένες γλώσσες και να αρθρώνουν λόγους καθώς το Άγιο Πνεύμα τους φώτιζε. Μπόρεσαν μέσα σε λίγο διάστημα να μεταστρέψουν την οικουμένη στην αληθινή πίστη. Αυτό το Άγιο Πνεύμα κατέρχεται σε κάθε άνθρωπο κατά την ημέρα της βαπτίσεως του και του Χρίσματος – Αγίου Μύρου. Δίδεται ως δωρεά σε μας και εφόδιο ώστε να το έχουμε ενεργό στη ζωή μας και να μας οδηγεί «εις πάσαν την Αλήθειαν» δηλαδή κοντά στον αληθινό Τριαδικό Θεό.

Η Πεντηκοστή που έγινε στους αποστόλους δεν είναι ένα μοναδικό γεγονός του παρελθόντος που απλά καταγράφεται στην ιστορία, πέρασε και τελείωσε. Η Πεντηκοστή επαναλαμβάνεται ή καλύτερα ξανά γευόμαστε αυτής της εμπειρίας στο διηλεκές. Κάθε φορά που κάποιος βαπτίζεται και χρίεται με το Άγιο Μύρο λαμβάνει τα άπειρα χαρίσματα του Αγίου Πνεύματος, το ίδιο και όταν κάποιος χειροτονείται κληρικός στον κάθε βαθμό της ιεροσύνης. Αν θέλουμε ακόμα να το επεκτείνουμε το Άγιο Πνεύμα κατέρχεται στον καθένα μας, στη ζωή μας κάθε φορά όταν το επικαλούμαστε ως βαπτισμένοι χριστιανοί και έρχεται και κατασκηνώνει μέσα μας, μας καθαρίζει και μας σώζει: «έλθέ, καὶ σκηνώσον ἐν ἡμῖν, καὶ καθάρισον ἡμᾶς ἀπὸ πάσης κηλίδος, καὶ σῶσον ἀγαθὲ τὰς ψυχὰς». Το Άγιο Πνεύμα ως Θεός είναι «πανταχοῦ παρών, καὶ τὰ πάντα πληρῶν». Επομένως μπορούμε κάθε στιγμή να το επικαλούμαστε για να έρθει και να μας βοηθήσει σε κάθε πτυχή της ζωής μας και πρωτίστως την σωτηρία της ψυχής μας. Για να το επικαλούμαστε από μόνοι μας βέβαια και αυτό να κατέρχεται πρέπει απαραίτητως να υπάρχουν πέντε κυρίως προϋποθέσεις: α) να είμαστε βαπτισμένοι ορθόδοξοι Χριστιανοί, β) να έχουμε ακράδαντη και ορθή πίστη στον μόνο Αληθινό Θεό διαχωρίζοντας τον εαυτό μας από αιρέσεις και πλάνες, γ) να έχουμε όσο το δυνατό καθαρότητα από αμαρτίες και αν δεν έχουμε θα πρέπει να καθαριζόμαστε συνεχώς με την μετάνοια και την εξομολόγηση, δ) να κοινωνούμε των μυστηρίων της Εκκλησίας και κυρίως της Θείας Κοινωνίας, του Σώματος και Αίματος του Χριστού και τέλος ε) να έχουμε ταπείνωση γιατί ο Θεός χωρεί μόνο όπου υπάρχει ταπεινό φρόνημα, έναντι της παντοδυναμίας του Θεού.

Η σημερινή εορτή της Πεντηκοστής θα πρέπει να γεμίσει και εμάς με Άγιο Πνεύμα. Το Άγιο Πνεύμα που λάβαμε με την βάπτισή μας θα πρέπει να το κρατάμε συνεχώς κοντά μας με την συνεχή επίκληση με πίστη προς Αυτό να κατέρχεται σε εμάς. Θα πρέπει πάντοτε να το κρατάμε ενεργό ή να το επαναενεργοποιούμε με την μετάνοια, την Θεία Κοινωνία, την γενικά συμμετοχή στα Μυστήρια της Εκκλησίας και το να καθαρίζουμε τον εαυτό μας από αμαρτίες, εγωισμούς και πάθη.

† ο Πάφου Τυχικός

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΠΑΝΤΩΝ

Απόστολος: Εβρ. ια' 33 - ιβ' 2

Ευαγγέλιο: Ματθ. ι' 32 - 33, 37 - 38, ιθ' 27 - 30

11 Ιουνίου 2023

«Και πάντες μαρτυρηθέντες δια της πίστεως ουκ εκομίσαντο την επαγγελίαν ... ίνα μη χωρίς ημών τελειωθώσι» (Εβρ. ια' 39-40).

Με τη σημερινή γιορτή των Αγίων Πάντων κλείνει ο κύκλος των κινητών γιορτών με επίκεντρο το Πάσχα και που περιλαμβάνει την περίοδο του Τριωδίου και την περίοδο του Πεντηκοσταρίου.

Κι ενώ αυτή η γιορτή είναι το τέλος των κινητών γιορτών, την ίδια στιγμή είναι και μια νέα αφετηρία μετά την Πεντηκοστή και την ίδρυση της πρώτης Εκκλησίας. Μάλιστα αυτή η γιορτή έρχεται να επιβεβαιώσει τα αγαθά αποτελέσματα της επιφοίτησης του Αγίου Πνεύματος.

Το Άγιο Πνεύμα, ενεργά παρόν στο χώρο της Εκκλησίας, επηρεάζει θετικά τη ζωή των ανθρώπων, με αποτέλεσμα ο αριθμός των Αγίων να μην είναι στατικός – αμετάβλητος, αλλά καθημερινά να αυξάνεται σε αριθμό. Άρα, η αγιότητα δεν ήταν φαινόμενο μιας άλλης παλαιότερης εποχής, αλλά μια κατάσταση στην οποία συμμετέχουν οι Χριστιανοί κάθε εποχής.

Από αυτή τη δυναμική δεν μπορεί να εξαιρεθεί και η δική μας εποχή. Το γεγονός αυτό προσφέρει στον καθένα από μας τη δυνατότητα να γινόμαστε όχι μόνο κοινωνοί των Αγίων, αλλά και να έχουμε τη δυνατότητα να οδηγηθούμε στην τελειότητα πειθαρχώντας στην προτροπή του Κυρίου: «Έσεσθε ουν υμείς τέλειοι, ώσπερ ο πατήρ υμών ο εν τοις ουρανοίς τέλειος εστίν». Αλλά και ο Απόστολος Πέτρος μας προτρέπει λέγοντας: «Κατά τον καλέσαντα υμάς άγιοι και αυτοί άγιοι εν πάση αναστροφή γενήθητε, διότι γέγραπται άγιοι γίνεσθε, ότι εγώ άγιος ειμί». Δηλαδή όλη σας η συμπεριφορά να είναι άγια, όπως άγιος είναι και ο Θεός που σας κάλεσε. Γιατί το λέει η Γραφή: Να γίνεσθε άγιοι γιατί εγώ ειμαι άγιος.

Οι άγιοι είχαν και σαν κίνητρο την αγιότητα, αλλά ταυτόχρονα είχαν και πρότυπο αγιότητας, το Θεό, όπως φανερώθηκε στο πρόσωπο του Χριστού. Για τούτο και ο Απόστολος Παύλος μας προτρέπει να μιμηθούμε τη ζωή του, όπως και εκείνος μιμήθηκε τη ζωή του Χριστού: «Μιμήται μου γίνεσθε, καθώς καγώ Χριστού», για να διευκρινίσει: «Και υμείς μιμηταί ημών εγενήθητε και του Κυρίου». Ο Απόστολος Παύλος επιμένει στη μίμηση προτύπων και ιδιαίτερα του Θεού εκφράζοντας με πρακτικό τρόπο αυτή τη μίμηση που επικεντρώνεται στην αγάπη και τη θυσία:

«Μιμηθείτε λοιπόν το Θεό, αφού είστε αγαπητά του παιδιά, να συμπεριφέρεστε με αγάπη κατά το πρότυπο του Χριστού που μας αγάπησε κι έδωσε τη ζωή του για εμάς ως προσφορά και θυσία που τη δέχεται ευχάριστα ο Θεός».

Αυτό το είδος προτύπου είχαν οι Άγιοι. Και αυτό το πρότυπο έπρεπε να το μιμηθούν μέσα από την προσφορά στο Θεό, αλλά και τον άνθρωπο. Και η προσφορά στο Θεό εκφραζόταν μέσα από την εφαρμογή των εντολών του και την ομολογία της πίστεως, χωρίς περιστροφές. Γνώριζαν ότι ο δρόμος προς την τελείωση δεν ήταν εύκολος. Γνώριζαν από τον ίδιο τον Κύριο «ότι στενή η πύλη και τεθλιμμένη η οδός η απάγουσα εις την ζωήν και ολίγοι εισίν οι ευρίσκοντες αυτήν».

Δυσκολοπερπάτητος ο δρόμος προς την τελειότητα, ο δρόμος προς την αγιότητα, αλλά όχι αδιάβατος και ακατόρθωτος. Παρά τις δυσκολίες που παρουσιάζει, εντούτοις έχει πάντα σε κάθε εποχή έστω και λίγους που φτάνουν

στο τέρμα αυτού του δρόμου. Και αυτοί οι λίγοι τον διαβαίνουν συνειδητά, γνωρίζοντας τις δυσκολίες και αναλαμβάνοντας το κόστος.

Ο σημερινός «Απόστολος» μας σκιαγραφεί αυτή την δύσκολη πορεία όλων των Αγίων – των Αγίων Πάντων που τιμούμε σήμερα. «Με την πίστη κατατρόπωσαν βασιλεία, επέβαλαν το δίκαιο, πέτυχαν την πραγμάτωση των υποσχέσεων, έφραξαν στόματα λεόντων, έσβησαν την δύναμη της φωτιάς, διέφυγαν τη σφαγή, έγιναν από αδύνατοι ισχυροί... Άλλοι δοκίμασαν εξευτελισμούς και μαστιγώσεις, ακόμη και δεσμά και φυλακίσεις. Λιθοβολήθηκαν, πριονίστηκαν, πέρασαν δοκιμασίες, θανατώθηκαν με μαχαίρια... έζησαν σε στερήσεις, υπέφεραν καταπιέσεις, θλίψεις και κακουχίες – ο κόσμος δεν ήταν άξιος να' χει τέτοιους ανθρώπους».

Πραγματικά ο κόσμος δεν ήταν άξιος να' χει τέτοιους ανθρώπους. Κι όμως αυτοί οι άνθρωποι, έστω και λίγοι κατά καιρούς σε αριθμό θέλησαν να αλλάξουν τον κόσμο μέσα από τη δύναμη της πίστης και της αγάπης και όχι μέσα από τη δύναμη της εξουσίας, της βίας και της καταπίεσης. Θυσίασαν κάθε τι πρόσκαιρο, αλλά ποτέ δε θυσίασαν το Θεό. Κράτησαν άβεστη την πίστη τους σ' Αυτόν και στο τέλος δικαιώθηκαν.

Από το χώρο της αγιότητας μας παρακολουθούν, μας ενισχύουν και περιμένουν να μιμηθούμε το παράδειγμα τους. Ο στίβος της αγιότητας είναι στίβος αγωνιστικής πορείας και Χριστιανικής ζωής και ο οποίος είναι ανοικτός καθημερινά για όλους, άντρες, γυναίκες και παιδιά. Σ' αυτό το στίβο όλοι είναι συναθλητές και όχι ανταγωνιστές, γιατί κέντρο του αγώνα τους είναι το πρόσωπο του Χριστού και όχι των ανθρώπων. Και το πρόσωπο του Χριστού ναι μεν είναι για τον κάθε άνθρωπο, «ο Κύριος και Θεός του», αλλά, την ίδια στιγμή, αναγνωρίζει ότι ο Ιησούς είναι και σωτήρας όλων των ανθρώπων.

Κατά συνέπεια αν θέλω σαν Χριστιανός να βρίσκομαι σε σωστή αγωνιστική πορεία – σε πορεία αγιότητας, δε θα επιδιώκω να κάνω το Θεό αποκλειστικά δικό μου, αλλά θα φροντίζω συνεχώς να κάνω τον εαυτό μου αποκλειστικά άνθρωπο του Θεού. Και αυτό θα το επιτύχω μέσα από τη διαφύλαξη της πίστης, σαν όρο και ουσία ζωής, αλλά και σαν σταθερή ομολογία.

Αδελφοί μου, η ζωή μας αλλάζει καθημερινά, πότε ευχάριστα και πότε δυσάρεστα. Ας μην ξεχνούμε ότι και οι δυσκολίες και τα δυσάρεστα αποτελούν μέρος και της δικής μας ζωής. Στη δύσκολη ώρα ας μη λυγίσουμε. Αντίθετα, ας ευχαριστήσουμε το Θεό γιατί επέτρεψε αυτή τη δυσκολία, έστω κι αν αυτή είναι πολύ οδυνηρή, κι ας τον παρακαλέσουμε να μας δώσει τη δύναμη να αντέξουμε. Ο Θεός που επιτρέπει μια δοκιμασία γνωρίζει καλύτερα από μας, Εμείς ας υπερνικήσουμε την όποια δυσκολία, την όποια ασθένεια, «με την βοήθεια του Χριστού που μας αγάπησε». Αυτή η αγάπη ήταν το μυστικό που κρατούσε και τους Αγίους Πάντες ενωμένους με τον Θεό. Αυτή η αγάπη ας μας κρατεί κι εμάς ενωμένους με το Θεό. Λοιπόν, κατά τον Απόστολο Παύλο: «Τις υμάς χωρίζει από της αγάπης του Χριστού θλίψις ή στενοχωρία...; Πέπεισμαι γαρ ότι ούτε θάνατος ούτε ζωή... ούτε κτίσις ετέρα δυνησεται ημάς χωρίσαι από της αγάπης του Θεού της εν Χριστώ Ιησού του Κυρίου ημών».

Θεόδωρος Αντωνιάδης

ΚΥΡΙΑΚΗ Β' ΜΑΤΘΑΙΟΥ

Απόστολος: Ρωμ. β' 10-16

Ευαγγέλιο: Ματθ. δ' 18-23

18 Ιουνίου 2023

Άμεση και αποφασιστική ήταν η ανταπόκριση των παραδόν της Γαλιλαίας στο κάλεσμα του Χριστού. Χωρίς δεύτερη σκέψη «άφέντες ἅπαντα ἠκολούθησαν αὐτῷ».

Τι ἄνθρωποι ἦταν αυτοὶ οἱ παράδες που κάλεσε ὁ Κύριος για να γίνουν μαθητές του; Ἦταν ἄνθρωποι ταπεινοί, αγράμματοι και αφανείς κοινωνικά. Δεν ανήκαν στην τάξη των Φαρισαίων και τῶν νομικῶν. Ὁ Βασιλείος ὁ Σελευκείας παρατηρεῖ: «ζητώντας ὁ Κύριος ἄνθρώπους νὰ παιδεύσουν τὴν οἰκουμένη παρέβλεψε πόλεις, δήμους καὶ βασιλείες. Ἀπεστράφη τοὺς ἄνθρώπους τοῦ πλοῦτου, τοὺς ρήτορες, "ἐμίσησε κράτος ρητόρων"...». Ὁ Κύριος με τὸν τρόπο τῆς κλήσεως τῶν πρώτων μαθητῶν εἶναι σαν να ἔλεγε στους ἄνθρώπους: «ἄλιεῖς, οὐ βασιλέας ζητῶ». Ὁ Ματθαῖος γράφει πως ὁ Κύριος τοὺς βρήκε «ἐν τῷ πλοίῳ μετὰ Ζεβεδαίου τοῦ πατρὸς αὐτῶν καταρτιζοντας τὰ δίκτυα αὐτῶν». Διόρθωναν τὰ δίκτυα τοὺς «μὴ δυνάμενοι ὠνήσασθαι ἕτερα», δηλαδή δεν μπορούσαν να αγοράσουν ἄλλα, κατὰ τὸν Ἱερό Χρυσόστομο. Ἦσαν ἄνθρωποι που εἶχαν ἀγάπη μεταξύ τους. Ὅλοι μαζί ψάρευαν, ὅλοι μαζί διόρθωναν τὰ δίκτυα. Πατέρας καὶ παιδιά εργαζόνταν μαζί κι εἶχαν χαρακτηριστικὸ γνῶρισμα «τὸ ἀπὸ δικαίων τρέφεσθαι πόνων», να τρέφονται με τὸν ιδρώτα καὶ τὸν κόπο τους. Μπορεῖ να μὴν εἶχαν μόρφωση ἀλλὰ τοὺς διέκρινε ἡ ἀρετὴ τῆς ἀγάπης. Ἐνας σύγχρονος θεολόγος θα προσθέσει πως ὁ Κύριος δεν κάλεσε ἀνέργους στο ἔργο του ευαγγελισμοῦ τῶν λαῶν, ἀλλ' ἄνθρώπους που εργαζόνταν. Τὰ παράτησαν ὅλα, γιατί εἶχαν ἐμπιστοσύνη στο πρόσωπο του Χριστοῦ.

Αυτοὺς που περιφρονούσε ὁ κόσμος, αυτοὺς διάλεξε για Ἀποστόλους Του ὁ Κύριος. Ὁ Παῦλος το σημειώνει αὐτὸ χαρακτηριστικά: «Τὰ μωρὰ τοῦ κόσμου ἐξελέξατο ὁ Θεός, ἵνα καταισχύνη τοὺς σοφοὺς, καὶ τὰ ἀσθενῆ τοῦ κόσμου ἐξελέξατο ὁ Θεός, ἵνα καταισχύνη τὰ ἰσχυρὰ». Αυτοὺς επέλεξε ὁ Κύριος, για να φανεῖ στον κόσμο πως ἡ διάδοση του Ευαγγελίου δεν ἦταν ἀποτέλεσμα δυνάμεως καὶ σοφίας ἀνθρώπινης, ἀλλ' ἦταν ἀποτέλεσμα τῆς δυνάμεως καὶ τῆς χάριτος του Θεοῦ, «ὅπως μὴ καυχῆσθαι πᾶσα σὰρξ ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ». Ἡ ανταπόκριση τῶν μαθητῶν ἦταν αὐθόρμητη καὶ ολοκληρωτική. Ἄφησαν τὰ δίκτυα, τὰ πλοία καὶ τὸν «πατέρα αὐτῶν» καὶ Τὸν ἀκολούθησαν. Δεν εἶχαν δεῖ ἀπὸ τὸν Χριστὸ μεγάλα θαύματα ἢ δεν ἀκούσαν σπουδαίους λόγους κι ὁμως ἀντελήφθησαν καὶ κατανόησαν τὸ πρόσωπο τοῦ Κυρίου καὶ θυσιάσαν τὰ πάντα γι' Αὐτόν.

Μία ἀνάλογη κλήση ἀπευθύνει ὁ Κύριος καὶ στον σημερινὸ ἄνθρωπο. Το «δεῦτε ὀπίσω μου» ἀπευθύνεται πρὸς τοὺς ἄνθρώπους κάθε ἐποχῆς. Ἄλλον τὸν καλεῖ να ἀφήσει τὰ πάντα καὶ να τὸν ἀκολουθήσει. Ἄλλον να ἀγωνιστεῖ μέσα στις σκληρὲς συνθήκες του κόσμου, τῆς οἰκογένειας, τῆς κοινωνίας. Οἱ μορφές τῆς κλήσεως ποικίλουν καὶ εἶναι τόσες ὅσοι καὶ οἱ ἄνθρωποι. Οἱ δρόμοι εἶναι πολλοί, τὸ τέρμα, ὁμως, ἓνα: ὁ Χριστός.

Πῶς, ὁμως, ἀπαντᾷ ὁ ἄνθρωπος του 21ου αἰῶνα σ' αὐτὸ τὸ κάλεσμα του Θεοῦ; Ὁ ἄνθρωπος σήμερα, ἀπορροφημένος ἀπὸ ἓναν ἀνευ προηγουμένου ευδαιμονισμό, ἀπορρίπτει πολλές φορές αὐτὴ τὴν κλήση. Νομίζει ὅτι δεν χρειάζεται τὸν Θεό. Οἱ ἀπολαύσεις καὶ ικανοποιήσεις που προσφέρει ἡ ζωὴ τὸν ἀπορροφῶν ὀλοκληρωτικά. Κυνηγὰ τὴν πληρότητα στον πλοῦτο. Ἀπολυτοποιεῖ τὰ υλικά ἀγαθὰ καὶ τὶς ἐφήμερες ἡδονές. Δεν βλέπει ὅτι κάθε ὁμορφιά στον

κόσμο είναι ατελής και παροδική. Κάθε φως έχει σκιές, κάθε μεγαλείο κρύβει τραγικότητα. Ο πλούτος της ζωής είναι πεπερασμένος, έχει όρια. Όταν ο άνθρωπος δοθεί σ'αυτόν έρχεται γρήγορα η στιγμή του κόρου και της απογοήτευσης.

Αποδοχή της κλήσης του Χριστού σημαίνει υιοθεσία συγκεκριμένου τρόπου ζωής, βίωση συγκεκριμένης σχέσης με τον Θεό και τον συνάνθρωπο. Η μαθητεία κοντά στον Χριστό σημαίνει μεταστροφή σε άλλη διάσταση ζωής. Πρόκειται για ισόβιο άθλημα του ανθρώπου, ώστε να καταξιώσει την κλήση του Θεού, να γίνει και να μείνει παιδί Του. Ο Χριστός μας καλεί σε μιαν θεανθρώπινη συμβίωση, μια καθολική ένδυση του Ιδίου. Μόνο τότε ο άνθρωπος θα αποκτήσει αληθινή ζωή με νόημα, ελπίδα και προοπτική και όχι, απλώς, επιβίωση.

Ο Χριστιανός δεν πρέπει να δένεται με κανένα πράγμα ή πρόσωπο της παρούσης ζωής τόσο, όσο με το πρόσωπο του Χριστού. Τον πρώτο λόγο στη ζωή μας τον έχει ο Κύριος. Δεν μας προτρέπει η Εκκλησία μας να εγκαταλείψουμε τα σπιτία μας, τα υπάρχοντά μας και τις οικογένειές μας. Θέλει όμως περισσότερο από τα υλικά και τα αγαπημένα μας πρόσωπα να αγαπάμε τον Χριστό. Να έχουμε ζωντανή σχέση με τον Χριστό. Ο σύνδεσμος μας με τον Ιησού να μην περιορίζεται σε μια διανοητική σχέση, σ' ένα ιδεολόγημα. Να είναι ζωντανός και να εκφράζεται στην προσευχή, στη συμμετοχή μας στα μυστήρια και, αν παραστεί ανάγκη, στη δημόσια ομολογία και στη θυσία ορισμένων προσφιλών μας πραγμάτων.

Στις ημέρες μας ανθεί η αλιεία των ανθρώπων για διάφορους σκοπούς. Αλιεύονται με πολλή τέχνη άνθρωποι, για να εξυτηρητήσουν πολιτικούς, κοινωνικούς, ιδεολογικούς, παραθρησκευτικούς κι ακόμα και αισχρούς σκοπούς. Ανθεί στις ημέρες μας μια στρατολόγηση που διακρίνεται για την ιδιότητα και το κέρδος. Παρουσιάζονται πολλοί «μεσσίες» με αξιώσεις υποταγής σ' αυτούς εκ μέρους των ανθρώπων. Οι προσωπικές φιλοδοξίες είναι στην ημερησία διάταξη. Ζητάμε από τους άλλους αφοσίωση και υπακοή για να ικανοποιήσουμε τα πάθη μας που πολλές φορές είναι και ποταπά.

Μόνον η υπακοή στον Χριστό ωφελεί τον άνθρωπο πολλαπλώς. Τον κάνει ειρηνικό απέναντι στους άλλους, χωρίς μικροσυμφέροντα και υλικές απολαβές. Τον καταξιώνει ως άνθρωπο και αναδεικνύει τα χαρίσματά του και τις αρετές του. Τον προάγει στη βασιλεία του Θεού, για να ζήσει αιώνια κοντά στον Χριστό που αγάπησε ολοκληρωτικά και εγκάρδια.

† Αρχιμανδρίτης Δημήτριος Κυριακίδης.

ΚΥΡΙΑΚΗ Γ' ΜΑΤΘΑΙΟΥ

Απόστολος: Ρωμ. ε' 1 - 10

Ευαγγέλιο: Ματθ. στ' 22 - 33

25 Ιουνίου 2023

Καταστατικό χάρτη του χριστιανισμού θα μπορούσαμε να ονομάσουμε την επί του όρους ομιλία του Κυρίου μας, αγαπητοί μου αδελφοί.

Ορίζει με κλασική λιτότητα και απόλυτη σαφήνεια, αλλά και περιεκτικότητα τον χαρακτήρα, τα καθήκοντα, τις υποχρεώσεις του πιστού χριστιανού, τις σχέσεις του με τον κόσμο. Περιορίζει τη σχέση της νέας θρησκείας με την απλώς παιδαγωγούσα Ιουδαϊκή, τονίζοντας κάποιες αντιθέσεις ή μάλλον ατέλειες. Δίδει ακόμη και το μοναδικό υπόδειγμα της απλής και περιεκτικής προσευχής.

Στη σημερινή όμως περικοπή, που ακούσαμε, μικρό απόσπασμα της επί του όρους ομιλίας του Κυρίου, δύο κυρίως θέματα κυριαρχούν. Το ένα είναι η συνέπεια. «Ουδείς δύναται δυσί κυρίοις δουλεύειν. Ἢ γὰρ τὸν ἓνα μισήσει καὶ τὸν ἕτερον ἀγαπήσει, ἢ ἐνὸς ἀνθέξεται καὶ τοῦ ἐτέρου καταφρονήσει».

Κανένας, δεν μπορεί να είναι δούλος, υποτακτικός, συγχρόνως σε δυο κυρίους αγαπητοί μου, ας είμαστε ειλικρινείς στον εαυτό μας! Επειδή λοιπόν ο κάθε κύριος έχει διαφορετικές απόψεις και επιθυμίες, δεν μπορεί να ευχαριστείς και τους δυο. Ἢ τὸν ἓνα θα μισήσεις καὶ θα τὸν περιφρονήσεις ἢ θα προσκολληθεῖς στὸν ἄλλο, που θα ἀγαπήσεις.

Αυτός ο συλλογισμός ανταποκρίνεται στις σχέσεις μας με τους ανθρώπους. Ὅμως είναι μάλλον υπόδειγμα με ηθικές διαστάσεις και περιεχόμενο. Δεν μπορεί ενώ είσαι πιστός χριστιανός, να εφαρμόζεις κάποτε και κάποιες από τις εντολές του Θεού. Κάθε πράξη που σχεδιάζουμε, για την προσωπική μας ζωή ή τις σχέσεις με τους συνανθρώπους μας, έχει ένα συγκεκριμένο χρώμα, θα λέγαμε. Παρουσιάζει ἔμμεσα αλλά χαρακτηριστικά τα πιστεύω μας. Και είναι τόσο χαρακτηριστικά που οι γύρω μας, που μας γνωρίζουν, σχεδόν μπορούν να υπολογίσουν πως θα αντιδράσουμε σε συγκεκριμένα θέματα και προβλήματα. Η καθημερινή συμπεριφορά μας αποτελείται από μικρές ή σπουδαιές πράξεις, κάποια λόγια και συνηθισμένες για μας εκφράσεις ή ακόμη και μερικές σποραδικές σκέψεις που περνούν από το μυαλό μας. Ὅλα αυτά μαζί, σκέψεις, λόγια και πράξεις οικοδομούν την ποιότητα του χαρακτήρα μας. Ακούσαμε στην αρχή της περικοπής: «Ὁ λύχνος τοῦ σώματος ἐστὶν ὁ ὀφθαλμὸς». Ἀκόμη απλῶς ἓνα βλέμμα μας φανερώνει σκέψεις, προθέσεις, σχεδόν τὸν χαρακτήρα μας. Δύσκολα μπορούμε να κρύψουμε τι σκεπτόμαστε, ή μάλλον τὴν ποιότητα τῆς σκέψης που ὁ ἀπέναντί μας τὴ νοιώθει. Καὶ ἀν βέβαια ὁ ἐσωτερικὸς κόσμος εἶναι καθαρὸς καὶ καλὸς, αὐτὸ ἐξωτερικεύεται. Αποφασίζουμε επομένως καὶ διαλέγουμε ποιὸν κύριο θὰ ἀκολουθοῦμε. Ποιὸς τὶς ἐντολὲς ἀποδεχόμεθα γιὰ νὰ καθοδηγῶν τὰ βήματα τῆς ζωῆς μας. Προσαρμόζεται ὅλη ἡ ζωὴ μας καὶ σὲ κάθε λεπτομέρεια τῆς στίς

εντολές του Ευαγγελίου. Αυτό που απαιτεί από εμάς ο Κύριος, δεν είναι απλώς να πιστεύουμε σ' Αυτόν. Αυτό είναι το ελάχιστο. Μας ζητεί να προσαρμόζουμε την έκφραση του χαρακτήρα, πράξεις, λόγια, σκέψεις και σχέσεις, ολόκληρη τη ζωή μας, κρυφή και φανερή, με αυτά που πιστεύουμε. Να είμαστε ειλικρινά και σταθερά συνεπείς! Να έχουμε συνέπεια πίστης και έργων στη ζωή μας, σε κάθε έκφραση.

Το άλλο, αγαπητοί μου αδελφοί: Απόλυτη εμπιστοσύνη στον Δημιουργό. Μη φροντίζετε με αγωνία και στενοχώρια για τη ζωή σας γιατί γνωρίζει ο ουράνιος Πατέρας σας όλες τις ανάγκες. Βασανιστική είναι η καθημερινή μας φροντίδα για την ικανοποίηση των αναγκών μας. Μας κρατά πολλές φορές ξάγρυπνους η σκέψη ότι δεν μπορούσαμε να καλύψουμε απλές ή σοβαρότερες ανάγκες. Ετοιμάζουμε μακρόχρονα σχέδια. Θέτουμε μεγάλους και υψηλούς στόχους. Και διαπιστώνουμε ότι δεν μπορούμε να τους πετύχουμε. Ορθώνονται μπροστά τεράστια και ανυπέρβλητα εμπόδια. Κάποιοι παράγοντες που δεν είχαμε υπολογίσει μας υποχρεώσουν να σταματήσουμε ή να αναβάλουμε τα σχέδια μας. Και τότε απελπιζόμαστε και γυρεύουμε τον λόγο της αποτυχίας. Ασφαλώς κάτι φταίει. Δεν κάναμε καλό σχεδιασμό; Ήταν πέραν των δυνατοτήτων μας; Βρέθηκαν εμπόδια που δεν γνωρίζαμε; Ή κάποιοι μας πολέμησαν; Προφανώς δεν μπορούμε μόνοι μας να είμαστε βέβαιοι για την επιτυχία μας, σε οτιδήποτε.

Δεν υπολογίσαμε και κάποιον άλλο παράγοντα, κάποια άλλη βοήθεια. Ίσως ξεκινώντας μόνοι μας, δεν γυρίσαμε τα μάτια μας και δεν καλέσαμε τον ουράνιο Πατέρα μας, να έρθει συμπαραστάτης και βοηθός. Μας διαβεβαίωσε ο Χριστός στην επί του όρους ομιλία Του, ότι γνωρίζει Εκείνος όλες μας τις ανάγκες. Γνωρίζει ανάγκες που εμείς δεν γνωρίζουμε. Ικανοποιεί όμως ανάγκες που Εκείνος γνωρίζει ότι πρέπει να ικανοποιήσει. Τι ζητάει από εμάς; Εμπιστοσύνη και μόνον εμπιστοσύνη.

«Τις δε εξ υμών μεριμνών δύναται προσθίνειν επί την ηλικίαν αυτού πήχυν ένα;»

Για να καταλάβετε πόσο ανόητη και ανίσχυρη είναι η φροντίδα σας, σκεφτείτε ποιος από σας με την οποιαδήποτε προσπάθεια και φροντίδα του θα μπορούσε να αυξήσει το ανάστημά του κατά ένα πήχυ. Πράγματι λοιπόν είμαστε ανόητοι, όταν στηριζόμαστε αποκλειστικά και μόνο στις δυνάμεις και ικανότητές μας. Χωρίς την βοήθεια του Θεού, τίποτε δεν μπορούμε να κάνουμε.

Γιαυτό και καταλήγει: «Ζητείτε πρώτον την βασιλείαν του Θεού και την δικαιοσύνην αυτού και ταύτα πάντα προστεθήσεται υμίν». Ζητάτε πρώτα τα πνευματικά αγαθά της βασιλείας του, και όλα τα άλλα, που έχουν δευτερότερη σημασία, θα ακολουθήσουν και θα σας δοθούν.

Ας το συνειδητοποιήσουμε, αδελφοί μου, σταθερή συνέπεια στη ζωή μας. Πίστη και έργα. Ο, τι πιστεύουμε να αποδεικνύεται από τα έργα μας. Και απαρασάλευτη εμπιστοσύνη στο Δημιουργό μας, Θεό, που δεν πρόκειται να αφήσει το δημιούργημά Του να χαθεί! Αυτό θα διατηρεί μόνιμη την αίσθηση της ειρήνης στην ψυχή μας!

ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΕΣ ΚΑΙ ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ

ΠΑΝΙΕΡΩΤΑΤΟΥ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΠΑΦΟΥ κ.κ. ΤΥΧΙΚΟΥ

Δε.	1/5	ΚΟΛΩΝΗ	Κυ.	4/6	ΠΑΦΟΣ, Απ. Παύλου και Βαρνάβα
Δε.	1/5	ΠΕΓΓΕΙΑ, Αγία Ματρώνα (Εσπ.)	Δε.	5/6	ΣΤΡΟΥΜΠΙ
Τρ.	2/5	ΚΑΤΩ ΠΑΦΟΣ, Άγιος Αθανάσιος	Τε.	7/6	ΠΑΦΟΣ, Άγιος Θεόδωρος
Πε.	4/5	ΧΟΛΕΤΡΙΑ, Ι.Μ. Αγίου Εφραίμ	Πε.	8/6	ΛΕΤΥΜΠΟΥ
Πα.	5/5	ΑΓΙΟΣ ΑΜΒΡΟΣΙΟΣ (Εσπ.)	Σα.	10/6	ΠΑΦΟΣ, Απ. Παύλου και Βαρνάβα (Εσπ.)
Κυ.	7/5	ΤΑΛΛΑ	Κυ.	11/6	ΜΕΣΟΓΗ
Πε.	11/5	ΑΝΑΡΙΤΑ, Άγιος Επιφάνιος (Εσπ.)	Δε.	12/6	ΚΑΘΗΚΑΣ, Άγιος Ονούφριος
Πα.	12/5	ΔΡΟΥΣΙΑ	Πα.	16/6	ΆΡΜΟΥ, Άγιος Τύχων
Σα.	13/5	ΜΕΣΑΝΑ, Άγιος Επιφάνιος	Κυ.	18/6	ΑΥΔΗΜΟΥ
Κυ.	14/5	ΠΑΦΟΣ, Άγιοι Ανάργυροι	Πε.	22/6	ΑΝΑΔΙΟΥ, Άγιος Ζήνωνας
Τε.	17/5	ΠΑΧΝΑ, Άγιος Ανδρόνικος και Ιουνία	Σα.	24/6	ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΠΑΝΑΓΙΑΣ ΤΡΟΟΔΙΤΙΣΣΑΣ
Σα.	20/5	ΓΑΛΑΤΑΡΙΑ, Άγιος Νικόλαος	Κυ.	25/6	ΣΙΜΟΥ
Κυ.	21/5	ΓΙΟΛΟΥ	Τε.	28/6	ΑΡΓΑΚΑ (Εσπ.)
Τρ.	23/5	Ι.Μ. ΑΓΙΟΥ ΜΗΝΑ ΠΕΝΤΑΛΙΑ (Αγρυπνία)	Πε.	29/6	ΚΑΤΩ ΠΑΧΝΑ
Πε.	25/5	ΑΥΔΗΜΟΥ	Πε.	29/6	ΚΑΤΩ ΠΑΦΟΣ, Στήλη Απ. Παύλου (Εσπ.)
Κυ.	28/5	ΕΜΠΑ			

ΠΑΝΟΣΙΟΛΟΓΙΩΤΑΤΟΥ ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΟΥ κ. ΙΩΑΝΝΟΥ ΘΕΟΧΑΡΟΥΣ

Κυ.	30/4	ΚΟΛΩΝΗ (Εσπ.)	Δε.	5/6	ΠΟΛΙΣ ΧΡΥΣΟΧΟΥΣ
Δε.	1/5	ΚΑΤΩ ΠΑΦΟΣ, Άγιος Αθανάσιος (Εσπ.)	Σα.	10/6	ΜΕΣΟΓΗ (Εσπ.)
Πε.	4/5	ΕΛΕΔΙΩ (Εσπ.)	Δε.	19/6	Παρεκκλήσιο Αγ. Ευγενίας Κινούσα
Πα.	5/5	ΤΙΜΗ	Σα.	24/6	ΑΓΙΟΣ ΙΩΑΝΝΗΣ
Κυ.	7/5	ΠΡΑΣΤΕΙΟ ΑΥΔΗΜΟΥ (Εσπ.)	Πε.	29/6	ΑΡΓΑΚΑ
Πε.	11/5	ΔΡΟΥΣΙΑ, Άγιος Επιφάνιος (Εσπ.)			
Πα.	12/5	ΑΝΑΡΙΤΑ, Άγιος Επιφάνιος			
Πα.	19/5	ΚΑΤΩ ΠΑΦΟΣΠΑΦΟΣ, Άγ. Νικόλαος (Εσπ.)			
Σα.	20/5	ΚΑΤΩ ΠΑΦΟΣΠΑΦΟΣ, Άγ. Νικόλαος			
Πα.	26/5	ΠΑΦΟΣ, Αγ. Πέτρου και Ελένης (Εσπ.)			
Σα.	27/5	ΠΑΦΟΣ, Αγ. Πέτρου και Ελένης			

Το περιεχόμενο του παρόντος τεύχους υπάρχει αγτούσιο και στην ιστοσελίδα της Ιεράς
Μητροπόλεως Πάφου www.imraphou.org

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΠΑΦΟΥ

ΔΙΜΗΝΙΑΙΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑΤΩΝ

Το πρώτον Αποστολικόν κήρυγμα εις την Πάφον
Πράξ. ιγ, 6-12

ΙΟΥΛΙΟΣ - ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ 2023

ΕΤΟΣ ΜΔ΄

ΑΡ.517 - 518

ΚΥΡΙΑΚΗ Δ' ΜΑΤΘΑΙΟΥ
Απόστολος: Εβρ. θ' 1 – 7
Ευαγγέλιο: Ματθ. η' 5 – 13
2 Ιουλίου 2023

«Μόνον ειπέ λόγῳ, καὶ ἰαθήσεται ὁ παῖς μου»

Μετά από την κάθοδο από το ὄρος των μακαρισμῶν, ο Χριστός πηγαίνει στην Καπερναούμ, το κέντρο της δράσης Του στην περιοχή της Γαλιλαίας. Εκεί ἦλθε να Τον συναντήσει ἕνας αξιωματούχος ἀπὸ τη ρωμαϊκή φρουρά. Αὐτός ἦταν ἑκατόνταρχος, δηλαδή αξιωματικός. Αξιωματικός ὄχι ἐνὸς μικροῦ κράτους ἀλλὰ της πανίσχυρης Ρωμαϊκῆς αυτοκρατορίας, που ἀπλωνόταν ἀπὸ βορρὰ μέχρι νότο και ἀπὸ ἀνατολή μέχρι δύση, που πρωτεύουσα εἶχε τη Ρώμη και οὐ ληγεῶνες της ἦταν ὁ φόβος και ὁ τρόμος της ἀνθρωπότητος. Ἐκπρόσωπος, λοιπόν, της Ρωμαϊκῆς ἐξουσίας ἦταν ὁ ἑκατόνταρχος αὐτός. Ὡς Ρωμαῖος, ὁ ἑκατόνταρχος φυσικά πίστευε και λάτρευε τὰ εἰδῶλα ὅπως ὅλοι οἱ Ρωμαῖοι. Και ὁμως, ἐρχεται σήμερα και ζητᾷ τη βοήθεια ἐνὸς Ἰουδαίου, τοῦ Χριστοῦ.

Ὁ Ρωμαῖος αξιωματούχος, εἶναι ξένος και ἀσχετος με την πίστη και τὶς παραδόσεις των Ἰουδαίων. Δεν γνωρίζει τον Νόμο και τους Προφῆτες. Ἀλλὰ ἀγαπᾷ τον συνάνθρωπο, τον υπηρέτη του και ἐτσι συναντᾷ τον Χριστό. Ξεπερνᾷ ὅλους τους περιορισμούς και την ἀρνητικὴ ἐπίδραση του περιβάλλοντός του. Ἀνοίγεται ολόκληρος στον Χριστό. Παραδίνει τον εαυτό του στην ἀγάπη και τη δύναμη του Θεοῦ. Ἀναγνωρίζει στο πρόσωπο του Χριστοῦ τον Κύριο και λυτρωτή. Ὁ ἑκατόνταρχος ἀγνοοῦσε αὐτὰ που εμεῖς γνωρίζουμε για τον Χριστό. Και ὁμως, Τον ἐμπιστεύθηκε πολὺ περισσότερο ἀπὸ ὅσο τον ἐμπιστευόμαστε εμεῖς. Δεν υπολόγισε οὔτε τὸ ἀξίωμα του, οὔτε τον βαθμό του, γιατί δεν τον ἐνδιέφερε τι θα πει ὁ κόσμος.

Του μίλησε για τον ἀρρώστο δούλο του, και ὁ Χριστός του λέει «ἐγὼ ἐλθὼν θεραπεύσω αὐτόν». Μόλις, ὁμως, ἀκούσε τον λόγο αὐτό, ὁ ἑκατόνταρχος εἶπε «οὐκ εἰμὶ ἱκανὸς ἵνα μου ὑπὸ τὴν στέγην εἰσέλθῃς· ἀλλὰ μόνον ειπέ λόγῳ, καὶ ἰαθήσεται ὁ παῖς μου». Αὐτὴ ἡ δυνατὴ πίστη του ἑκατοντάρχου γίνεται ὀρμητικὴ κίνηση της ὅλης ὑπαρξῆς του προς τον Χριστό. Ἐδῶ ἡ πίστη δεν εἶναι ἐκρηξη ἐνὸς πρόχειρου συναισθηματισμοῦ. Δεν εἶναι μια θεωρητικὴ πεποίθηση δίπλα στις τόσες ἄλλες πεποιθήσεις και ἰδεολογίες. Ἡ ζωντανὴ πίστη του ἑκατοντάρχου γίνεται τὸ μέτρο που ζυγίζει, κρίνει και ἀξιολογεῖ ὄχι μόνον την πίστη των Ἰσραηλιτῶν της ἐποχῆς του «οὐδὲ ἐν τῷ Ἰσραὴλ τοσαύτην πίστιν εὔρον» ἀλλὰ και την πίστη ὅλων των ἀνθρώπων ὅλων των ἐποχῶν. Και του λέει ὁ Κύριος

«Ὑπαγε, καὶ ὡς ἐπίστευσας γενηθήτω σοι. καὶ ἰάθη ὁ παῖς αὐτοῦ ἐν τῇ ὥρᾳ ἐκείνῃ» Τί μεγάλα νοήματα ἔχει ἡ Ἐκκλησία! Σὺ Κύριε, λέει, ἐξουσιάζεις τὰ σύμπαντα, πειθαρχοῦν σ' ἐσένα ὅπως υπακοοῦν σ' ἐμένα οἱ στρατιῶτες. Καὶ πράγματι ὁ Κύριος ὅλα τὰ ἐξουσιάζει. Στέκουν μπροστά του τὰ σύμπαντα σαν στρατιῶτες. Τὸ θαῦμα τῆς θεραπείας, ὅπως καὶ ὅλα τὰ θαύματα που περιγράφονται στὴν Καινὴ Διαθήκη, εἶναι καρπὸς τῆς πίστεως καὶ ὄχι αἰτία τῆς. Γιατί ἡ πίστη οδηγεῖ στο θαῦμα, ὄχι τὸ θαῦμα στὴν πίστη, ὅπως μας λέει ξεκάθαρα ὁ Χριστὸς στὴ συναγωγὴ τῆς Ναζαρέτ. Ἡ υπακοή με ὅλη μας τὴν ψυχὴ στὸν Χριστό, στὴν πραγματικότητά δεν εἶναι δουλεία ἀλλὰ ἐλευθερία ἀπὸ τὰ πάθη. Εἶναι ἡ ἀρετὴ που μας συμφιλιώνει με τὸν Θεὸ καὶ μας ἀνοίγει τὴν θύρα τοῦ παραδείσου. Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος, με ἀγωνία γιὰ τὴ σωτηρία μας, βεβαιώνει ὅτι ἡ υπακοή μας στους λόγους τοῦ Κυρίου, εἶναι πλέον θέμα ζωῆς καὶ θανάτου πνευματικοῦ. Ἡ παρακοή στο θέλημα τοῦ Θεοῦ καὶ τὰ ἔργα τῆς ἀμαρτίας ἐπέφεραν τὴν πτώση τοῦ ἀνθρώπου. Μέχρι σήμερα γεννοῦν τὴν καταστροφὴ μας καὶ μᾶς οδηγοῦν στὸν θάνατο.

Ἀντιθέτως ἡ υπακοή ἐπιφέρει πολλοὺς καὶ γλυκύτετους πνευματικούς καρπούς, οδηγεῖ τὸν ἄνθρωπο στὴν ἀγιότητα καὶ τὴν αἰώνια ζωή, ἡ ὁποία χαρίζεται ὡς δῶρο σε ὅλους ἐκείνους που υπακοοῦν στὸν ἀρχηγό τῆς ζωῆς, τὸν Κύριο Ἰησοῦ Χριστό.

Γι' αὐτὸ καὶ ὁ Χριστὸς τονίζει σε ὅλους μας σήμερα, ὅτι δεν ἀρκεῖνα εἶναι κανεὶς «υἱὸς Ἀβραάμ, δηλαδὴ δεν ἀρκεῖ να εἶναι μέλος τῆς Ἐκκλησίας, γιὰ να καθίσει ἀνάμεσα στους δοξασμένους τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ. Πίστη ἀπλή, ἀδόλη, ταπεινὴ σαν τοῦ ἑκατόνταρχου τῆς σημερινῆς διήγησης τοῦ ευαγγελιστῆ Ματθαίου. Μία πίστη ἡ ὁποία, δυστυχῶς, ἀπουσιάζει στις μέρες μας, καὶ ὁμως ἀποτελεῖ τὸ ζητούμενο τῆς πνευματικῆς μας πορείας. Ζητοῦμε τὸ θαῦμα στὴ ζωὴ μας, καὶ λησμονοῦμε ὅτι αὐτὸ ἐπιτελεῖται σύμφωνα με τὸ μέτρο τῆς δικῆς μας πίστεως. Ἀντὶ, ἐπομένως, να ἀπελπιζόμεσθε ὅταν νιώθουμε ὅτι ὁ Θεὸς δεν ἀπαντᾷ στις προσευχὲς μας, ἀς ἐργαστούμε ὥστε αὐτὲς να γίνονται με περισσὴ ταπείνωση καὶ με ἀληθινὴ πίστη ἀπέναντι στὸν Θεό.

† Ἀρχιμανδρίτης Λάμπρος Στυλιανού

ΚΥΡΙΑΚΗ Ε΄ ΜΑΤΘΑΙΟΥ
Απόστολος: Ρωμ. ι΄ 1 - 10
Ευαγγέλιον: Ματθ. η΄ 28 -
θ΄ 19 Ιουλίου 2023

Το έργο του Χριστού επί της γης, όπως μας το περιγράφει ο κορυφαίος των δώδεκα αποστόλων, ο απόστολος Πέτρος, ήταν μεταξύ άλλων ότι: «διήλθεν ευεργετών και ιώμενος πάντας τους καταδυναστευομένους υπό του διαβόλου». Έτσι ο Χριστός σε κάθε στιγμή, ακόμα πολλές φορές και κατά τα Σάββατα, δεν έπαυε να βοηθά τον κάθε άνθρωπο ο οποίος είτε ήταν δαιμονισμένος ή είχε μια οποιαδήποτε πάθηση η οποία είτε προήλθε απευθείας από τον διάβολο είτε ήταν συνέπεια της πώσης των πρωτοπλάστων. Σκοπός του Χριστού σε όλα είναι να ελευθερώσει τις αμαυρωμένες εικόνες του Θεού – τους ανθρώπους δηλαδή και να τους οδηγήσει στην ανάσταση, στη Ζωή και στο Φως. Έτσι και στη σημερινή περικοπή, ο Χριστός ελευθερώνει τους δύο ανθρώπους των Γεργεσηνών από τα δαιμόνια που τους είχαν κυριεύσει. Παράλληλα προσπάθησε να ελευθερώσει και τους υπόλοιπους συμπατριώτες τους οι οποίοι, μπορεί να μην είχαν δαιμόνια, ήταν, όμως, υποταγμένοι στο παράνομο κρήμα με την εμπορία των χοίρων. Η καταδυναστεία «του πλήθους των περικώρων» από το κρήμα, πάλι οδηγούσε όχι στον Χριστό αλλά στον αντιδικό - διάβολο. Μην ξεχνάμε ότι και ένας από τους δώδεκα μαθητές του Χριστού ο Ιούδας λόγω της φιλαργυρίας του πρόδωσε και έχασε τον Χριστό και παραδόθηκε στον διάβολο όπως ψάλλουμε τη Μεγάλη Πέμπτη: «Σήμερον ό Ιούδας καταλιμπάνει τον Διδάσκαλον και παραλαμβάνει τον διάβολον».

Η σημερινή ευαγγελική περικοπή έχει διπλό κυρίως χαρακτήρα: αφενός να ενισχύσει την πίστη μας στην παντοδυναμία του Χριστού ακόμα και πάνω στα δαιμόνια και αφετέρου να δείξει την φιλάνθρωπη στάση Του να σώσει όλους εμάς και να μας οδηγήσει κοντά Του.

Εν πρώτοις από τη σημερινή ευαγγελική περικοπή διδασκόμαστε ότι ακόμα και το όνομα του Χριστού το τρέμουν οι δαίμονες «Κύριε, και τα δαιμόνια υποτάσσεται ημίν εν τω ονόματι σου». Αλλού διαβάζουμε ότι τα δαιμόνια «μηδέ χοίρων εξουσίαν έχουν», δεν έχουν εξουσία ούτε ακόμα πάνω στα γουρούνια πόσο μάλλον πάνω στον άνθρωπο αν ο ίδιος ο άνθρωπος δεν τους το επιτρέψει.

Για να αποφύγουμε τον δαιμονισμό και την κυριαρχία του διαβόλου πάνω μας θα πρέπει να μην ασχολούμαστε πρώτα με τέτοια πράγματα μάγους, χαρτιά, καφεμαντείες, ζώδια και άλλα. Δυστυχώς στις μέρες μας έχουμε γεμίσει με τέτοιους ανθρώπους που ασχολούνται και παρασύρουν κόσμο στα δίχτυά τους. Να ανοίξουμε τα μάτια μας και να μην συναναστρεφόμαστε με ανθρώπους που δεν ξέρουν να μετανοούν, να εξομολογούνται, να κοινωνούν τακτικά. Να μην τρώμε ό,τι μας προσφέρουν άνθρωποι που δεν είναι του Θεού, γιατί συνήθως αυτοί που ασχολούνται με δαιμονικά πράγματα βάζουν μέσα στο φαγητό ή στο ποτό μας για να μας μολύνουν. Να μην δεχόμαστε από αυτούς οτιδήποτε μας δίνουν ακόμη και εάν μας προσφέρουν ακριβά αντικείμενα και εάν έχει κάποιος δεχτεί κάτι να το μεταφέρει στο πνευματικό του να διαβαστεί και να αποφεύγουμε αυτούς όσο μπορούμε. Αντίθετα η παράδοση των πατέρων μας ομολογεί ότι η συνεχής επίκληση του ονόματος του Χριστού φωτίζει τον νου μας και φυγαδεύει τους δαίμονες: «Ιησού μνήμη φωτίζει τον νουν και διώκει τους δαίμονας». Όλα αυτά όμως πρέπει να γίνονται έχοντας πίστη, εμπιστοσύνη στον Χριστό και αν δεν έχουμε ή είναι αδύνατη να την ενισχύσουμε με τρεις κυρίως τρόπους: α) συχνή

μετάνοια και εξομολόγηση σε έμπειρο πνευματικό, β) τακτικός εκκλησιασμός και να κοινωνούμε συχνά σώματος και αίματος Χριστού, γ) με καθημερινή τροφή της ψυχής με ανάγνωση από την Αγία Γραφή και βίους αγίων παλαιότερων και σύγχρονών μας. Επίσης όταν δεν έχουμε ισχυρή πίστη στον Χριστό να τη ζητήσουμε με ταπείνωση να μας τη δώσει, όπως ζητάμε καθημερινά τόσα πράγματα από τον Χριστό, την Παναγία και τους αγίους να ζητήσουμε ανώτερα πράγματα· πίστη και εμπιστοσύνη στον μόνο αληθινό Θεό τον Κύριο ημών Ιησού Χριστό.

Δεύτερο και κύριο μήνυμα της σημερινής περικοπής είναι ότι θα πρέπει να αποφύγουμε τα πάθη τα οποία είναι παγίδες του διαβόλου για να μας οδηγήσει μακριά του Χριστού. Το πάθος της φιλαργυρίας, του ψεύδους, της πορνείας, της πλεονεξίας, της μνησικακίας, της λαιμαργίας, της γαστριμαργίας, της φιλοδοξίας – κενοδοξίας – εγωισμού, των εξαρτήσεων όπως είναι το ποτό, το κάπνισμα, τα τυχερά παιχνίδια και πολλά άλλα. Πως να τα αποφύγουμε; απλά χρειάζεται έμπειρος πνευματικός και συχνή μετάνοια να μας βοηθήσει να τα κόψουμε. Πρέπει να αγαπήσουμε τον Χριστό και να μισήσουμε οτιδήποτε άλλο μας απομακρύνει από κοντά του Χριστού, όπου στην προκειμένη περίπτωση είναι τα πάθη. Όταν αφήνουμε ελεύθερους τους λογισμούς να επεξεργάζονται διάφορες αμαρτωλές επιθυμίες τότε οδηγούμαστε στη διάπραξη της αμαρτίας. Όταν μία αμαρτία μένει ανεξομολόγητη πολύ καιρό οδηγούμαστε πολλές φορές στην επανάληψή της και όταν μία αμαρτία επαναλαμβάνεται συνεχώς τότε γίνεται πάθος και τα πάθη δύσκολα κόβονται. Τα πάθη οδηγούν στο να ομοιάζει ο άνθρωπος όχι του Θεού αλλά των αλόγων ζώων κατά τον ψαλμωδό: «ο άνθρωπος εν τιμή ών ου συνήκε, παρασυμβλήθη τοις κτήνεσι τοις ανοήτοις και ωμοιώθη αυτοις». Τα πάθη σκοτίζουν τον νου του ανθρώπου και προτιμούν την ικανοποίηση του πάθους τους παρά το να πλησιάσουν τον Χριστό. Όπως οι σημερινοί κάτοικοι των Γεργεσηνών οι οποίοι παρόλο που είδαν τόσο μεγάλο θαύμα δεν πίστεψαν, δεν άνοιξαν τα μάτια τους αλλά το πάθος του παράνομου πλουτισμού τους, τους σκοτίζε τον νου. Προτίμησαν να ζουν με τους δαίμονες, προτίμησαν να ζουν ικανοποιώντας το πάθος τους και έχασαν τον Χριστό. Να μην συμβεί σε μας αυτό. Πρέπει να κάνουμε αγώνα πνευματικό να απαλλαγούμε από τα οποιαδήποτε πάθη ή αμαρτίες μας. Όταν ο άνθρωπος σιγά – σιγά ελευθερώνεται από τα πάθη και με ταπείνωση και μετάνοια ζητά το έλεος του Θεού τότε τον επισκέπτεται η Θεία Χάρις.

Να ενισχύσουμε λοιπόν την πίστη μας στο πρόσωπο του Χριστού και να ζητήσουμε να μείνουμε μαζί Του. Ο απόστολος Παύλος μας διαβεβαίωσε ότι ο Χριστός θέλει «πάντας ανθρώπους σωθήναι και εις επίγνωσιν αληθείας ελθείν». Θα πρέπει όμως και εμείς να το θέλουμε και με πόθο να το ζητούμε. Όταν το ζητάμε καθημερινά ο Κύριος θα μας το δώσει και πολύ περισσότερα θα μας προσφέρει. Να ζητάμε τη βασιλεία του Θεού και όλα τα άλλα θα μας προσφερθούν επίσης.

† ο Πάφου Τυχικός

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΠΑΤΕΡΩΝ (Δ' ΟΙΚΟΥΜ. ΣΥΝ.)

Απόστολος: Τitt. γ' 8 - 15

Ευαγγέλιο: Ματθ. ε' 14 - 19

16 Ιουλίου 2023

Είναι ομολογία του ίδιου του Χριστού ότι Εκείνος είναι το «φως του κόσμου» και όσοι Τον εμπιστεύονται και Τον ακολουθούν γίνονται κι εκείνοι φως: «Υμείς εστέ το φως του κόσμου». Μας διαβεβαίωσε, ακόμα, ότι αυτοί που Τον ακολουθούν δεν θα πορευθούν στην πλάνη και στο σκοτάδι. Γι' αυτό, άλλωστε, και ο απόστολος Παύλος μάς προτρέπει να ζούμε και να συμπεριφερόμαστε ως «τέκνα φωτός». Το φως, όμως, είναι άρρηκτα συνδεδεμένο με την αλήθεια. Ο Χριστός είναι το φως του κόσμου γιατί είπε επίσης: «Εγώ ειμί η αλήθεια». Φως και αλήθεια συμβαδίζουν. Ενώ, αντίστοιχα, το σκοτάδι είναι συνδεδεμένο με το ψέμα και την πλάνη. Θα μπορούσε, βέβαια, να πει κάποιος ότι αυτά δεν ισχύουν σήμερα. Σήμερα έχουμε γνώση, επιστήμη, τεχνολογία. Επιτεύγματα που μας καταπλήσσουν καθημερινά. Σήμερα έχουμε φώτα, «χιλία φώτα». Δυστυχώς, όμως, συχνά λείπει το ένα φως, που είναι ο Χριστός, που είπε: «Εγώ ειμί το φως του κόσμου». Κανείς πριν ή μετά από Εκείνον δεν τόλμησε να πει κάτι τέτοιο.

Οι άγιοι Πατέρες, που εορτάζουμε και τιμούμε σήμερα, κατέστησαν «αστέρες πολυφωτοι του νοητού στερεώματος» γιατί αγωνίστηκαν για τη διαφύλαξη της αλήθειας της ορθοδόξου πίστεως. Με πολλούς αγώνες και θυσίες αλλά και τον φωτισμό του Αγίου Πνεύματος κατόρθωσαν μέσα, κυρίως, από τις Οικουμενικές συνόδους να αποκρυσταλλώσουν αυτή την αλήθεια, και να την παραδώσουν στην Εκκλησία αυθεντική και ανόθευτη. Λειτουργησαν, δηλαδή, ως πνευματικά φίλτρα, προκειμένου να απομακρύνουν κάθε είδους αιρετικά στοιχεία που προσπάθησαν να εισβάλουν και να προσβάλουν την αλήθεια πίστεως. Ορθώς, λοιπόν, η Εκκλησία επέλεξε σήμερα να διαβάζεται η συγκεκριμένη ευαγγελική περικοπή, που παρομοιάζει τους αγίους Πατέρες με κάτοπτρα φωτός «διαχέοντα εν τω κόσμω την του Ευαγγελίου αλήθειαν».

Οι ιδιότητες του φωτός είναι πολλές και σπουδαίες. Ας δούμε τις κυριότερες:

- Το φως είναι, πρώτ' απ' όλα, αναγκαίο για την ύπαρξη και διατήρηση της ζωής, αφού χωρίς αυτό οι φυτικοί οργανισμοί δεν θα μπορούσαν να φωτοσυνθέσουν και να παραγάγουν οξυγόνο, που είναι απαραίτητο για όλους τους ζωντανούς οργανισμούς. Κατ' ανάλογο τρόπο και οι μαθητές Του Χριστού, οι χριστιανοί, που είναι φορείς της αλήθειας, γίνονται το πνευματικό οξυγόνο της κοινωνίας που είναι απαραίτητο για την ψυχή των ανθρώπων.
- Το φως είναι, ακόμα, υπεύθυνο για την επιβίωση και αλληλεπίδραση του ανθρώπου με τον υπόλοιπο κόσμο αφού διαλύει και απομακρύνει το σκοτάδι που δημιουργεί ανασφάλεια και αβεβαιότητα. Όλες οι καθημερινές μας ασχολίες και εργασίες βασίζονται στην οπτική επαφή με το περιβάλλον. Χωρίς φως οι οφθαλμοί μας θα ήταν ανάπηροι, με αποτέλεσμα να είναι σχεδόν αδύνατο να εργαζόμαστε, να κινούμαστε αλλά και να απολαμβάνουμε τη ζωή. Έτσι και οι χριστιανοί μέσα στον κόσμο λειτουργούν ως πνευματικοί φάροι για τους υπόλοιπους, διαλύοντας τα πνευματικά σκοτάδια της αμαρτίας και των ποικίλων αιρέσεων.
- Είναι, τέλος, απαραίτητο το φως και για την ανάπτυξη του πολιτισμού, αφού χωρίς αυτό θα ήταν αδύνατο να γραφούν και να διαβαστούν βιβλία, να υπάρξουν σχολεία και πανεπιστήμια, να μορφωθεί ο άνθρωπος και να προοδεύσει η επιστήμη. Μάλιστα δεν είναι τυχαίο που, κυρίως, σε χριστιανικές κοινωνίες, όπου έλαμψε το φως του Χριστού και του ευαγγελίου,

αναπτύχθηκαν ο πολιτισμός και οι επιστήμες. Σε αντιδιαστολή με άλλες κοινωνίες, π.χ. μουσουλμανικές, όπου επικρατεί η πλάνη και το σκοτάδι, οι επιστήμες και ο πολιτισμός βρίσκονται ακόμη σε υπανάπτυκτο επίπεδο. Εκτός, όμως, από τον ρόλο των χριστιανών ως φως μέσα στον κόσμο, στους αμέσως προηγούμενους στίχους, ο Κύριος επεσήμανε ότι οι μαθητές Του πρέπει να λειτουργούν και ως άλας της κοινωνίας: «Υμείς εστέ το άλας της γης». Μα και το άλας είναι εξίσου σπουδαίο και σημαντικό με το φως.

- Αποτελεί, αρχικά, συντηρητικό στοιχείο για τις τροφές προστατεύοντάς τις από την αλλοίωση και τη σήψη. Κατ' αναλογία και οι μαθητές του Χριστού, όσοι δηλ. πιστεύουν σ' Εκείνον και Τον ακολουθούν, αποτελούν το συντηρητικό στοιχείο της κοινωνίας αποτρέποντας την πνευματική σήψη και την ηθική κατάπτωση.
- Καυτηριάζει, ύστερα, τις πληγές και βοηθά στην επούλωσή τους. Έτσι και η ζωή των αληθινών χριστιανών ελέγχει τις συνειδήσεις εκείνων που ζούν μέσα στην αδικία και την ασωτία, καυτηριάζει τις παθογένειες της κοινωνίας και λειτουργεί ως παράδειγμα για τους άλλους.
- Τέλος, το άλας δίνει ουσία στα φαγητά, κάνοντάς τα εύγευστα. Έτσι και η αλήθεια Του Χριστού την οποία οι μαθητές Του ανά τους αιώνες πρεσβεύουν, δίνει πραγματική ουσία, αξία και νόημα στη ζωή του ανθρώπου.

Τα λόγια του Χριστού για το φως και το άλας δεν απευθύνονται μόνο στους Αποστόλους και τους Αγίους Πατέρες της Εκκλησίας μας. Αφορούν και όλους εμάς τους χριστιανούς που με το άγιο Βάπτισμα έχουμε ενδυθεί τον Χριστό. Καλούμαστε όλοι να λειτουργούμε μέσα στον κόσμο ως φωτεινοί φάροι που με τον ενάρετο βίο μας θα γινόμαστε παράδειγμα για τους απομακρυσμένους από τον Χριστό ανθρώπους, που ζούν μέσα στην πλάνη και το σκοτάδι, αλλά και ως συντηρητικό στοιχείο της κοινωνίας από την ηθική έκλυση και εξαχρείωση. Είναι φανερό ότι γύρω μας οι αιρετικοί και αυτοί που πολεμούν την Ορθοδοξία πληθαίνουν διαρκώς. Ο κίνδυνος αλλοίωσης του ορθόδοξου φρονήματος των πιστών είναι μεγάλος. Είναι, λοιπόν, ανάγκη εμείς οι ορθόδοξοι χριστιανοί να ζούμε και να δρούμε μέσα στην κοινωνία ως φως και άλας. Σ' έναν κόσμο που, εν πολλοίς, κυριαρχεί το σκοτάδι οι χριστιανοί είμαστε το φως του κόσμου! Δεν πρέπει να συσχηματιστούμε με το σκοτός «του αιώνος τούτου» ούτε να χάσουμε την αλιστική μας ιδιότητα, γιατί τότε, όπως μας διαβεβαίωσε ο ίδιος ο Κύριος: «εις ουδέν ισχύομεν έτι, ει μη βληθήναι έξω και καταπατείσθαι υπό των ανθρώπων».

π. Κωνσταντίνος Λαζάρου

ΚΥΡΙΑΚΗ Ζ' ΜΑΤΘΑΙΟΥ

Απόστολος: Ρωμ. ιε' 1 - 7

Ευαγγέλιο: Ματθ. θ' 27 - 35

23 Ιουλίου 2023

«Κατά την πίστιν υμών γενηθήτω υμίν» (Ματθ. θ' 29)

Δυο θαύματα προβάλλουν σήμερα μπροστά μας. Η θεραπεία δύο τυφλών και ενός δαιμονισμένου κωφάλαλου. Δυο θαύματα σαν αποτέλεσμα της παρουσίας και των ενεργειών του Χριστού ως μεσσία και λυτρωτή. «Ελέησον ημάς υιέ Δαβίδ», φώναζαν δυνατά οι δυο τυφλοί. Τόσο με την επίμονη και δυνατή φωνή τους, όσο ιδιαίτερα με την προσφώνηση «υιέ Δαβίδ», αναγνωρίζουν στο πρόσωπο του Χριστού τον απεσταλμένο από τον Θεό μεσσία και λυτρωτή, ο οποίος ήρθε στον κόσμο να αποκαταστήσει τη φθορά που υπέστη ο άνθρωπος, τόσο στο σώμα, όσο και στην ψυχή. Και οι δυο αυτές νοσηρές καταστάσεις προβάλλουν μέσα από τη διήγηση του σημερινού Ευαγγελίου. Τραγική η κατάσταση των δυο τυφλών και ενός κωφάλαλου, που εστερούντο του αγαθού της όρασης καθώς και της ομιλίας και ακοής. Τραγικότερη, όμως, η κατάσταση των Φαρισαίων, που ενώ έβλεπαν το θαύμα, αδυνατούσαν να αναγνωρίσουν ότι ο Χριστός είναι ο απεσταλμένος μεσσίας. Αντίθετα, ισχυρίζοντο ότι «εν τω άρχοντι των δαιμονίων εκβάλλει τα δαιμόνια».

Κι όμως, βλέπουμε να υπερέχουν οι σωματικά ασθενείς, έναντι των σωματικά υγιών και να ενεργούν με βάση τη δύναμη της πίστεώς τους. Μια πίστη που φανερώνεται μέσα από τη δύναμη της κραυγής τους «ελέησον ημάς, υιέ Δαβίδ». Μια πίστη που επιβεβαιώνεται με την απάντηση «ναι, Κύριε» αλλά και που επισφραγίζεται με τη θεραπεία. Ο Χριστός, τόσο μέσα από την ερώτηση, όσο και με το άγγιγμα των ματιών τους, καθώς και την προστακτική εντολή «κατά την πίστιν υμών γενηθήτω υμίν» θέλει να τονίσει και στον καθένα από μάς ότι ο Ίδιος είναι παρών και ότι είναι έτοιμος να μας βοηθήσει. Αρκεί να ζητήσουμε τη βοήθειά Του. Στην αποκατάσταση της φθοράς και την προσφορά της όποιας θεραπείας, ο Χριστός μάς θέλει συνεργάτες. Μέσα από την βεβαιότητα ότι ο Χριστός μπορεί να κάνει το θαύμα, τότε έχουμε και το θετικό αποτέλεσμα. Κατά τον Απόστολο Παύλο: «Χωρίς δε πίστεως αδύνατον ευαρεσθήσαι. Πιστεύσαι γαρ δει τον προσερχόμενον τω Θεώ ότι τοις εκζητούσιν αυτόν μισθαποδότης γίνεται» (Εβρ ια' 6). Για τούτο και ρωτά τους δύο τυφλούς «πιστεύετε ότι δύναμαι τούτο ποιήσαι».

«Ναι, Κύριε» η ομόφωνη απάντησή τους. Τότε ο Χριστός άγγιξε τα μάτια τους και τους είπε: «κατά την πίστιν υμών γενηθήτω υμίν». Και η πίστη έφερε το θαύμα. Γιατί αυτή δεν ήταν απλή εκδήλωση της στιγμής. Ήταν η πίστη που καλλιεργήθηκε συστηματικά και θεμελιώθηκε στη διδασκαλία των Προφητών για τον μεσσία και ότι αυτός θα άνοιγε τα μάτια των τυφλών, θα έκανε κωλούς να περπατήσουν και κωφάλαλους να μιλήσουν, όπως επιβεβαιώνεται και στο σημερινό Ευαγγέλιο. Δεν λύγισαν μπροστά στη δοκιμασία. Αντίθετα καλλιέργησαν την υπομονή και μέσα από την πίστη έστρεψαν την προσοχή τους στον Θεό. Η δοκιμασία τους δεν εξασθένησε την πίστη τους. Τους έδωσε περισσότερη δύναμη. Δυνάμωσε την προσευχή τους και στο τέλος δικαιώθηκαν

με τη θεραπεία. Άμεση ήταν η θεραπεία των δυο τυφλών. Παρά το ότι ο Χριστός τους πρόσταξε να μην το μάθει κανένας, αυτοί το διέδωσαν σε όλη την περιοχή. Γιατί και το αίσθημα της ευγνωμοσύνης υπερίσχυσε και διέσπειραν τη φήμη Του ως θαυματουργού και ως «υιού Δαβίδ», άρα και ως μεσσία.

Αμέσως μετά την έξοδο των θεραπευμένων τυφλών, του έφεραν έναν κωφάλαλο δαιμονισμένο. Και μόλις έδωξε το δαιμόνιο, μίλησε ο κωφάλαλος. Κι ο κόσμος θαύμασε και είπε: «Ποτέ ως τώρα δεν είδαν οι Ισραηλίτες τέτοια πράγματα». Οι Φαρισαίοι όμως έλεγαν: «Με τη δύναμη του άρχοντα των δαιμονίων διώχνει τα δαιμόνια».

Κάποιες φορές, οι δοκιμασίες γίνονται μέρος της καθημερινότητάς μας. Δυσκολεύουν υπερβολικά τη ζωή μας. Και, ακριβώς τότε, αρχίζει να προβάλλει η ελπίδα. Μια ελπίδα, η οποία δεν απογοητεύει γιατί, κατά τον Απόστολο Παύλο, η αγάπη του Θεού πλημμύρισε τις καρδιές μας με το Άγιο Πνεύμα που μας δόθηκε.

Την ώρα, λοιπόν, που «πνιγόμαστε», βλέπουμε το χέρι του Θεού να μας στηρίζει, να μας δίνει δύναμη, να μας κρατά όρθιους έστω κι αν η σοβαρότητα της ασθένειάς μας δεν υποχωρεί. Η ενδόμυχη προσευχή «Γενηθήτω το θέλημά Σου» γίνεται βάλσαμο για την ψυχή μας και μέσα από την υπομονή την ώρα της δοκιμασίας μας σπρώχνει σε δοξολογία. Μια δοξολογία, σαν αποτέλεσμα της πίστεως και όχι οποιουδήποτε φόβου. Η πίστη, σαν κατάθεση ψυχής, σαν φάρος την ώρα της καταιγίδας φωτίζει και ηρεμεί όλη την ύπαρξή μας. Ζούμε ίσως κι εμείς, άλλοτε μικρά και άλλοτε μεγαλύτερα θαύματα. Πολλές φορές τα προσπερνούμε αδιάφορα ή και όταν εκδηλωθούν τα αμφισβητούμε. Γιατί άραγε; Γιατί, ενώ ζούμε το θαύμα την ίδια στιγμή το ψηλαφούμε για να δούμε αν είναι αληθινό!

Η δύναμη του Θεού υπάρχει. Αρκεί να την αναγνωρίσουμε και να την επικαλεσθούμε. Αν την αμφισβητήσουμε ή αν δεν την ζητήσουμε με όλη τη δύναμη της πίστεως, τότε το θαύμα ούτε θα το δούμε ούτε και θα το νοιώσουμε. Θαύμα και σωτηρία συνυπάρχουν και εκδηλώνονται μόνο όταν ευθυγραμμίζονται με την πίστη. Την πίστη, που δεν λυγίζει μπροστά στις όποιες δοκιμασίες.

Κατά τον Απόστολο Παύλο: «Αφού, λοιπόν, ο Θεός μας έσωσε επειδή πιστέψαμε, οι σκέσεις μας με τον Θεό αποκαταστάθηκαν με τη μεσολάβηση του Κυρίου μας Ιησού Χριστού. Αυτός μας οδήγησε με την πίστη, στον χώρο αυτής της Χάριτος του Θεού, στην οποία είμαστε στεριωμένοι και καυχόμαστε με την ελπίδα της συμμετοχής μας στη δόξα του Θεού. Μα δεν σταματά ως εκεί η καύχησή μας. Καυχόμαστε ακόμα και στις δοκιμασίες, επειδή ξέρουμε καλά πως οι δοκιμασίες οδηγούν στην υπομονή, η υπομονή στον δοκιμασμένο χαρακτήρα, κι ο δοκιμασμένος χαρακτήρας στην ελπίδα. Κι η ελπίδα τελικά δεν απογοητεύει. Μαρτυρεί γι' αυτό η αγάπη του Θεού, με την οποία το Άγιο Πνεύμα που μας δόθηκε γέμισε και ξεχείλισε τις καρδιές μας. Γιατί ο Χριστός, παρ' όλο που ήμασταν ακόμα ανίκανοι να κάνουμε το καλό, πέθανε για μάζ τους ασεβείς ανθρώπους στον προκαθορισμένο καιρό» (Ρωμ. ε' 1 - 6).

Θεόδωρος Αντωνιάδης

ΚΥΡΙΑΚΗ Η' ΜΑΤΘΑΙΟΥ

Απόστολος: Α' Κορ. α' 10 -

17 Ευαγγέλιο: Ματθ. ιδ' 14 -

22

30 Ιουλίου 2023

Εύλογα θα μπορούσαμε να διερωτηθούμε κατά πόσο είναι δυνατόν, με τις δικές μας ανθρώπινες δυνάμεις, να εφαρμόσουμε το θέλημα του Κυρίου στη ζωή μας. Πράγματι, με τη ροπή που φέρει ο άνθρωπος προς την αμαρτία και όπως είναι η κοινωνία διαμορφωμένη σήμερα, η επίτευξη ενός τέτοιου στόχου φαίνεται στα μάτια μας κάπως ακατόρθωτη.

Με την ίδια προοπτική, αντίκρισαν και οι μαθητές του Κυρίου την προτροπή Του να δώσουν φαγητό σε αυτό το μεγάλο πλήθος. Δίκαια, τους φάνηκε κάπως αδύνατο, αρκεί να αναλογιστούμε, ότι μόνον οι άνδρες αριθμούσαν πέντε χιλιάδες. Χωρίς να υπολογίζονται οι γυναίκες και τα παιδιά. Από την άλλη, οι προμήθειες των μαθητών ήταν μόνον δυο ψάρια και πέντε άρτοι. Η ποσότητα αυτή μόλις που αρκούσε για τις δικές τους ανάγκες.

Έτσι, αυτό που τους ζητήθηκε από τον Κύριο, δεν τους φάνηκε μόνον αδύνατο αλλά και κάπως παράδοξο. Ήταν, όμως, δικαιολογημένοι; Μήπως ξέχασαν ότι πριν από λίγο ο ίδιος ο Κύριος είχε θεραπεύσει τόσους αρρώστους; Δεν ήταν Αυτός, που ίασε τον λεπρό, τον δούλο του εκατόνταρχου, την πενθερά του Πέτρου, τον παραλυτικό της Καπερναούμ, τους δυο τυφλούς, τον κωφάλαλο, τους δαιμονιζόμενους και τόσους άλλους; Δεν είναι ο Ίδιος που ανέστησε την κόρη του Ιαείρου και που ακόμη και τη φύση εξουσίασε, γαληνεύοντας την τρικυμισμένη θάλασσα;

Πράγματι, πολλές φορές κάποια πράγματα, με την ανθρώπινη θεώρηση μπορεί να φαίνονται παράδοξα. Δηλαδή, εκτός ανθρώπινης λογικής και δυνατοτήτων. Θεωρούμε ότι, έστω και αν πράξουμε κάτι, δεν θα υπάρξει ουσιαστικό αποτέλεσμα. Με απλά λόγια, άδικος και ακρείαστος κόπος. Σαν το ρητό που λέμε, θα κάνουμε «μία τρύπα στο νερό». Όμως με αυτή τη θεώρηση, δεν είναι σαν να ξεχνάμε τον δημιουργό μας; Δεν είναι σαν να λησμονούμε την παρουσία του Θεού στη ζωή μας και κυρίως την πρόνοιά Του για εμάς;

Γι' αυτό και οι μαθητές του Χριστού, δεν αρνήθηκαν να φέρουν τις προμήθειές τους στον Κύριο, όσο παράλογο κι αν τους φαινόταν αυτό. Λειτουργήσαν όπως και ο Απ. Πέτρος στην προτροπή του Κυρίου να ρίξει τα δίκτυα ξανά στη θάλασσα. Παρόλο που όλο το βράδυ κοπίασε μαζί με τους συνεργάτες του, με απογοητευτικό αποτέλεσμα, απάντησε στον Κύριο: «ἐπὶ δὲ τῷ ῥήματί σου καλᾶσω τὸ δίκτυον». Δηλαδή, αφού το λες εσύ Κύριε, θα το κάνω, θα ξανά προσπαθήσω. Έστω και αν η λογική μου, μου λέει το αντίθετο, αφού ως ψαράς γνώριζε ότι τα ψάρια την ημέρα βλέπουν τα δίκτυα και τα αποφεύγουν. Δεν θα χάσω τις ελπίδες μου. Γιατί; Διότι σε εμπιστεύομαι.

Ο Κύριος αναμφίβολα θα μπορούσε να δημιουργήσει φαγητό από το μηδέν. Ως Θεός που είναι και δημιουργός των απάντων, δεν είχε την ανάγκη των πέντε άρτων και των δυο ψαριών που έφεραν μαζί τους οι μαθητές Του. Αρκεί μόνο να φέρουμε στη μνήμη μας ότι για σαράντα ολόκληρα χρόνια έτρεφε τους Εβραίους μέσα στην έρημο, οι οποίοι αριθμούσαν εκατοντάδες

χιλιάδες. Όμως, αγνοώντας τις προμήθειες των μαθητών Του, θα ήταν σαν να περιφρονούσε την ύλη. Σαν να μείωνε την αξία της, αλλά και τη μέριμνα των μαθητών Του. Ο Κύριος, όμως, δεν θέλει κάτι τέτοιο. Αντιθέτως, θέλει να ευλογήσει την ύλη, αλλά και την προσπάθεια των μαθητών Του.

Αυτό, όμως, αναμένει και ζητά και από εμάς ο Κύριος. Πράγματι, οι ανθρώπινες δυνατότητες μπορεί να φαίνονται πενιχρές στο να εφαρμόσουν το θέλημα του Κυρίου. Αν, όμως, ο Κύριος τις περιφρονούσε, τότε θα ήταν σαν να μας ζητούσε να καθίσουμε, να μην κάνουμε απολύτως τίποτα και να τα αναμένουμε όλα από Αυτόν. Σαν να μας έλεγε ότι είμαστε ανίκανοι και τίποτα δεν μπορούμε να επιτύχουμε. Ποτέ να μην διανοηθούμε κάτι τέτοιο.

Αυτό αποδεικνύεται στην ανάσταση του Λαζάρου. Όταν ο Κύριος βρισκόταν έξω από το μνήμα του, θα μπορούσε μ' ένα Του λόγο να μετακινήσει τον λίθο που έφραζε το μνήμα. Όμως η μετακίνηση του λίθου, ήταν δυνατόν να γίνει και από τους ανθρώπους. Γι' αυτό ζήτησε από τους παρευρισκόμενους να το πράξουν. Από την άλλη ο Ίδιος, στη συνέχεια, ανέστησε τον Λάζαρο αφού κάτι τέτοιο ήταν αδύνατο να υλοποιηθεί από τους ανθρώπους.

Έτσι, ο Κύριος σήμερα μας φανερώνει ότι αυτά που είναι ανθρωπίνως δυνατά, θα πρέπει να γίνουν από τους ανθρώπους. Έστω και αν φαίνονται σαν μια σταγόνα μέσα στον ωκεανό. Δεν πρέπει ποτέ να την περιφρονούμε. Έστω και αν η λογική μας προσπαθεί να μας πείσει για το αντίθετο. Η ενέργειά μας αποτελεί ένδειξη της θελήσεώς μας, αλλά το πιο σημαντικό, της εμπιστοσύνης μας στην πρόνοια του Θεού. Ακολουθώντας, ο Κύριος ευλογεί την προσπάθειά μας, και τότε η σταγόνα μετατρέπεται σε ωκεανό.

Αυτό, όμως, ισχύει για όλα τα χαρακτηριστικά που φέρουμε, όπως για παράδειγμα, της υπομονής, μακροθυμίας, εγκράτειας κ.τ.λ. Εμείς, όντως νιώθουμε ότι τα έχουμε σε περιορισμένη ποσότητα και ανθρωπίνως αυτό είναι αλήθεια. Όταν, όμως, ο άνθρωπος ενωθεί με τον Θεό, τότε όλα αυτά αρχίζουν να γίνονται ανεξάντλητα. Όπως δηλαδή οι άρτοι και τα ψάρια των μαθητών του Χριστού. Παρόλο που ο αριθμός τους ήταν περιορισμένος, όταν ευλογήθηκαν από τον Κύριο δεν εξαντλούνταν.

Η μεγάλη, όμως, γενναιοδωρία του Χριστού, δεν φανερώνεται στον χορτασμό των ανθρώπων αλλά στο περίσσειμα, που αριθμούσε δώδεκα γεμάτα κοφίνια. Ο Κύριος εκεί που ευλογεί, δεν δίδει όσο για να αρκέσει. Έτσι και σε εμάς, όταν δίδει, δεν κάνει εκπώσεις. Γιατί; Διότι είναι ανεξάντλητος.

Έτσι, ο λόγος του Ευαγγελίου, μπορεί να καρποφορήσει και στη δική μας ζωή. Όχι στηριζόμενοι στις δικές μας δυνάμεις, αλλά του Θεού. Η θέλησή μας, είναι απόδειξη της εμπιστοσύνης μας στον Θεό. Τότε, η σκυτάλη της ζωής μας παραλαμβάνεται από τον Χριστό και αυτά που πριν φαίνονταν αδύνατα για εμάς, «δυνατά παρά τῷ Θεῷ ἔστιν».

π. Κωνσταντίνος Λαζάρου

Η ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΙΣ ΤΟΥ ΣΩΤΗΡΟΣ

Απόστολος: Β' Πέτρ. α' 10 -

19 Ευαγγέλιο: Ματθ. ιζ' 1 - 9

6 Αυγούστου 2023

«Και μετεμορφώθη έμπροσθεν αυτών, και έλαμψε το πρόσωπον αυτούως ο ήλιος τα δε ιμάτια αυτού εγένετο λευκά ως το φως» (Ματθ. Ιζ' 2).

Η Μεταμόρφωσις, αποτελεί προάγγελο της δόξης του Χριστού που θα προβάλλει μέσα από τη Σταυρική Του Θυσία και την Ανάσταση. Με τον θάνατό του ο Χριστός συνιρίβει τον Άδη και με την Ανάστασή Του «συνανιστά παγγενή τον Αδάμ». Κατά τον Απόστολο Παύλο: «Ει γαρ έγνωσαν, ουκ αν τον Κύριον της δόξης εσταύρωσαν». Χρονικά πραγματοποιείται λίγο πριν από το Πάθος και την Ανάσταση του Χριστού με την ολοκλήρωση του έργου που του ανατέθηκε από τον Θεό Πατέρα. Αναφέρει ο Ίδιος: «Δόξασόν σου τόν υιόν, ίνα και ο υιός σου δοξάση σε... Έγώ σε έδόξασα επί της γής, τò έργον έτελείωσα ο δέδωκάς μοι ίνα ποιήσω· και νύν δόξασόν με σύ, πάτερ, παρά σεαυτῶ τῆ δόξη ἧ είχον πρό τοῦ τόν κόσμον είναι παρά σοί».

Εκπληκτικά γεγονότα και σκηνές μεγαλειώδεις και αποκαλυπτικές συντελούνται σήμερα πάνω στο όρος Θαβώρ και που αποτελούν επιβεβαίωση της Θεότητας του Χριστού. Σήμερα Μεταμορφώνει η Θεία την ανθρώπινη φύση και της μεταδίδει θεία δόξα και λαμπρότητα. Όπως ακούσαμε: «μετεμορφώθη έμπροσθεν αυτών και έλαμψε το πρόσωπον αυτού ως ο ήλιος τα δε ιμάτια αυτού εγένετο λευκά ως το φως». Μεταμορφώνει η Θεία την ανθρώπινη φύση, στην παρουσία μαρτύρων, του Πέτρου του Ιακώβου και του Ιωάννου. Γεγονός που επιβεβαιώνει ένας από τους αυτόπτες μάρτυρες, ο Πέτρος. Όπως ακούσαμε και στον σημερινό Απόστολο, υπογραμμίζει ο Πέτρος ότι: «δε βασιστήκαμε σε περιτεχνους μύθους για να σας γνωστοποιήσουμε τη δυναμική έλευση του Κυρίου μας Ιησού Χριστού. Με τα ίδια μας τα μάτια είδαμε το μεγαλείο Του, τότε που ο Θεός Πατέρας του έδωσε τιμή και δόξα και η ένδοξη μεγαλοπρέπεια του αναφώνησε γι' Αυτόν τέτοια φωνή: «ΑΥτός είναι ο αγαπητός μου Υιός. ΑΥτός είναι ο εκλεκτός μου». Κι αυτή τη φωνή εμείς οι ίδιοι που ήμασταν μαζί του στο άγιο εκείνο βουνό, την ακούσαμε να έρχεται από τον ουρανό».

Το σημερινό Ευαγγέλιο καταγράφει διαδοχικά τις πιο κάτω μεγαλειώδεις σκηνές:

1) Ο Χριστός Μεταμορφώνεται μπροστά στους μαθητές Του: «και έλαμψε το πρόσωπον αυτού ως ο ήλιος τα δε ιμάτια αυτού εγένετο λευκά ως το φως».

2) «Ωφθησαν αυτοίς Μωυσής και Ηλίας μετ' αυτού συλλαλούντες».

3) «Ίδου νεφέλη φωτεινή επεσκίασεν αυτούς και ιδού φωνή εκ της νεφέλης λέγουσα: «Ούτος εστιν ο Υιός μου ο αγαπητός εν ω εΥδόκησα. ΑΥτού ακούετε».

Η Μεταμόρφωση του Κυρίου είναι ιδιαίτερα σημαντική γιατί προσφέρει τη δυνατότητα στους παρευρισκόμενους μαθητές Του, μέσα στα πλαίσια του ανθρωπίνως δυνατού, να δουν τη δόξα του Κυρίου και να

πάρουν μια μικρή γεύση για όσα θα ακολουθήσουν στην ουράνια βασιλεία Του. Παράλληλα τους προσφέρει τη δυνατότητα να διακρίνουν τις δύο φύσεις του Χριστού, τη Θεία και την ανθρώπινη φύση Του. Παρά το ότι, από τη στιγμή της ενανθρώπισης, συνυπάρχουν η Θεία με την ανθρώπινη φύση Του, εντούτοις, λόγω της συγκαταβάσεως του Θεού, η ανθρώπινη φύση «συγκάλυπτε» τη δόξα της Θεότητάς Του. Σήμερα, όμως, με τη Μεταμόρφωσή Του παραμερίζει το «κάλυμμα» αυτό και εμφανίζεται και ως Θεός, αποκαλύπτοντας στους μαθητές Του κάποιες ακτίνες της Θείας Του δόξας «καθώς ηδύναντο».

Το θαυμαστό γεγονός της Μεταμορφώσεως συνοδεύει η παρουσία δυο σημαντικών μορφών της Παλαιάς Διαθήκης, του Μωυσή και του Προφήτη Ηλία, οι οποίοι συνομιλούν μαζί Του. Η παρουσία αυτών των μορφών επιβεβαιώνει ότι ο Χριστός είναι Εκείνος στο πρόσωπο Του οποίου εκπληρώθηκαν οι εξαγγελίες τόσο του Μωυσή όσο και όλων των Προφητών. Γεγονός που επιβεβαιώνει και ο Φίλιππος στον Ναθαναήλ: «Ον έγγραψε Μωυσής εν τω νόμω και οι Προφήται ευρήκαμεν Ιησούν τον υιόν του Ιωσήφ τον από Ναζαρέτ». Αλλά και ο Ίδιος θα επιβεβαιώσει ότι δεν ήρθε για να καταργήσει τον νόμο ή τους Προφήτες «αλλά πληρώσαι».

Το σημαντικό γεγονός της Μεταμορφώσεως ολοκληρώνεται με τη φωτεινή νεφέλη, απόδειξη της παρουσίας του Θεού καθώς και για δεύτερη φορά ακούστηκε η φωνή του Θεού Πατέρα: «Ούτος ἐστίν ο Υἱός μου ο αγαπητός εν ω ευδόκησα. Αυτού ακούετε». Όπως κατά την «είσοδο» του Χριστού στο έργο της σωτηρίας των ανθρώπων με τη Βάπτισή, έτσι και τώρα λίγο πριν από την «έξοδο» Του από τον κόσμο, με τη Σταύρωση και την Ανάληψη, ακούεται η φωνή του Θεού Πατέρα, η οποία αναγνωρίζει τον Χριστό ως Υιό του Θεού και Σωτήρα του κόσμου.

Παρά τα τιμητικά λόγια του Θεού Πατέρα και την προτροπή του Πέτρου για παραμονή στο Θαβώρ, εντούτοις, ο Χριστός κατεβαίνει από το Θαβώρ και στη συνέχεια ανεβαίνει στον Σταυρό για να μας ελευθερώσει από την αμαρτία και τον θάνατο. Μέσα από την οδύνη του πιο ατιμωτικού θανάτου, του σταυρικού, θα επιλέξει ο Θεός να εκφράσει την αγάπη Του προς τον αμαρτωλό άνθρωπο. Πάνω στον Σταυρό θα καρφώσει το χρεόγραφο των αμαρτιών μας προσφέροντάς μας αιώνια λύτρωση και σωτηρία.

Σκηνές, λοιπόν, μοναδικές και μεγαλειώδεις και που είχαν σαν στόχο, κατά το σημερινό Απολυτίκιο: «ἵνα ὅταν σε ἴδωσι σταυρούμενον, τὸ μὲν πάθος νοήσωσιν ἐκούσιον, τῷ δὲ κόσμῳ κηρύξωσιν, ὅτι σὺ ὑπάρχεις ἀληθῶς, τοῦ Πατρὸς τὸ ἀπαύγασμα». Σκηνές που δικαιολογημένα προκαλούν δέος αλλά και φόβο, γιατί κανείς από τους ανθρώπους δεν μπορεί να δει πρόσωπο προς πρόσωπο τον Θεό. Αυτή τη δυνατότητα θα την έχει ο άνθρωπος μόνο μετά τη Δεύτερα Παρουσία και την τελική κρίση κατά την οποία θα μπορεί να βλέπει αώνια τον Θεό. Αυτῆς της χαράς ας μας αξιώσει ο Κύριος, καθώς και όλους εκείνους που αγωνίζονται για την επικράτηση της βασιλείας Του.

Θεόδωρος Αντωνιάδης

ΚΥΡΙΑΚΗ Ι΄ ΜΑΤΘΑΙΟΥ
Απόστολος: Α΄ Κορ. δ΄ 9
– 16 Ευαγγέλιο: Ματθ. ιζ΄
14 – 23
13 Αυγούστου 2023

Σε τρεις λόγους αποδίδει σήμερα ο Χριστός την αδυναμία των μαθητών να θεραπεύσουν το δαιμονιζόμενο νέο, να τον απαλλάξουν από την καταδυναστεία του διαβόλου. Πρώτα, στην ελλιπή τους πίστη: «Διά την απιστίαν υμών», τους λέει. Δεύτερον, στην ελαττωματική τους προσευχή. Και τρίτον, στην ανυπαρξία νηστείας: «Τούτο το γένος ουκ εκπορεύεται ει μη εν προσευχή και νηστεία», προσθέτει.

Πολύ σύντομα θα αναφερθούμε στις τρεις αυτές χριστιανικές αρετές.

Με τον όρο «πίστις» εννοούμε την αποδοχή πραγμάτων που μας αποκαλύπτει ο Θεός και που, χωρίς να είναι παράλογα, είναι υπέρλογα και δεν μπορούν να εξηγηθούν με τη λογική μας. Γίνονται αποδεκτά γιατί εμπιστευόμαστε εκείνον που μας διαβεβαιώνει για την ύπαρξή τους. Δείχνουμε πίστη π.χ. όταν αποδεχόμαστε την ύπαρξη αγγέλων, την ύπαρξη του παραδείσου, της βασιλείας των ουρανών. Δείχνουμε πίστη όταν δεν έχουμε καμιά αμφιβολία ότι θα γίνει η ανάσταση των νεκρών και ότι θα υπάρξει κρίση και ανταπόδοση. Αυτό το κάνουμε γιατί ξέρουμε ότι είναι «πιστός ο επαγγειλάμενος». Με τις προηγούμενες ενέργειές του, ο Θεός, απέδειξε ότι είναι αληθής και μπορεί να εκπληρώσει ό,τι υπόσχεται.

Θα΄ πρεπε οι απόστολοι, που ήξεραν ότι ο Θεός συντήρησε τους προπάτορές τους στην έρημο για σαράντα χρόνια με το μάννα, που τους πέρασε με θαυμαστό τρόπο από την Ερυθρά Θάλασσα, να μην είχαν καμιάν αμφιβολία ότι μπορούσε να εκδιώξει και ένα δαιμόνιο από τον άνθρωπο. Αυτό λέμε πίστη. Την εμπιστοσύνη στον Θεό κι όχι στον άνθρωπο. Η πίστη είναι μια έκτη αίσθηση που μας διευρύνει τον ορίζοντα. Όσες φορές οι άνθρωποι επέδειξαν πίστη, πέτυχαν το θαύμα. Όσες φορές, όμως, ταλαντεύτηκαν, απέτυχαν. Απόδειξη και τώρα οι εννέα μαθητές: «Ουκ ηδυνήθησαν εκβαλείν αυτό, διά την απιστίαν αυτών». Κι αν ελέγχονται δριμύτατα, αν χαρακτηρίζονται από το Χριστό «γενεά άπιστος και διεστραμμένη» είναι γιατί είχαν όλες τις προϋποθέσεις για να πιστέψουν. Είδαν νεκρούς να γείρονται, λεπρούς να καθαρίζονται, παραλύτους να συσφιγγονται. Πήραν πολλές αποδείξεις για τη δύναμη της πίστης. Κι όμως γίνονται περιγέλοι του σατανά.

Μεγάλη είναι, όμως, και η δύναμη της προσευχής, της άμεσης επικοινωνίας με τον Θεό. Στην προσευχή ο άνθρωπος στέκεται «ενώπιος ενωπίω» με τον Θεό, σε μια σχέση παιδιού προς πατέρα. Είναι και η προσευχή εκδήλωση εμπιστοσύνης στον Θεό. Είναι, ταυτόχρονα, και αναγνώριση των ορίων μας, της μεγάλης διαφοράς που μας χωρίζει από Εκείνον. Με την προσευχή αναγνωρίζουμε την ευτέλεια και την αδυναμία μας και ξανοιγόμαστε στο πέλαγος της μεγαλοσύνης και της παντοδυναμίας του Θεού. Ο Αβραάμ, προσευχόμενος στον Θεό, έπεσε κατά πρόσωπο στη γη και φώναξε: «Οίμοι, ότι εγώ ειμί γη και

σποδός». Αλοίμονο! Μιλώ με τον Θεό, μα είμαι κώμα και στάχτη. Το ίδιο και ο Ησαΐας και οι άλλοι προφήτες και άνθρωποι του Θεού. Ο τελώνης της παραβολής, συναισθανόμενος την αναξιοτήτά του και την απόσταση που τον χώριζε από το Θεό, δεν τολμούσε ούτε τα μάτια του να ψηλώσει στον ουρανό, αλλά κτυπούσε μόνο το στήθος του, λέγοντας: «Ο Θεός ιλάσθητίμι τω αμαρτωλώ».

Ο Χριστός, πολλές φορές, διαβεβαίωσε τόσο τους αποστόλους όσο και όλους τους ακροατές του, λέγοντάς τους: «Πάντα όσα αν αιτήσησθε εν τη προσευχή πιστεύοντες λήψεσθε». Όσα ζητήσετε με πίστη κατά την προσευχή σας, θα σας δοθούν.

Με το να πει σήμερα ο Χριστός ότι «τούτο το γένος ουκ εκπορεύεται ει μη εν προσευχή και νηστεία», ήθελε να καταστήσει σαφές ότι με τις ανθρώπινες δυνάμεις η εκδίωξη του δαίμονος ήταν αδύνατη. Μόνον η επίκληση του Θεού, που επιτυγχάνεται με θερμή προσευχή, ήταν δυνατόν να απαλλάξει το νέο από το δαιμόνιο.

Και της νηστείας είναι μεγάλη η δύναμη, όπως μας διαβεβαίωσε, σήμερα, ο Χριστός. Δηλώνει κι αυτή την αναγνώριση των ορίων μας και την υποταγή μας στο θείο θέλημα. Κάποιος που δεν έχει Κύριον, συμπεριφέρεται όπως θέλει. Ένας που έχει Κύριον, υπακούει στον Κύριό του. Κι εμείς με το να μην τρώμε ό,τι θέλουμε σε κάποιες περιόδους αλλά να υπακούμε στους κανόνες της Εκκλησίας, δηλώνουμε την υποταγή μας στο Θεό. Κι είναι αυτή η υποταγή μας και η αναγνώριση της παντοδυναμίας του Θεού που επιτελεί το θαύμα.

Η πραγματική νηστεία, βέβαια, δεν είναι απλή αποχή από ορισμένα είδη φαγητών. Είναι μια άσκηση της θέλησής μας που συνοδεύεται και από πολλές άλλες αρετές. «Αληθής νηστεία (είναι) η των παθών αλλοτριώσις. Εγκράτεια γλώσσης, θυμού αποχή, επιθυμιών κωρισμός...»

Πίστη, λοιπόν, και προσευχή που ενισχύονται από τη νηστεία είναι οι απαραίτητες προϋποθέσεις για να επιτελεσθεί το θαύμα. Ας προσπαθήσουμε να ενδυναμώσουμε την πίστη μας στον Θεό, ας επικοινωνούμε συνεχώς διά της προσευχής με αυτόν κι ας προετοιμαζόμαστε με τη νηστεία ώστε όταν χρειαστεί, στην επίκληση του ονόματός του να εισακουσθεί και να εκπληρωθεί η αίτησή μας.

† Αρχιμανδρίτης Δημήτριος Κυριακίδης

ΚΥΡΙΑΚΗ ΙΑ' ΜΑΤΘΑΙΟΥ
Απόστολος: Α' Κορ. θ' 2 –
12 Ευαγγέλιο: Ματθ. ιη' 23-
35
20 Αυγούστου 2023

Στη σημερινή παραβολή που ακούσαμε ο Χριστός μάς παρουσιάζει τη σημασία που έχει η αρετή της συγκωρήσεως. Η Βασιλεία των Ουρανών, μας λέει, μοιάζει με έναν βασιλιά, ο οποίος θέλησε να τακτοποιήσει τους λογαριασμούς του με τους υπηρέτες του επιστέφοντας αυτά που του χρωστούσαν.

Ο πρώτος δούλος που παρουσιάστηκε ενώπιόν του, του χρωστούσε δέκα χιλιάδες τάλαντα, ένα πολύ μεγάλο ποσό, και επειδή δεν τα είχε για να ξεχρεώσει, ο Κύριός του διέταξε να πουληθούν η γυναίκα, τα παιδιά και όλα τα υπάρχοντά του, ώστε να πληρωθεί το χρέος. Εκείνος τότε έπεσε στα γόνατα και τον παρακαλούσε λέγοντας: «κύριε, μακροθύμησον ἐπ' ἐμοὶ καὶ πάντα σοι ἀποδώσω». Ο άρχοντας τον λυπήθηκε, και του χάρισε το δάνειο.

Φεύγοντας, όμως, ο δούλος αυτός, συνάντησε έναν σύνδουλό του, ο οποίος του χρωστούσε εκατό δηνάρια, ένα μηδαμινό ποσό, και τον άρπαξε από τον λαιμό λέγοντάς του «άπόδος μοι εἴ τι ὀφείλεις». Άδικα ο σύνδουλός του τον παρακαλούσε να κάνει λίγη υπομονή μέχρι να τον ξεπληρώσει, αυτός τον έβαλε στη φυλακή μέχρι να του αποδώσει την οφειλή.

Βλέποντας οι υπόλοιποι υπηρέτες τα όσα είχαν συμβεί, λυπήθηκαν πάρα πολύ και εξιστόρησαν τα γεγονότα στον κύριό τους. Και εκείνος, αφού κάλεσε τον ακάριστο δούλο του είπε: «δούλε πονηρέ, σου χάρισα ὅλο εκείνο το χρέος, επειδή με παρακάλεσες. Δεν έπρεπε και συ να ελεήσεις τον συνάδελφό σου, όπως και εγώ σε ελέησα;» Και θυμωμένος τον παρέδωσε στους βασανιστές, μέχρι να αποδώσει ὅλο το χρέος του. Ο Χριστός κλείνει την παραβολή λέγοντας «Οὕτω καὶ ὁ πατήρ μου ὁ ἐπουράνιος ποιήσει ὑμῖν, ἐὰν μὴ ἀφήτε ἕκαστος τῷ ἀδελφῷ αὐτοῦ ἀπὸ τῶν καρδιῶν ὑμῶν τὰ παραπτώματα αὐτῶν». Αυτό ακριβώς, δηλαδή τους λέει, θα κάνει και σε σας ο Πατέρας μου ο Ουράνιος, αν ο καθένας σας δεν συγκωρεί τον αδελφό του μέσα από την καρδιά του.

Απέναντι στον Θεό, είμαστε ὅλοι δούλοι και οφειλέτες γιατί μας δημιούργησε εκ του μη ὄντος, και δεν υπάρχει καμιά αμφιβολία σε αυτό. Είμαστε δούλοι γι' αυτό πρέπει να επιζητούμε την αγάπη Του και να την εφαρμόζουμε στην κοινωνία, αλλά και ταυτόχρονα να αναπέμπουμε δοξολογία προς Αυτόν. Είμαστε και οφειλέτες γιατί στη ζωή μας δεν αγωνιζόμαστε να εκπληρώσουμε πλήρως την εντολή της αγάπης, και συνεχώς κατακυλούμε στον βούρκο της αμαρτίας μη μπορώντας να εκπληρώσουμε το χρέος προς τους συνανθρώπους μας και κυρίως προς τον Θεό.

Παρόλα, όμως, τα πολλά μας λάθη, ο φιλόανθρωπος Θεός δεν μας ξεχνά ποτέ και μας περιμένει με υπομονή να αλλάξουμε τον τρόπο ζωής μας και να επιστρέψουμε κοντά Του. Ακούει τις προσευχές και τις παρακλήσεις μας, και είναι πρόθυμος, όταν Τον προσκαλέσουμε με ταπεινή και

συντριμμένη καρδιά, να μας συγχωρήσει και να ξεχάσει κάθε οφειλή μας προς Αυτόν, όπως έκανε στην αρχή και με τον δούλο που του χρωστούσε το μεγάλο ποσό. Όταν διαγράφει αυτά που Του χρωστούμε, το κάνει για να μας διδάξει ότι το ίδιο οφείλουμε και εμείς να πράττουμε για τον συνάνθρωπό μας. Να τον βλέπουμε με αγάπη και όχι σαν εχθρό και να τον συγχωρούμε σε ότι μας έφταιξε. Γιατί αυτά που μας χρωστούν οι συνάνθρωποι μας είναι πολύ λίγα σε σχέση με αυτά που οφείλουμε εμείς στον Θεό. Γι' αυτό όταν κατάλαβε πόσο σκληρή καρδιά είχε ο ευεργετημένος δούλος, άλλαξε την απόφασή του και δεν τον έβαλε απλά στη φυλακή, αλλά τον παράδωσε στους βασανιστές. Η απόφασή Του αυτή δεν αποτελεί καμιά πράξη εκδίκησης, αλλά έχει ένα και μοναδικό σκοπό, να κάνει τον ακάριστο δούλο να κατανοήσει το μέγεθος της ευεργεσίας που αρχικά είχε λάβει, αλλά στη συνέχεια την απέρριψε με την πονηρή συμπεριφορά του.

Η σημερινή παραβολή δίνει και σ'εμάς την ευκαιρία να αλλάξουμε τη συμπεριφορά μας έναντι στους συνανθρώπους μας, αλλά προπάντων προς τον Θεό. Δυστυχώς, όμως, δεν το πράττουμε αλλά πιστεύουμε ότι η πνευματική μας ζωή είναι ένας προσωπικός μας αγώνα, ότι δεν έχει καμιά σχέση με τους γύρω μας και γενικά δεν αφορά την κοινωνία. Πρέπει, λοιπόν, να καταλάβουμε ότι δεν μπορούμε να εφαρμόσουμε τις εντολές του Θεού μόνοι μας. Γι' αυτό αν θέλουμε πραγματικά να Τον γνωρίσουμε και να Τον αγαπήσουμε πρέπει να προσφέρουμε στους συνανθρώπους μας τις αρετές της πραότητας, της ελεημοσύνης, της φιλανθρωπίας και της υπομονής.

Τελειώνοντας την παραβολή, ο Χριστός, τονίζει ότι για να συγχωρήσει και εμάς ο επουράνιος Πατέρας μας, πρέπει να πράξουμε το ίδιο προς τους ανθρώπους που ίσως μας έχουν βλάψει ή μας έχουν πληγώσει. Γιατί δεν μπορούμε από την μια να ζητούμε εκδίκηση για αυτούς που μας έβλαψαν, και από την άλλη να ζητούμε συγχώρηση από τους ανθρώπους που βλάψαμε, πολύ δε περισσότερο από τον ίδιο τον Θεό. Άλλωστε όταν λέμε το «Πάτερ ήμῶν» τι παρακαλούμε; «Καὶ ἄφες ἡμῖν τὰ ὀφειλήματα ἡμῶν, ὡς καὶ ἡμεῖς ἀφίεμεν τοῖς ὀφειλέταις ἡμῶν» Δηλαδή, συγχώρησέ μας, Κύριε, όπως ακριβώς και εμείς συγχωρούμε, με τον ίδιο ακριβώς τρόπο, με την ίδια αγάπη και φιλανθρωπία.

Ο Άγιος Παῖσιος μας παραγγέλλει να συγχωρούμε με όλη την καρδιά μας. Όταν συκοφαντηθούμε ή αδικηθούμε είτε από επιπόλαιους είτε από πονηρούς, που έχουν κακία και διαστρέφουν την αλήθεια, αν μπορούμε, καλά είναι να μη θέλουμε να δικαιωθούμε από τους ανθρώπους, όταν η αδικία αφορά μόνο το άτομό μας. Ούτε και να πούμε: «να το βρουν από τον Θεό», γιατί και αυτό είναι κατάρα.

Καλά είναι να τους συγχωρούμε με όλη την καρδιά μας και να παρακαλούμε τον Θεό να μας δυναμώσει για να μπορέσουμε να σηκώσουμε το βάρος της συκοφαντίας αυτής. Να συνεχίζουμε την πνευματική μας ζωή ακόμη και αν οι άνθρωποι συνεχώς μας κρίνουν και κατακρίνουν, διότι με τον τρόπο τους αυτό, μας ετοιμάζουν χρυσά στεφάνια για την αληθινή ζωή.

π. Μάριος Πολυκάρπου

ΚΥΡΙΑΚΗ ΙΒ' ΜΑΤΘΑΙΟΥ
Απόστολος: Α' Κορ. ιε' 1
- 11 Ευαγγέλιο: Ματθ. ιθ'
16-26 27 Αυγούστου
2023

«Εἰ δὲ θέλεις εἰσελθεῖν εἰς τὴν ζωὴν, τήρησον τὰς ἐντολάς»

Μια πολύ αξιοσυμπάθητη περίπτωση ανθρώπου καταγράφει το σημερινό ευαγγέλιο. Έναν νεαρό, ο οποίος πλησιάζει τον Κύριο, προκειμένου Αυτός ως διδάσκαλος να τον καθοδηγήσει στην είσοδό του στη βασιλεία του Θεού. Άμεση, απλή και καθαρή η απάντηση του Κυρίου στον πλούσιο νεαρό του σημερινού Ευαγγελίου: *«εἰ δὲ θέλεις εἰσελθεῖν εἰς τὴν ζωὴν, τήρησον τὰς ἐντολάς»*.

Η υπακοή στις εντολές του Θεού, αποτελούσε πάντοτε την προϋπόθεση της πνευματικής τελειώσεως του ανθρώπου και της ψυχικής του σωτηρίας. Αλλά ποιες εντολές; Αν προσέξουμε καλά θα διαπιστώσουμε ότι τόσο στο πρώτο μέρος του σημερινού Ευαγγελίου, όσο και στο δεύτερο, κυρίαρχο στοιχείο είναι η αγάπη και η προσφορά προς τον συνάνθρωπο. Η εντολή της αγάπης είναι το κομμάτι της αλυσίδας που ενώνει αλλά και που συμπυκνώνει το σύνολο των αρετών. Η αγάπη είναι ο δρόμος που οδηγεί στον Θεό, αλλά μόνο όταν αυτή με ανιδιοτέλεια περάσει μέσα από τον συνάνθρωπο. Και αυτή την έμπρακτη αγάπη συνιστά σήμερα ο Κύριος στον πλούσιο νεαρό σαν προϋπόθεση της ηθικής του τελειώσεως.

Ο πόθος για τελείωση είναι έμφυτος στον άνθρωπο. Όμως, πως αντιλαμβάνεται τον όρο «τελείωση» ο άνθρωπος και πως ο Θεός; Και οι δύο θεωρούν ότι η τελείωση είναι ολοκλήρωση του σκοπού της δημιουργίας του ανθρώπου. Δηλαδή, της μετάβασης του ανθρώπου από το «κατ' εικόνα» στο «καθ' ομοίωσιν». Είναι ένας αγώνας και μια συνεχής πορεία για να γίνει ο άνθρωπος τέλειος και άρα όμοιος με τον Θεό. Χρειάζονται, λοιπόν, δυο πράγματα. Πρώτον, η θέληση του ανθρώπου και δεύτερον, η εφαρμογή των εντολών του Θεού. Η τελείωση δεν είναι αναγκαστική, για να έχει αξία θα πρέπει να στηρίζεται στην ελεύθερη θέληση του ανθρώπου. Στη συνέχεια χρειάζεται να γίνει από την πλευρά του ανθρώπου η επόμενη κίνηση, που είναι η υπακοή στις εντολές του Θεού. Όμως, η εφαρμογή του θελήματος του Θεού κινείται σε δύο κατευθύνσεις, την αρνητική, αλλά και τη θετική. Δηλαδή, αποφεύγω το κακό αλλά και κάνω το καλό. Και στις δυο περιπτώσεις η υπακοή στο θέλημα του Θεού δεν εξαντλείται σε μια τυπική διαδικασία.

Ο Κύριος προέτρεψε τον πλούσιο νέο να μοιράσει τον πλούτο του στους φτωχούς. Μέσα στην οικογένεια της Εκκλησίας δεν μπορεί ο ένας να έχει θησαυρούς και ο άλλος να στερείται τον επιούσιο. Η ελεημοσύνη και η φιλανθρωπία είναι μια ευαγγελική πράξη αγάπης, η οποία καταργεί τις διαφορές και το μέτρο της ολιγάρκειας, δίνει τη δυνατότητα της αρμονικής συμβίωσης πτωχών και πλουσίων.

Τι πρέπει να κάνουμε για να σωθούμε; Την απάντηση σε αυτό το ερώτημα, την πιο ικανοποιητική απάντηση, τη βρίσκουμε στο Ευαγγέλιο. Ο Κύριος δήλωσε ότι για να σωθούν όσοι δεν πιστεύουν στον Χριστό, πρέπει οπωσδήποτε να πιστέψουν σε Αυτόν και για να σωθούν όσοι πιστεύουν σε Αυτόν, πρέπει οπωσδήποτε να ζουν σύμφωνα με τις εντολές Του. Η εφαρμογή των εντολών του Θεού δεν είναι πράξη που περιορίζεται μόνο στον τύπο, είναι πράξη ουσίας. Είναι πράξη συνειδητή. Η ενσυνείδητη πράξη πάλι δεν εξαντλείται σε μια στιγμιαία εκδήλωση, αλλά είναι ισόβιος τρόπος ζωής. «*Δεῦρο ἀκολουθεῖ μοι*» είπε σήμερα ο Χριστός. Έλα να με ακολουθήσεις. Αγωνίζομαι, λοιπόν, σημαίνει ότι εφαρμόζω τον νόμο του Θεού στην καθημερινή μου ζωή. Σε όλους τους τομείς της καθημερινής ζωής μου, είτε είναι ατομικοί, είτε οικογενειακοί είτε κοινωνικοί, οι εντολές του Θεού αποτελούν για εμάς φάρο καθοδηγητικό.

Η λανθασμένη κίνηση του νέου του σημερινού Ευαγγελίου, είναι ότι πηγαίνει στον Χριστό χωρίς να αρνηθεί τον έρωτά του για τον χρυσό. Πίσω από τον πλούτο κρύβονται, η πλεονεξία, ο ατομισμός, η υπεροχή που νιώθει ο πλούσιος από τους άλλους τους ανθρώπους. Γι' αυτό πρέπει να διώξουμε από την καρδιά μας την προσκόλληση στα γήινα αγαθά. Και μόνο ένα πράγμα να επιδιώκουμε, το να είμαστε φίλοι και αδελφοί του Θεού. «*Εὐκοπώτερόν ἐστι κάμηλον διὰ τρυπήματος ραφίδος διελθεῖν ἢ πλούσιον εἰς τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ εἰσελθεῖν*»

Στώμεν καλώς! Ας ξυπνήσουμε από τον λήθαργο. Ας αναλογιστούμε την αγάπη του Θεού που εκδηλώνεται καθημερινά σε εμάς. Η εφαρμογή των εντολών του Θεού, σαν αποτέλεσμα της υπακοής σ' Αυτόν δεν θα στηρίζεται στον φόβο αλλά στην αγάπη, στην αγάπη προς τον Θεό και τον συνάνθρωπο. Ας μας προβληματίσει η συμπεριφορά του νεαρού του σημερινού Ευαγγελίου. Ας αποδείξουμε, όχι μόνο με λόγια αλλά και μετα καλά μας έργα, ότι πιστεύουμε όντως στον Χριστό και τότε σίγουρα ο Κύριος θα μας χαρίζει την ευτυχία στον παρόντα κόσμο, που θα συνεχίζεται και στην αιωνιότητα.

† Αρχιμανδρίτης Λάμπρος Στυλιανού

ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΕΣ ΚΑΙ ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ

ΠΑΝΙΕΡΩΤΑΤΟΥ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΠΑΦΟΥ

κ.κ. ΤΥΧΙΚΟΥ

Σά.	1/7	ΦΟΙΝΙ, Άγιοι Ανάργυροι	Τρ.	1/8	ΑΝΩΓΥΡΑ, Τίμιος Σταυρός
Κυ.	2/7	ΜΕΣΟΓΗ	Τρ.	1/8	ΛΕΜΠΑ (Εσπ.)
Πε.	6/7	ΚΑΤΩ ΠΑΦΟΣ, Άγιος Γεώργιος	Τε.	2/8	ΠΑΧΝΑ, Άγιος Στέφανος
Πα.	7/7	ΚΑΤΩ ΠΑΦΟΣ, Αγία Κυριακή	Σά.	5/8	ΓΕΡΟΣΚΗΠΟΥ, Άγιος Γεώργιος
Σά.	8/7	ΤΡΑΧΥΠΕΔΟΥΛΑ, Άγιος Προκόπιος	Σά.	5/8	ΑΥΔΗΜΟΥ (Εσπ.)
Κυ.	9/7	ΟΜΟΔΟΣ	Κυ.	6/8	ΣΤΑΤΟΣ- ΑΓ. ΦΩΤΙΟΣ
Τε.	12/7	ΔΡΟΥΣΙΑ, Άγιος Παΐσιος	Κυ.	6/8	ΚΟΙΛΗ, Άγιος Δομέτιος (Εσπ.)
Πέ.	13/7	ΠΡΑΣΤΕΙΟ ΚΕΛΟΚΕΔΑΡΩΝ, Αρχ. Γαβριήλ	Πέ.	10/8	ΓΕΡΟΣΚΗΠΟΥ, Άγιος Σπυρίδωνας
Σά.	15/7	ΛΕΤΥΜΠΟΥ, Άγ. Κήρυκος και Ιουλίττα	Πα.	11/8	ΟΜΟΔΟΣ, Άγιος Σπυρίδωνας
Κυ.	16/7	ΝΕΟ ΧΩΡΙΟ	Σά.	12/8	ΑΓΙΟΣ ΦΩΤΙΟΣ
Κυ.	16/7	ΦΙΛΟΥΣΙΑ ΚΕΛΟΚΕΔΑΡΩΝ (Εσπ.)	Κυ.	13/8	ΠΑΧΥΑΜΜΟΣ
Δε.	17/7	ΠΟΤΑΜΙΟΥ	Δε.	14/8	ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΤΡΟΟΔΙΤΙΣΣΗΣ (Εσπ.)
Τρ.	18/7	ΑΝΑΡΙΤΑ, Άγιος Ονησίφορος	Τρ.	15/8	ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΧΡΥΣΟΡΡΟΪΑΤΙΣΣΗΣ
Τε.	19/7	ΚΑΛΛΕΠΕΙΑ, Προφήτης Ηλίας	Κυ.	20/8	ΤΡΕΜΙΘΟΥΣΑ, Άγιος Ρηγίνος
Πέ.	20/7	ΝΕΑ ΔΗΜΜΑΤΑ	Τρ.	22/8	ΑΜΑΡΓΕΤΗ, Άγιος Αγαθόνικος
Σά.	22/7	ΑΛΕΚΤΟΡΑ, Αγ. Άννα (παλαιός ναός)	Πέ.	24/8	ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΣΑΛΑΜΙΩΤΙΣΣΗΣ (Αγρυπνία)
Κυ.	23/7	ΙΝΝΙΑ	Σά.	26/8	ΕΠΙΣΚΟΠΗ
Τρ.	25/7	ΓΕΡΟΣΚΗΠΟΥ, Αγία Παρασκευή (Εσπ.)	Κυ.	27/8	ΚΟΙΛΗ
Τε.	26/7	ΜΗΛΙΟΥ	Κυ.	27/8	ΓΙΟΛΟΥ, Άγιος Αρκάδιος (Εσπ.)
Τε.	26/7	ΧΟΛΕΤΡΙΑ (Εσπ.)	Δε.	28/8	ΚΕΔΑΡΕΣ
Πέ.	27/7	ΚΑΤΩ ΑΚΟΥΡΔΑΛΙΑ	Τρ.	29/8	ΑΓΙΟΣ ΙΩΑΝΝΗΣ
Πα.	28/7	ΒΑΣΑ, Άγιος Τίμωνας	Τε.	30/8	ΜΑΝΔΡΙΑ, Αγία Βρυαΐνη
Κυ.	30/7	ΘΕΛΕΤΡΑ	Πα.	31/8	ΠΕΡΙΣΤΕΡΩΝΑ, Αγία Ζώνη
Δε.	31/7	ΑΡΣΟΣ			

ΠΑΝΟΣΙΟΛΟΓΙΩΤΑΤΟΥ ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΟΥ κ. ΙΩΑΝΝΟΥ ΘΕΟΧΑΡΟΥΣ

Πα.	30/6	ΜΗΛΙΟΥ, Άγιοι Ανάργυροι (Εσπ.)	Δε.	31/7	Ι. Μ. ΤΙΜΙΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ ΜΙΝΘΗΣ (Εσπ.)
Σά.	1/7	ΚΑΤΩ ΠΑΦΟΣ, Άγιοι Ανάργυροι	Τρ.	1/8	Ι. Μ. ΤΙΜΙΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ ΜΙΝΘΗΣ
Πα.	7/7	ΠΟΛΙΣ ΧΡΥΣΟΧΟΥΣ, Αγία Κυριακή	Τε.	2/8	ΛΕΜΠΑ
Τρ.	11/7	ΔΡΟΥΣΙΑ, Αγία Ευφημία	Σά.	5/8	ΣΤΑΤΟΣ (Εσπ.)
Τρ.	11/7	ΔΡΟΥΣΙΑ, Άγιος Παΐσιος (Εσπ.)	Κυ.	6/8	ΑΥΔΗΜΟΥ
Κυ.	16/7	ΔΟΡΑ, Αγία Μαρίνα (Εσπ.)	Πα.	11/8	ΑΓΙΟΣ ΦΩΤΙΟΣ (Εσπ.)
Δε.	17/7	ΑΝΑΡΙΤΑ	Δε.	14/8	ΜΑΡΑΘΟΥΝΤΑ, Παναγία Οδηγήτρια (Εσπ.)
Δε.	17/7	ΑΝΑΡΙΤΑ, Άγιος Ονησίφορος (Εσπ.)	Τρ.	15/8	ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΣΑΛΑΜΙΩΤΙΣΣΗΣ
Πέ.	20/7	ΤΡΕΜΙΘΟΥΣΑ, Προφήτης Ηλίας	Πέ.	24/8	Παρεκκλήσιο Αγ.Πέτρου και Ελένης (Εσπ.)
Πα.	21/7	Παρεκκλήσιο Αγ.Πέτρου και Ελένης (Εσπ.)	Πα.	25/8	Παρεκκλήσιο Αγ.Πέτρου και Ελένης
Σά.	22/7	Παρεκκλήσιο Αγ.Πέτρου και Ελένης	Δε.	28/8	ΓΙΟΛΟΥ, Άγιος Αρκάδιος
Δε.	24/7	ΑΛΕΚΤΟΡΑ, Αγία Άννα (Εσπ.)	Τρ.	29/8	ΔΡΟΥΣΙΑ, Τίμιος Πρόδρομος
Τρ.	25/7	ΜΗΛΙΟΥ, Αγία Παρασκευή (Εσπ.)	Τρ.	29/8	ΜΑΝΔΡΙΑ, Αγία Βρυαΐνη (Εσπ.)
Πέ.	27/7	ΧΟΛΕΤΡΙΑ			

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΠΑΦΟΥ

ΔΙΜΗΝΙΑΙΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ

ΚΗΡΥΓΜΑΤΩΝ

Το πρώτον Αποστολικόν κήρυγμα εις την Πάφον
Πράξ. ιγ, 6-12

ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ - ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ 2023

ΕΤΟΣ ΜΔ΄

ΑΡ.519 - 520

ΚΥΡΙΑΚΗ ΙΓ' ΜΑΤΘΑΙΟΥ

Απόστολος: Α' Κορ. ιστ' 13 – 24

Ευαγγέλιο: Ματθ. κα' 33 – 42

3 Σεπτεμβρίου 2023

«Ἄνθρωπός τις ἦν οἰκοδεσπότης, ὅστις ἐφύτευσεν ἀμπελῶνα καὶ φραγμὸν αὐτῷ περιέθηκε καὶ ὠρυξεν ἐν αὐτῷ ληνὸν καὶ ὠκοδόμησε πύργον, καὶ ἐξέδοτο αὐτὸν γεωργοῖς καὶ ἀπεδήμησεν».

Διαχρονική η αγάπη του Θεού προς τον άνθρωπο. Ξεκινά από τη στιγμή της δημιουργίας. Παρατηρούμε ότι, ενώ η υπόλοιπη δημιουργία γίνεται μετά από την προστακτική εντολή του Θεού, στην περίπτωση του ανθρώπου έχουμε μια διαφορετική δημιουργία. Δημιουργεί τον άνθρωπο με πηλό και στη συνέχεια μέσα από το φύσημα τον πλάθει «κατ'εικόνα και καθ' ομοίωσιν» Του. Με τον τρόπο αυτό ο άνθρωπος ως πνευματοῦλκόν ον μετέχει τόσο της εικόνας του Θεού όσο και της υλικής δημιουργίας. Ο Θεός προσφέροντάς του το «κατ' εικόνα» με χαρίσματα όπως το αυτεξούσιο, το λογικό, την αγιότητα και την αθανασία κ.α., του πρόσφερε παράλληλα και τη δυνατότητα της ομοίωσής του μαζί Του.

Παρά το ότι ο άνθρωπος δεν αξιοποίησε θετικά τα χαρίσματα που του πρόσφερε ο Θεός, εντούτοις διαχρονικά ο Θεός φροντίζει για τη σωτηρία του ανθρώπου. Με μια παραδοξότητα. Ενώ ο Θεός «πάντας ανθρώπους θέλει σωθῆναι και εις ἐπιγνώσιν ἀληθείας ἐλθεῖν», αντίθετα ο άνθρωπος αντιστρατεύεται πεισματικά το ἔργο της Θείας Οικονομίας για τη σωτηρία του.

Ἡ σημερινή παραβολή των κακῶν γεωργῶν αποτυπώνει αὐτὴν τὴ διαχρονικὴ πραγματικότητα. Ὁ Θεὸς διαχρονικὰ ἐπεξεργάζεται τὸ ἔργο τῆς σωτηρίας των ἀνθρώπων, ἀρχικὰ μέσω τοῦ «πρωτευαγγελίου» καὶ ἀργότερα με τὴ φύτευση τοῦ «ἀμπελῶνα». Κατὰ τὴ σημερινή παραβολή, «ἀμπελώνας» εἶναι ὁ Ἰουδαϊκὸς λαὸς τὸν ὁποῖο ὁ Θεὸς ἐγκατέστησε στὴ γῆ τῆς Ἐπαγγελίας. Γι' αὐτὸν τὸν λαὸ τοποθέτησε ὡς «περίφραξη» τὸν Νόμον Του, προκειμένου νὰ τὸν προστατεύσει ἀπὸ τοὺς γειτονικοὺς εἰδωλολατρικοὺς λαοὺς. Ἀκόμα ἐφτίαξε ληνό-πατητήρι, δηλαδή θυσιαστήριον, στὸ ὁποῖο θὰ χυνόταν τὸ αἷμα τῶν θυσιῶν. Τέλος ἐκτίσθη πύργος, δηλαδή Ναὸς ὁ ὁποῖος εἶναι γνωστὸς ὡς Ναὸς τοῦ Σολομώντος.

Αὐτὸ τὸ ἔργο ἐμπιστεύθηκε στὰ χέρια τῶν ἱερέων. Δυστυχῶς οἱ ἱερεῖς τοὺς ὁποῖους ὁ Χριστὸς ὀνομάζει «γεωργοὺς», κατακράστηκαν τὴν ἐμπιστοσύνη τοῦ οἰκοδεσπότη καὶ ἀντὶ νὰ παρουσιάσουν ἀνάλογους καρπούς, δηλαδή γνωστοποίηση καὶ στὴ συνέχεια ἐπίβλεψη γιὰ τὴν ἐφαρμογὴ τοῦ Νόμου τοῦ Θεοῦ με παράλληλη παρουσία ἀρετῶν. Ἀντίθετα, οἰκειοποιήθηκαν τὸν ἀμπελῶνα, θανάτωσαν τοὺς ἀπεσταλμένους Του, τοὺς Προφῆτες καὶ στὸ τέλος θανάτωσαν καὶ τὸν Ἴδιο τὸν Υἱὸ Του. Μέσα ἀπὸ τὴν ἀναφορὰ αὐτὴ δὲν κακίζει μόνον τὴ συμπεριφορὰ τῶν θρησκευτικῶν ἀρχόντων τῶν Ἰουδαίων, ἀλλὰ καὶ τοῦ ἰδίου τοῦ λαοῦ.

Ὁ Χριστὸς θεωρεῖ καὶ τὸν λαὸ ἔνοχο καὶ συνένοχο γιὰ τὰ ἐγκλήματα τῶν θρησκευτικῶν ἀρχόντων που ἐγίνοντο σὲ διάφορες ἐποχές, γιὰτὶ ἐνῶ αὐτοὶ καταδίκασαν τὰ λάθη τῶν προηγούμενων γενιῶν στὴ συνέχεια ἐπαναλάμβαναν τὰ ἴδια ἢ ἀκόμα καὶ μεγαλύτερα ἐγκλήματα. Γιὰ τοῦτο καὶ θεωρεῖται ἔνοχη, ἀλλὰ καὶ ἀναπολόγητη ἀπὸ κάθε προηγούμενη γενιά.

Ἐκφραστικὴ τῆς ἀπογοήτευσης ἀλλὰ καὶ τῆς ἀποκαρδιωτικῆς συμπεριφορᾶς τῶν θρησκευτικῶν ἀρχόντων καὶ τοῦ Ἰουδαϊκοῦ λαοῦ, ἀποτελοῦν τὰ λόγια τοῦ Χριστοῦ που ἐπιβεβαιώνουν ἀπόλυτα τὴ σημερινή παραβολή. «Ἰερουσαλήμ Ἰερουσαλήμ, ἡ ἀποκτείνουσα τοὺς προφῆτας καὶ λιθοβολοῦσα τοὺς ἀπεσταλμένους πρὸς αὐτήν,

ποσάκις ἠθέλησα ἐπισυναγαγεῖν τὰ τέκνα σου, ὄν τρόπον ὄρνις ἐπισυνάγει τὰ νοσσία αὐτῆς ὑπὸ τὰς πτέρυγας, καὶ οὐκ ἠθελήσατε; ἰδοὺ ἀφίεται ὑμῖν ὁ οἶκος ὑμῶν ἔρημος».

Πέρα ἀπὸ τὴν επιβεβαίωση τῆς ἀποκαρδιωτικῆς συμπεριφορᾶς τῶν θρησκευτικῶν ἀρχόντων καὶ τοῦ λαοῦ τὴν ἴδια στιγμή τερματίζεται ἡ ἀνοχή καὶ οἱ σφετεριστὲς ὄχι μόνον τιμωροῦνται, ἀλλὰ καὶ ἐκδιώκονται ἀπὸ τὸν ἀμπελῶνα ὁ δε ἀμπελῶνας ἐκμισθώνεται σὲ ἄλλους γεωργούς. Δια τοῦτο καὶ προειδοποιεῖ: «Διὰ τοῦτο λέγω ὑμῖν ὅτι ἀρθήσεται ἀφ' ὑμῶν ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ καὶ δοθήσεται ἔθνη ποιοῦντι τοὺς καρπούς».

Ἔτσι καὶ ἐγένε. Ὁ Θεὸς κατήγγησε τὴν ἀκαρπῆ Ἰουδαϊκὴ συναγωγὴ, τὴν δε Ἱερουσαλήμ που λιθοβολοῦσε καὶ σκότωνε τοὺς Προφήτες ἐπέτρεψε νὰ καταστρφεῖ ἀπὸ τὰ Ρωμαϊκὰ στρατεύματα. Στὴ θέση τῆς ἀκαρπῆς Ἰουδαϊκῆς συναγωγῆς ἐφύτευσεν ἄλλον «ἀμπελῶνα», τὴν Ἐκκλησίαν, γιὰ τὸν ὁποῖο ὁ ἀρχιερέας παρακαλεῖ: «Κύριε, Κύριε ἐπίβλεπον ἐξ οὐρανοῦ καὶ ἴδε καὶ ἐπίσκεψαι τὴν ἀμπελον ταύτην καὶ κατάρτισαι αὐτήν, ἣν ἐφύτευσεν ἡ δεξιὰ Σου». Στὴ συνέχεια ἔδωσε, μέσω τοῦ Χριστοῦ, νέο νόμο καὶ κατασκεύασε νέο θυσιαστήριον σὲ ὁποῖο δὲν ἔχουμε πλέον θυσίαι ζώων, ἀλλὰ τὴ θυσία τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ. Ἔχουμε τὴν ἀναιμακτὴ θυσία, μέσα ἀπὸ τὴν ὁποία ἐπαναλαμβάνεται ἡ Σταυρικὴ θυσία τοῦ Χριστοῦ. Κατὰ τὸν Ἀπόστολο Παῦλο : «Ὅσάκις γάρ ἂν ἐσθίητε τὸν ἄρτον τοῦτον καὶ τὸ ποτήριον τοῦτο πίνητε, τὸν θάνατόν τοῦ Κυρίου καταγγέλλετε, ἄχρις οὗ ἂν ἔλθῃ». Μάλιστα αὐτὴ ἡ «ἐπαναλαμβανόμενη» θυσία προσφέρει τὴ δυνατότητα νὰ τελεῖται σὲ ἐξῆς σὲ περισσότερα τοῦ ἐνός θυσιαστήρια, ἀφοῦ κατὰ τὸν ἴδιο τὸν Χριστὸ «Πνεῦμα ὁ Θεὸς καὶ τοὺς προσκυνούντας αὐτὸν ἐν πνεύματι καὶ ἀληθείᾳ δεῖ προσκυνεῖν».

Με τὸν τρόπο αὐτὸ διασφαλίζεται ἡ συνέχιση τοῦ ἔργου τῆς Θεῆς Οἰκονομίας γιὰ τὴ σωτηρία τοῦ ἀνθρώπου. Μία σωτηρία, που ἂν καὶ εἶναι τὸ ὑψίστο δῶρο τοῦ Θεοῦ πρὸς τὸν ἄνθρωπο, ἐντούτοις καὶ σὲν νέον ἀμπελῶνα, ὁ Χριστὸς ζητᾷ ἀπὸ τὸν ἄνθρωπο νὰ προσφέρει τοὺς δικούς τοῦ καρπούς καὶ μέσα ἀπὸ τὴν ἀποδοχὴ τῆς προσφορᾶς τοῦ Θεοῦ νὰ γίνῃ κοινωνός, ἀλλὰ καὶ συνεργάτης σὲ ἔργο τῆς δικῆς τοῦ σωτηρίας.

Ὅμως δὲν ἀρκεῖ τὸ νὰ γίνῃ ὁ ἄνθρωπος ἀπλᾶ μέλος τῆς Ἐκκλησίας. Ὁ ἄνθρωπος θὰ πρέπει νὰ ἀποδέχεται συνειδητὰ τὴν προσφορὰ τοῦ Θεοῦ καὶ νὰ ζεῖ σύμφωνα με τὴς ἐντολῆς Του. Μέσα σὲν κῶρο τῆς Ἐκκλησίας ὁ ἄνθρωπος ἀγιάζεται καὶ μεταμορφώνεται, ζεῖ ὄχι κατὰ τὸ δικὸ τοῦ θέλημα, ἀλλὰ κατὰ τὸ θέλημα τοῦ Χριστοῦ. Βιώνει αὐτὸ που ὁμολογεῖ ὁ Ἀπόστολος Παῦλος: «ζῶ δε οὐκέτι ἐγώ, ζῆ δε ἐν ἐμοὶ Χριστός».

Μεγάλῃ ἡ τιμὴ τῆς ὁποίας ἀξιοθήκαμε. Μεγάλῃ καὶ ἡ εὐθύνη. Ὁ Χριστὸς σήμερα δὲν μας ἀποκάλυψε μόνον μία ἀλήθεια, ἀλλὰ καὶ μας ἀπηύθυνε μία προειδοποίησι «ὅτι ἀρθήσεται ἀφ' ὑμῶν ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ». Ἄς προσφέρουμε, λοιπόν, τοὺς ἀνάλογους καρπούς γιὰ νὰ δικαιούμαστε νὰ ἀκούσουμε τὸ «εἰσλθε εἰς τὴν καρὰν τοῦ Κυρίου σου».

Θεόδωρος Ἀντωνιάδης

ΚΥΡΙΑΚΗ ΠΡΟ ΤΗΣ ΥΨΩΣΕΩΣ

Απόστολος: Γαλ. στ' 11 - 18

Ευαγγέλιο: Ιωάν. γ' 13 - 17

10 Σεπτεμβρίου 2023

«Καθὼς Μωϋσῆς ὕψωσε τὸν ὄφιν ἐν τῇ ἐρήμῳ, οὕτως ὑψωθῆναι δεῖ τὸν Υἱὸν τοῦ ἀνθρώπου».

Ἡ σημερινή Κυριακή ονομάζεται Κυριακή προ της Υψώσεως και στην περικοπή από το Ευαγγέλιο του Ιωάννη που ακούσαμε, ο Χριστός μιλάει και προλέγει τον σταυρικό Του θάνατο. Μας λέει ότι όπως ο Μωυσῆς ὕψωσε το φίδι στην ἐρημο, έτσι και ο Ἰδιος πρέπει να υψωθεί και να θυσιαστεί: *«ἵνα πᾶς ὁ πιστεύων εἰς αὐτὸν μὴ ἀπόληται».* Χρησιμοποιεῖ ο Χριστός ἐδῶ ἓνα γεγονός ἀπὸ την Παλαιὰ Διαθήκη, με σκοπὸ να καταστήσει σαφές τὸ νόημα των λόγων Του και παράλληλα να προετοιμάσει τους μαθητές Του για τα γεγονότα του Πάθους και της σταυρικής Του θυσίας που ἐμελλαν να ακολουθήσουν.

Ὅταν στον Μωυσή και στον λαὸ του στην πορεία τους προς τὴ Γη της Επαγγελίας, στην ἐρημο ὅπου βρίσκονταν, εμφανίστηκαν δηλητηριώδη φίδια, που ἀπὸ τὸ δάγκωμα τους ἀρχισαν να πεθαίνουν οἱ ἄνθρωποι, ο Μωυσῆς τότε, ἀφού προσευχήθηκε, πληροφορήθηκε ἀπὸ τον Θεὸ να φτιάξει ἓνα χάλκινο φίδι και να τὸ καρφώσει σε ἓνα ξύλο και να τὸ υψώσει για να τὸ βλέπουν οἱ Ἰσραηλίτες. Ὅποιον δάγκωσαν τα φίδια, ἀφού κοίταζε τὸ ξύλο με τὸ φίδι ζούσε και δεν πέθαινε και ἐτσι σώθηκε ο λαὸς του Θεοῦ. Και ὅπως ο Θεὸς ἀγαπούσε τον Ἰσραηλιτικὸ λαὸ και τον ἔσωξε στις δύσκολες καταστάσεις, ἐτσι και τώρα που ἡ ἀποστασία και ἡ ἀπομάκρυνση του λαοῦ ἀπὸ τον Θεὸ ἔφτασαν στο ἀποκορύφωμά τους, ἐστειλε τον Μονογενῆ Του Υἱὸ να θυσιαστεί για να σωθεῖ δι' Αὐτοῦ ὅποιος πιστέψει σ' Αὐτὸν και στη θυσία Του.

Ὁ προφητικὸς λόγος του Κυρίου για τὴν Σταύρωσή Του ἀποκαλύπτει τὴν σταυρική ἀποστολή και πορεία της Εκκλησίας στον κόσμο. Διαχρονικά ἡ Εκκλησία υφίσταται σταυρική δοκιμασία σε ὅλα τα ἐπίπεδα, ἀλλὰ υπομένει και θα υπομένει γιατί ὁδηγὸ της ἔχει τον Ἀρχηγὸ της Ζωῆς και του Θανάτου Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ὁ λόγος που ἀγάπησε ο Θεὸς τὸ ἀνθρώπινο γένος εἶναι διότι ο ἄνθρωπος εἶναι τὸ ἐξαιρετὸ πάντων των κτισμάτων Αὐτοῦ, τὸ τελειότερὸ Του δημιούργημα. Δεν ἐστειλε, λοιπόν, ο Θεὸς τον Υἱὸ Του για να κρίνει τον κόσμο, ἀλλὰ να τον σώσει *«ου γὰρ ἦλθον ἵνα κρίνω τον κόσμον, ἀλλ' ἵνα σώσω τον κόσμον».* Ὁ Θεὸς μας ἀγαπᾷ με μια ἀγάπη που δεν μπορεῖ κανεὶς να φαντασθεῖ: *«Ὅτως ἠγάπησεν ὁ Θεὸς τὸν κόσμον, ὥστε τὸν Υἱὸν αὐτοῦ τὸν μονογενῆ*

ἔδωκεν». Ο Θεός αγαπά τον κόσμο και μάλιστα τον αμαρτωλό και αποστάτη και αχάριστο.

Για το σκοπό αυτό ἔστειλε ο Θεός τον Υιό του στον κόσμο. Αυτό είναι η μεγαλύτερη απόδειξη της γνήσιας και αληθινῆς ἀγάπης του Θεοῦ. Δεν ἔστειλε κάποιον ἄγγελο, ἀλλά τον Υιό Του, την ουσία Του. Δεν τον στέλνει μονάχα, ἀλλά και θυσιάζει ο Θεός τον Υιό Του για τη σωτηρία μας. Και σωτηρία σημαίνει ἐλευθερία, ἀπελευθέρωση και γίνεται μόνο δια του Υιού Του. Η σωτηρία μας, ἀδελφοί μου, δεν συντελεῖται μονομερώς. Χρειάζεται ἀναπόκριση. Γιατί, σωτηρία σημαίνει συνάντηση Θεοῦ και ἀνθρώπου στο σῶμα του Χριστοῦ, στην Ἐκκλησία δια των Μυστηρίων. Και σώζονται ὅσοι πιστεύουν και ὅσοι θέλουν να σωθούν. Τα λόγια του Χριστοῦ ὅτι «*πᾶς ὁ πιστεύων εἰς αὐτὸν*» αποτελοῦν τον κυριότερο ὄρο στην πρόσκληση του Θεοῦ της ἀγάπης για την αἰώνια ζωὴ.

Δεν είναι τυχαίον λοιπόν που ο Σταυρός του Χριστοῦ είναι το ὄπλο της σωτηρίας των χριστιανῶν. Δεν είναι τυχαίον που ἀποτελεῖ το τρόπαιο και το καύχημά μας. Δεν είναι τυχαίον που ἀπὸ φονικὸ ὄπλο ἐγίνε σύνεργο ζωῆς. Γι' αὐτὸ και ο ἀπόστολος Παῦλος θα πει με βροντερή φωνή ὅτι το μόνο πράγμα για το οποίο καυχάται είναι ο Σταυρός του Χριστοῦ. Γι' αὐτὸ κάθε πιστὸς τον φέρει ἐπάνω του, στον λαιμό του. Γι' αὐτὸ σφραγίζουμε το σῶμα μας με το σημεῖο του σταυροῦ, γι' αὐτὸ οἱ ἱερεῖς εὐλογοῦν κάνοντας το σημεῖο του σταυροῦ στον ἀέρα, ἢ ἀκόμα στο σῶμα και το μέτωπο των πιστῶν. Γιατί ἀκριβῶς μας υπενθυμίζει τον Κύριό μας και μας προστατεύει ἀπὸ κάθε προσβολή και πειρασμό και μας ἀγιάζει, κάθε φορά που τον σχηματίζουμε ἐπάνω μας με πίστη, επικαλούμενοι τη βοήθεια και το ἀπειρο ἔλεος του Θεοῦ.

Ο Σταυρός του Χριστοῦ που αὐτὲς τις μέρες θα δούμε να υψώνεται στους Ναοὺς μας, ἀπευθύνει ἕνα ἐλπιδοφόρο μήνυμα και μας διαβεβαιώνει ὅτι ὅποιοι και ἀν εἴμαστε, ὅσο βαθιά και ἀν γονατίσαμε στην ἀμαρτία, δεν θα καθοῦμε. Ἀρκεί να ἐπαναλάβουμε με πίστη και ταπείνωση το «*ἥμαρτον*» του Ἀσώτου, το «*ἰλάσθητί μου*» του Τελώνου, το «*μνήσθητί μου*» του Ληστή. Ἀμήν.

† Αρχιμανδρίτης Λάμπρος Στυλιανού

ΚΥΡΙΑΚΗ ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΥΨΩΣΙΝ
Απόστολος: Γαλ. β' 16 - 20
Ευαγγέλιο: Μαρκ. η' 34 - θ' 1
17 Σεπτεμβρίου 2023

Τρεις προστακτικές απευθύνει ο Χριστός σε όποιον θέλει ελεύθερα να τον ακολουθήσει:

Πρώτη προστακτική: απαρνησάσθω εαυτόν. Να απαρνηθώ τον εαυτό μου. Ακούεται παράδοξο. Πώς είναι δυνατόν να απαρνηθώ τον εαυτό μου, την ίδια μου την ύπαρξη, το είναι μου; Έρχεται σε αντίθεση με το έμφυτο ένστικτο της αυτοσυντηρήσεως που όλοι έχουμε μέσα μας. Τι πιο φυσικό από τον αγαπώ τον ίδιο μου τον εαυτό; Στην πραγματικότητα όμως απάρνηση του εαυτού μου είναι η απάρνηση του παλαιού ανθρώπου της αμαρτίας και των παθών που φέρω μέσα μου. Απάρνηση του εαυτού μου σημαίνει εγκατάλειψη του δικού μου θελήματος και των δικών μου επιθυμιών για χάρη του Θελήματος του Θεού, εγκατάλειψη ακόμα και των νόμιμων και δίκαιων απαιτήσεών μου, των δικαιωμάτων μου. Σημαίνει νέκρωση του εγωισμού μου, δηλαδή να μην ανήκω καν στον εαυτό μου, αλλά να αφεθώ και να δοθώ ολοκληρωτικά στον Θεό. Σημαίνει ακόμα την απόφαση μου να θυσιάσω την καλοπέρασή μου, τον εφησυχασμό μου, το βόλεμά μου, να στερηθώ τον πλούτο μου, την περιουσία μου, αυτά που κατά κόσμον και κατ' άνθρωπον με γεμίζουν και μου δίνουν χαρά, τις απολαύσεις μου. Σημαίνει το σπάσιμο του κιγκλιδώματος της ιδιοτέλειας, του συμφέροντος και του ατομικισμού μου και το άνοιγμα, η έξοδος προς τους άλλους με διάθεση αγάπης προσφοράς και Θυσίας. Αυτό είναι το πρώτο γνώρισμα του αληθινού Χριστιανού. Του ανθρώπου που ακολουθεί πραγματικά τον Χριστό και ζει την παρουσία του μέσα στην ψυχή και την καρδιά του.

Η δεύτερη προστακτική: Αράτω τον σταυρόν αυτού. Δηλαδή να σηκώσω τον Σταυρό μου. Εάν ο σταυρός ήταν ο κλήρος του ίδιου του Χριστού, του Θεού, δεν μπορεί να είναι διαφορετική η κατάληξη και η πορεία των μαθητών του όχι μόνο των 12 αλλά και όλων των μαθητών του ανά τους αιώνες. Ο πιστός μαθητής μιμείται τον δάσκαλό του όχι μόνο στη ζωή αλλά και στον θάνατο. Άλλωστε ο ίδιος ο Χριστός είπε πως όποιος δεν σηκώσει τον σταυρό του δεν μπορεί να ονομάζεται μαθητής Του: «Ὅς οὐ λαμβάνει τὸν σταυρὸν αὐτοῦ καὶ ἀκολουθεῖ ὀπίσω μου, οὐκ ἔστι μου ἄξιος... και ου δύναται εἶναι μου μαθητής.» Ὅσο κι αν ψάξουμε μέσα στο ιερό Ευαγγέλιο δεν θα βρούμε πουθενά κάποια υπόσχεση του Χριστού ότι όσοι Τον ακολουθούν θα εξασφαλίσουν την καλοπέραση. Αντιθέτως μας διαβεβαιώνει ότι «εν τῷ κόσμῳ θλίψιν ἔξετε». Αυτό σημαίνει ότι όλοι έχουμε κάποιο Σταυρό να σηκώσουμε. Υπάρχει ένας προσωπικός σταυρός για κάθε άνθρωπο, το οποίο καλείται κάποτε να άρει, να τον σηκώσει. Τι μπορεί να είναι αυτός ο σταυρός; Μπορεί να είναι μία οποιαδήποτε θλίψη, μία δύσκολη κατάσταση, μία αποτυχία, μία ασθένεια, μία δυσπραγία, μία κρίση, ένας θάνατος, ένας πόλεμος, κάποια συμφορά, μπορεί να είναι ακόμα η ηλικία μας, ο τόπος και το περιβάλλον που ζούμε και εργαζόμαστε, μια αδικία, μια συκοφαντία, μια ψεύτικη κατηγορία, ακόμα και άνθρωποι που έχουμε γύρω μας πολλές φορές μπορεί να είναι ο Σταυρός μας, μια κληρονομικότητα κάτι δηλαδή που έχουμε κληρονομήσει και φέρουμε από τη φύση μας, όλα αυτά συνθέτουν Τον προσωπικό Σταυρό του καθενός. Συμβαίνει όμως το εξής παράδοξο: Το βάρος του Σταυρού δεν εξαρτάται από τον σταυρό καθ' εαυτόν αλλά από τη στάση εκείνου που τον σηκώνει. Ο ίδιος σταυρός μπορεί για κάποιον με κλονισμένη ή ανύπαρκτη εμπιστοσύνη στον θεό να είναι βαρύς και δυσβάσταχτος, για κάποιον όμως που πιστεύει στην αγάπη και στην Πρόνοια του Θεού να είναι ελαφρύς ή έστω να τον σηκώνει ευκολότερα. Το βάρος του Σταυρού

δηλαδή είναι αντιστρόφως ανάλογο με την πίστη μας στην αγάπη του Θεού. Και όπως όταν τα δύο ξύλα του Σταύρου ταυτιστούν δεν υπάρχει πια σταυρός, έτσι και όταν η θέλησή μας ταυτιστεί με το θέλημα του Θεού ο Σταυρός παύει να υφίσταται. Εμείς όμως σήμερα προσπαθούμε με κάθε τρόπο να αποσεισούμε, να απομακρύνουμε τον προσωπικό μας Σταυρό. Τον αρνούμαστε, δεν μπορούμε να τον δεχτούμε. Μας έχει διαλύσει η καλοπέραση, η ευμάρεια, οι απολαύσεις και οι ηδονές. Θέλουμε και προσπαθούμε να εξαφανίσουμε από τη ζωή μας τον πόνο, την ασθένεια, την θλίψη. Ακόμα και εμείς που θέλουμε να πιστεύουμε ότι είμαστε της εκκλησίας και άνθρωποι του Θεού όταν έλθει η δοκιμασία, η θλίψη, όταν έρθει η στιγμή να σηκώσουμε τον σταυρό μας αντιστεκόμαστε, αντιδρούμε, δυσφορούμε, παραπονιόμαστε, μεμψιμοιρούμε, γογγύζουμε, οργιζόμαστε με τον Θεό. Γιατί δεν διαθέτουμε την πρώτη προϋπόθεση, Δεν έχουμε απαρνηθεί τον εαυτό μας, διατηρούμε ακόμα μέσα μας τον εγωισμό, τη φιλαυτία, τον ναρκισσισμό. Νομίζουμε ότι πνευματική ζωή είναι να μας έρχονται όλα καλά, να ζούμε μέσα στη χαρά του Θεού, να είναι όλα ωραία όμως στην πραγματικότητα ζούμε μία ψευδαισθηση πνευματικής ζωής και όχι την ουσία της πνευματικής ζωής που είναι ο Σταυρός. Γιατί η ζωή μας πάνω στον Σταυρό πήγασε, την ώρα του πάθους, ο Σταυρός είναι η απόδειξη και το τεκμήριο της αγάπης του Θεού, είναι το ανοικτήριο το κλειδί της Βασιλείας του Θεού. Σε μία προσευχή που διαβάζουμε στον όρθρο κάθε Κυριακή λέει ιδού γαρ ήλθε δια του Σταυρού χαρά εν όλω τω κόσμω. Σταυρός και χαρά, σχήμα οξύμωρο για την ανθρώπινη λογική, Αυτό είναι το δευτερο γνώρισμα του αληθινού Χριστιανού.

Και η τρίτη προστακτική είναι το ακολουθείω μοι. Είναι η φυσική συνέπεια της εφαρμογής των δύο προηγούμενων. Ο άνθρωπος που απαρνείται το θέλημα και τον εγωισμό του και σηκώνει τον σταυρό του τότε και μόνον τότε μπορεί να ακολουθήσει τον Χριστό. Να ανέβει μαζί του τον φρικτό Γολγοθά με τον σταυρό στον ώμο σαν κατάδικος, να σταυρωθεί, να καρφωθεί πάνω στον σταυρό, για να μπορέσει μαζί του να αναστηθεί, να γευτεί τη ζωή και τη χάρη που πηγάζει από την Ανάσταση. Ακολουθώ τον Χριστό σημαίνει ενσωματώνομαι στο σώμα την εκκλησία, Πού είναι ο Χριστός παρατεινόμενος εις τους αιώνας, και τρέφομαι με τα νάματα της Χαρίτος του Αγίου Πνεύματος που είναι τα ιερά και άκραντα μυστήρια. Μακράν από τη ζωή της εκκλησίας δεν μπορεί κανένας να ακολουθήσει τον Χριστό.

Ο Σταυρός τον οποίο υψώσαμε πριν από λίγες μέρες, είναι το όργανο της Σωτηρίας μας. Είναι πηγή δυνάμεως και αγιασμού, είναι κατά τον Απόστολο Παύλο το καύχημα, η δύναμη και το στήριγμά μας. Για αυτό και φέρουμε πάνω μας τον σταυρό. Όχι απλώς σαν ένα κόσμημα. Δεν είναι ο Σταυρός ένα φυλακτό με μαγική δύναμη που ενεργεί αυτόματα στον άνθρωπο. Ούτε είναι μονον ένα σύμβολο ή ένα σχήμα, αλλά είναι μία πρόταση και προτροπή ζωής.

Φέρω τον σταυρό σημαίνει δέχομαι τον Χριστό ως Σωτήρα και αγωνίζομαι να ζω σύμφωνα με το θέλημά του. Φέρω τον Σταυρό σημαίνει θυσιάζομαι. Φέρω τον σταυρό σημαίνει χωρίζομε από την αμαρτία και ενσωματώνομε στο σώμα του Χριστού την εκκλησία. Φέρω τον σταυρό σημαίνει Δέχομαι ελεύθερα με τη θέλησή μου την σταυρική ζωή και πορεία.

Αυτή είναι η πραγματική ύψωση και τιμή και προσκύνηση του Σταύρου να τον υψώνουμε όχι μόνο στους τρούλους των ναών αλλά μέσα στην ψυχή και στην καρδιά μας.

† Αρχιμανδρίτης Δημήτριος Κυριακίδης

ΚΥΡΙΑΚΗ Α' ΛΟΥΚΑ

Απόστολος: Β' Κορ. στ' 1 - 10

Ευαγγέλιο: Λουκ. ε' 1 - 11

24 Σεπτεμβρίου 2023

«*Ἀφέντες ἅπαντα ἠκολούθησαν αὐτῷ*»

Το σημερινό ευαγγελικό ανάγνωσμα μας λέει πως οι ψαράδες της Γαλιλαίας συγκεκριμένα και πρακτικά απαρνήθηκαν τον εαυτό τους και τα δικά τους, ακολούθησαν τον Χριστό και έγιναν μαθητές και απόστολοί Του. Ο Κύριος βρισκόταν στη λίμνη της Γεννησαρέτ και στην όχθη της είδε δύο πλοίαρια, των οποίων οι ψαράδες είχαν κατέβη και έπλεναν τα δίχτυα τους. Ο Κύριος ανέβηκε στο πλοιάριο του Σίμωνα και άρχισε να διδάσκει τον λαό.

Μετά την μετάδοση του Λόγου, καλεί τον Σίμωνα να ρίξει τα δίχτυα στο νερό, αλλά εκείνος εκφράζει την απογοήτευσή του, καθώς, όσες φορές επιχείρησαν να ψαρέψουν εκείνη την ημέρα, οι κόποι τους απέβησαν άκαρποι. Ο Κύριος επέμεινε και η υπακοή του Σίμωνα επιβραβεύτηκε με πλήθος ιχθύων, τόσο πολύ, ώστε κινδύνευε να βυθιστεί το πλοιάριο. Η λογική τους γίνεται εμπόδιο. Η εμπειρία τους επαναστατεί. Πως είναι δυνατόν να ρίξουν τα δίχτυα αφού ο ήλιος είναι πλέον ψηλά. Η κόπωση τους γογγύζει. Η αγρυπνία τους διαμαρτύρεται. Όλα αυτά και γνώση και λογική και εμπειρία και αγρυπνία και κόπωση και απογοήτευση τα θέτουν στο περιθώριο. Τα ξεπερνούν, τα υπερβαίνουν.

Η ανταπόκριση του Σίμωνα Πέτρου, παρά την όποια απογοήτευσή του που εκφράζεται με το *«δι' ὅλης τῆς νυκτὸς κοπιάσαντες οὐδὲν ἐλάβομεν»*, δείχνει τον δρόμο της πορείας του κάθε ανθρώπου που ενδείκνυται να ακολουθεί προκειμένου να ανήκει στους μαθητές του Χριστού. Θυσίασε τους όποιους εγωισμούς και παρέκαμψε πρόσκαιρα βολικότητες, προφάσεις και φτηνές δικαιολογίες. Η αγάπη του Χριστού ήταν ότι πιο πολύτιμο, χάρη της οποίας άξιζε να θυσιάσει τα πάντα. Η υπακοή στο θέλημα του Χριστού συνιστά την πιο ασφαλή πορεία στη ζωή *«ἐπὶ δὲ τῷ ῥήματί σου χαλάσω τὸ δίχτυον»*. Όταν είδε ο Πέτρος το πρωτοφανές αυτό και ανέλπιστο πλήθος των ψαριών, έπεσε στα γόνατα του Χριστού και είπε *«ἔξελθε ἀπ' ἐμοῦ, ὅτι ἀνὴρ ἁμαρτωλὸς εἰμι, Κύριε»*. Ο Κύριος όμως τον καθούσασε και του είπε *«μὴ φοβοῦ· ἀπὸ τοῦ νῦν ἀνθρώπους ἔσῃ ζωγράων»*.

Συγκλονισμένος ο Απόστολος Πέτρος κατάλαβε μέσα στην ευλογία του θαύματος ότι δεν είχε μπροστά του έναν απλό άνθρωπο, αλλά ένα μοναδικό διδάσκαλο με θεϊκή δύναμη. Αισθανόμενος το μεγαλείο του

δεν αντέχει να ατενίσει το πρόσωπο του Χριστού, αλλά συντετριμμένος κλίνει το γόνο της ψυχής και του σώματος και Τον προσκυνά. Αισθάνεται την αμαρτωλότητά του και το μεγαλείο της αγιότητας του Διδασκάλου. Αναγνωρίζει τα λάθη και τις αδυναμίες τους. Ήταν ένας από τους αγαπημένους μαθητές του Κυρίου. Γι' αυτό βλέπουμε μετά την Ανάσταση του Κυρίου στις 11 του εμφανίσεις, γίνεται ειδικός λόγος στον Πέτρο. Ο Πέτρος είναι γνωστός ως ο κλειδούχος της Βασιλείας του Θεού. Υπογραμμίζει ότι το κλειδί για την είσοδο μας στην Βασιλεία του Θεού είναι η αυτογνωσία.

Καλούνται οι άνθρωποι της θάλασσας και της αλιείας να γίνουν οι συνεχιστές του αποστολικού έργου. Ο Χριστός τους καλεί να αξιοποιήσουν την αλιευτική εμπειρία τους, όχι τώρα για τα ψάρια, αλλά να γίνουν αλιείς με νέα και υψηλή αποστολή, να σαγηνεύουν ανθρώπους. Πολύ χαρακτηριστικά, περιγράφει ο άγιος Ιωάννης ο Χρυσόστομος τη διαφοροποίηση των αλιέων που γίνονται απόστολοι, λέγοντας ότι, οι ψαράδες βγάζουν τα ψάρια από το νερό και τα ψάρια αυτά νεκρώνονται. Οι μαθητές όμως αλιεύουν τους ανθρώπους, όχι με το να τους βγάζουν από το νερό, αλλά βάζοντας τους στο νερό, όχι για να νεκρωθούν, αλλά νεκρώνοντας τον παλιό άνθρωπο, να εξέλθουν από τα βαπτισματικά ύδατα της κολυμβήθρας, ανανεωμένοι, αναγεννημένοι, ανακαινισμένοι, αγιασμένοι *«απεκδυσάμενοι τον παλαιόν άνθρωπον συνταις πράξεσιν αυτού και ενδυσάμενοι τον νέον τον ανακαινούμενον εις επίγνωσιν κατ' εικόνα του κτίσαντος αυτόν»*.

Ο χρόνος τρέχει. Εξαιτίας της αμέλειας και της αδιαφορίας μας έχουμε χάσει πολύ καιρό. Γι' αυτό και ο Απόστολος Παύλος στην δεύτερη επιστολή του την προς Κορινθίους και κατ' επέκταση σε όλους εμάς, γράφει *«Ιδοὺ νῦν καιρὸς εὐπρόσδεκτος, ἰδοὺ νῦν ἡμέρα σωτηρίας»*. Ας ακούσουμε όλοι τη φωνή του Κυρίου μας και τη φωνή του Αποστόλου. Τώρα είναι ο σωστός καιρός και τώρα είναι η ημέρα και ώρα της σωτηρίας μας. Αρκετό χρόνο χάσαμε. Μετατρέψαμε τον κόσμο που μας χάρισε ο Θεός από παράδεισο σε κόλαση, καταστρέψαμε την ίδια μας την ζωή εξαιτίας της παρακοής μας. Όχι λοιπόν άλλη αναβολή. Τώρα είναι η ώρα της δικής μας σωτηρίας. Τώρα μας καλεί ο Θεός να ακολουθήσουμε πρόθυμα το θέλημά Του, να συμφιλιωθούμε μαζί Του, να σωθούμε από την φρικτή απώλεια, να κερδίσουμε την αιώνια χαρά. Την πρόσκληση, που έκανε ο Χριστός στον Πέτρο και στους άλλους μαθητές, την απευθύνει και σε εμάς. Εκείνοι άφησαν τα πάντα και Τον ακολούθησαν. Ο Χριστός μας ζητάει να του δώσουμε το πιο πολύτιμο που έχουμε, την καρδιά μας, για να την καθαρίσει και να την αγιάσει, ώστε να γίνει το σώμα μας ναός του Αγίου Πνεύματος. Αμήν.

† Αρχιμανδρίτης Λάμπρος Στυλιανού

ΚΥΡΙΑΚΗ Β' ΛΟΥΚΑ

Απόστολος: Εβρ. ια' 33 - ιβ' 2

Ευαγγέλιο: Λουκ. στ' 31-36

1 Οκτωβρίου 2023

«Γίνεσθε ουν οικτίρμονες, καθώς και ο Πατήρ υμών οικτίρμων εστί».

Από τη στιγμή που ο άνθρωπος συνειδητοποίησε ότι είναι «κοινωνικό ον» και άρα πρέπει να μάθει να ζει με τους άλλους ανθρώπους, από τότε αισθάνθηκε την ανάγκη να συντάξει νόμους και κανονισμούς, με τρόπο που να ρυθμίζουν, όσο το δυνατό, καλύτερα τη συμβίωση του με τους άλλους ανθρώπους για να μην καταντήσει η ζωή τους «βίος αβίωτος». Δυστυχώς, όμως, οι νόμοι αυτοί και οι κανονισμοί, σαν ανθρώπινο δημιούργημα, δεν έπαψαν να φέρουν και τη σφραγίδα της ανθρωπίνης ατέλειας. Απόδειξη, το γεγονός ότι χιλιάδες χρόνια μετά, ακόμα και σήμερα, προσπαθεί να συντάξει δικαιότερους νόμους. Δυστυχώς και πάλιν, γιατί αν και βελτιώθηκε η νομοθεσία εντούτοις σε κάποια σημεία υπάρχουν κενά και σκοπιμότητες που επιβάλλουν άνθρωποι, κράτη και θεσμοί που ασκούν εξουσία και που φαίνεται ξεκάθαρα στις μέρες μας.

Το σημερινό ευαγγέλιο είναι απόσπασμα από την ομιλία του Κυρίου που έκανε «επί τόπου πεδινού» (Λουκ. στ' 17) κατά τον ευαγγελιστή Λουκά. Παρά το ότι η ομιλία αυτή είναι συντομότερη από την «επί του όρους ομιλία» την οποία διασώζει ο ευαγγελιστής Ματθαίος (Ματθ. ε' 3 - ζ' 27). Εντούτοις συμπυκνώνει σ' αυτήν το αποκορύφωμα της διδασκαλίας του Κυρίου, που είναι η αγάπη. Μια αγάπη που έχει σαν πηγή της το Θεό και που εκφράζεται μέσα από τη θυσία και την ανιδιοτέλεια.

Σκοπός αυτής της διδασκαλίας είναι να βοηθήσει τον άνθρωπο να ξεπεράσει τις ατέλειες του και να γίνει «Χρηστός» - καλός, σε όλους, ακόμα και στους κακούς και τους ακάριστους. Με τον τρόπο αυτό θα μιμηθεί το Θεό Πατέρα ο οποίος είναι σπλαχνικός σε όλους, αφού «τον ήλιον αυτού ανατέλλει επί πονηρούς και αγαθούς και βρέχει επί δικαίους και αδίκους» (Ματθ. ε' 45). Αυτή η «μίμηση» του Θεού προσφέρει τη δυνατότητα σε όλους τους ανθρώπους, μέσα από τον καθημερινό τους αγώνα, να καταστούν «υιοί του Υψίστου».

Όμως, για να μπορέσει ο άνθρωπος να φτάσει στο σημείο να μιμηθεί το Θεό, θα πρέπει να αναγνωρίσει, πέραν από την ύπαρξή Του, ότι ο Θεός είναι όχι μόνο εκφραστής της αγάπης, αλλά ότι είναι η ίδια η πηγή της αγάπης. Η αγάπη, και τον ευαγγελιστή Ιωάννη, προέρχεται από το Θεό. «Η αγάπη εκ του Θεού εστί, και πας ο αγαπών εκ του Θεού γεγένηται και γινώσκει τον Θεόν. Ο μη αγαπών ούκ έγνω τον Θεόν, ότι ο Θεός αγάπη εστί» (Α' Ιωάν. Δ' 7-8). Δηλαδή, ας αγαπάτε ο ένας τον άλλο, γιατί η αγάπη προέρχεται από το Θεό. Όποιος δεν αγαπάει δείχνει ότι δεν έχει αναγεννηθεί από το Θεό και ότι γνωρίζει το Θεό. Όποιος δεν αγαπάει δε γνώρισε το Θεό, γιατί ο Θεός είναι αγάπη.

Κατά συνέπεια, αγάπη που δεν είναι συνδεδεμένη με το Θεό δεν είναι πραγματική αγάπη, έστω κι αν εκφράζονται κοινά συναισθήματα. Η χριστιανική αγάπη, προχωρεί, πέραν από τα απλά συναισθήματα σε πράξεις με κύριο χαρακτηριστικό τη θυσία και την ανιδιοτελή προσφορά.

Το σημερινό ευαγγέλιο συμπυκνώνει την περί αγάπης διδασκαλία του Κυρίου και περιλαμβάνει τρία σημεία. Το «χρυσούν κανόνα, την ανιδιοτελή αγάπη και τέλος το να γίνει ο άνθρωπος σπλαχνικός όπως και ο Θεός Πατέρας. Το πρώτο μέρος λοιπόν

που ονομάστηκε και «χρυσός κανόνας» καθορίζει τη συμπεριφορά του ανθρώπου προς το συνάνθρωπο. Η σπουδαιότητα αυτού του «κανόνα» βρίσκεται σε δυο σημεία: Πρώτον, διατυπώνεται θετικά, σε αντίθεση με την Παλαιά Διαθήκη όπου διατυπώνεται αρνητικά και δεύτερον ξεχωρίζουν η φράση «καθώς θέλετε» καθώς και η λέξη «ποιείν». Λέει, λοιπόν, αυτός ο κανόνας «καθώς θέλετε να ποιήσουν υμίν οι άνθρωποι, και υμείς ποείτε αυτοίς ομοίως». Όπως θέλετε να σας συμπεριφέρονται οι άνθρωποι, έτσι ακριβώς να τους συμπεριφέρεστε κι εσείς. Αν, ο πιο πάνω κανόνας εφαρμοζόταν από όλους, τότε οι άνθρωποι και οι λαοί δε θα είχαμε ανάγκη από άλλους νόμους. Γιατί, είναι κανόνας που θεμελιώνεται στην ελεύθερη θέληση και όχι στον εξαναγκασμό, ρυθμίζει την ομαλή συμβίωση των ανθρώπων και μέσα από το σεβασμό των δικαιωμάτων των άλλων αποφεύγεται η οποιαδήποτε αυθαιρεσία ή εκμετάλλευση. Ο εαυτός μας, σαν μέρος του κοινωνικού συνόλου, έχει δικαιώματα, όμως την ίδια στιγμή θα πρέπει να αναγνωρίσουμε ότι και ο κάθε ένας από το υπόλοιπο κοινωνικό σύνολο έχει τα ίδια δικαιώματα με μας και αυτά πρέπει να είναι όχι μόνο σεβαστά, αλλά και απαραβίαστα.

Όμως, παρά τη σπουδαιότητα αυτού του κανόνα, ο Κύριος δε σταματά ως εδώ, γιατί δε θέλει η οποιαδήποτε καλή πράξη μας να είναι πράξη συναλλαγής. Δε θέλει η οποιαδήποτε προσφορά μας να στηρίζεται στην ελπίδα της ανταπόδοσης. Παρά το ότι με βάση τη λογική είναι όχι μόνο επιτρεπτό, αλλά και αναμενόμενο όταν δίνω να περιμένω και να πάρω, εντούτοις, για τον Ιησού εξακολουθεί να φέρει τη σφραγίδα της ατέλειας και άρα να είναι ακόμα και τρόπος ζωής των αμαρτωλών ανθρώπων. Ο άνθρωπος, όμως, θα πρέπει να επιστρέψει στο δρόμο της τελειότητας έχοντας σαν πρότυπο το Θεό και όχι τους ανθρώπους.

Αυτή η αγάπη αποτελεί, κατά τον Απόστολο Παύλο, το σύνδεσμο της τελειότητας. «Επί πάσι δε τούτοις την αγάπην, ήτις εστί σύνδεσμος της τελειότητας» (Κολ. Γ' ικ). Δηλαδή, πάνω απ' όλα, να έχετε την αγάπη, που είναι ο σύνδεσμος όλων και οδηγεί στην τελειότητα και αυτή η αγάπη, είναι πάνω απ' όλα υπέρβαση του εαυτού μας και θυσία. Μια υπέρβαση και μια θυσία που δε μας φέρνει μόνο πιο κοντά στο συνάνθρωπο, αλλά μας φέρνει και πιο κοντά στο Θεό.

Αυτή την υπέρβαση του εαυτού μας, μας υπέδειξε σήμερα ο Κύριος λέγοντάς μας: «Πλην αγαπάτε τους εχθρούς υμών αγαθοποιείτε και δανείτε μηδέν απελπίζοντες». Μια υπέρβαση που μας εξυψώνει και μας καθιστά υιούς του Υψίστου. Κατά χάριν υιούς του Θεού. Γιατί, σαν μιμητές του, αυτή την αγάπη δεν την περιορίζουμε σε συγγενείς, φίλους, ομόθρησκους ή και ομοεθνείς αλλά την επεκτείνουμε σε όλους, ακόμα και τους εχθρούς. Γιατί μπορεί στην ανάγκη να βοηθήσουμε κάποιον που μας έβλαψε, όμως είναι ακόμα πιο δύσκολο να τον αγαπήσουμε.

Κι όμως, αδελφοί μου, αυτό το δύσκολο μεν, αλλά όχι και ακατόρθωτο, ζητά σήμερα ο Κύριος από μας. Μέσα από αυτή την υπέρβαση του εαυτού μας θα υψωθούμε πάνω από την οποιαδήποτε αδυναμία μας. Με τον τρόπο αυτό θα μπορούμε να αναγνωρίσουμε στον κάθε άνθρωπο τη δυνατότητα να κάνει λάθος ή λάθη. Δική μας υποχρέωση είναι να δείξουμε στη συνέχεια κατανόηση και να προσφέρουμε τη συγχώρεση. Αν το καταφέρουμε αυτό τότε έχουμε καλύψει το μισό δρόμο. Το υπόλοιπο μισό θα καλυφτεί όταν από τη συχώρηση προχωρήσουμε στην προσφορά και τη θυσία. Με τον τρόπο αυτό θα νιώσουμε τη χαρά της υιοθεσίας, αφού έχουμε προς τούτο μιμηθεί το Θεό. Ας γίνουμε, λοιπόν, κι εμείς οικτίρμονες – σπλαχνικοί, όπως οικτίρμων σπλαχνικός είναι ο Θεός Πατέρας μας. Αμήν.

Θεόδωρος Αντωνιάδης

ΚΥΡΙΑΚΗ Γ' ΛΟΥΚΑ

Απόστολος: Β' Κορ. θ' 6-11

Ευαγγέλιον: Λουκ. η' 26-39

8 Οκτωβρίου 2023

Ο Χριστός ως μόνος Φιλάνθρωπος, μέσα από την σημερινή ευαγγελική περικοπή βλέπουμε να σπλαχνίζεται την χήρα της Ναϊν και να της ανασταίνει τον μοναχογιό της που μόλις είχε πεθάνει. Ο Χριστός είναι αυτός που ως αρχηγός της ζωής ή μάλλον η ίδια η Ζωή η Αιώνιος, με ένα του λόγο δίνει τη ζωή πίσω στο μοναχογιό της χήρας αυτής.

Η σημερινή ευαγγελική περικοπή έχει να μας διδάξει πολλά. Θα σημειώσουμε δύο μόνο πτυχές που καλούμαστε και εμείς να ενισχύσουμε την πίστη μας αλλά και να ακολουθήσουμε το παράδειγμά Του

- Πρώτα την παντοδυναμία του Χριστού ώστε ως εξουσία έχων, με ένα του λόγο να ανασταίνει νεκρούς. Τα ευαγγέλια άλλωστε γράφηκαν για να μας στερεώσου την πίστη μας στον Κύριο ημών Ιησού Χριστό ως σωτήρα του κόσμου. Ο άνθρωπος έχει πολλές φορές δυστυχώς εμπιστοσύνη και στηρίζεται σε διάφορα πρόσκαιρα πράγματα γι' αυτό και απογοητεύεται. Εμείς κατά τον απόστολο Παύλο πρέπει να έχουμε θεμέλιο της πίστεως τον Ιησού Χριστό, ο οποίος ποτέ δεν θα μας απογοητεύσει. Η χήρα μητέρα αυτή ήταν απελπισμένη και μέσα σε μεγάλη θλίψη αφού είχε χάσει τα πάντα. Τότε ήρθε ο Χριστός και με ένα Του λόγο ανέστησε τον υιό της και χάρισε ζωή σε αυτόν αλλά και «ανέστησε» και τη μητέρα από την θλίψη της. Όσες φορές και να διαβάσουμε τα θαύματα του Κυρίου μας και ενώ μας είναι γνωστά βλέπουμε πόσο επίκαιρα και πόση ζωή και χαρά και πίστη προσθέτουν και σε εμάς. Είναι θαύματα που έγιναν αλλά και που συνεχίζονται να γίνουν καθημερινά και στις ημέρες μας. Ο Κύριος είπε στη χήρα γυναίκα «μη κλαίε», αυτό δεν το είπε για να δείξει πως δεν πρέπει να κλαίμε για τους νεκρούς, άλλωστε ο Κύριος δάκρυσε για το θάνατο του φίλου Του, του Λαζάρου. Υπάρχει όμως διαφορά από το να κλαίμε τους νεκρούς σαν να χάθηκαν τελείως, όπως οι άπιστοι και οι άθεοι και να κλαίμε τους νεκρούς σαν αμαρτωλούς ώστε να συγχωρέσει ο Θεός τις αμαρτίες τους και σαν να χωρίζομαστε προσωρινά όπως όταν αποχωρίζομαστε κάποιο δικό μας άτομο για κάποιο μακρινό ταξίδι για μεγάλο διάστημα. Έπειτα η θλίψη πρέπει να συνοδεύεται με προσευχή και με ελεημοσύνες για τη ψυχή του κεκοιμημένου μας για να σωθεί ενώ κάθε άνθρωπος πρέπει να προετοιμάζεται καθημερινά και να έχει μνήμη θανάτου. Να εξομολογείται, να κοινωνά, να νηστεύει, να τηρεί τις εντολές, να προσεύχεται και να αγαπήσει τον Κτίσαντα όχι τη κτίση. Γιατί τίποτα από αυτά που θησαυρίζει εδώ στη γη δεν θα βρει στην Ουράνια Βασιλεία. Ότι δώσαμε με τα χέρια μας αυτό είναι μόνο δικό μας καθώς αποθηκεύεται στην Ουράνια Τράπεζα, τα υπόλοιπα θα τα πάρουν οι άλλοι δεν μας ανήκουν. Έτσι έκαναν και κάνουν οι Άγιοι μας γνωρίζουν ότι η κοίμηση είναι μια απλή μετάβαση από την παρούσα ζωή στην αληθινή ζωή που είναι η μέλλουσα κοντά στο Χριστό μας.
- Ένα δεύτερο σημείο είναι η Φιλανθρωπία του Χριστού για τα δημιουργήματά Του. Ο Θεός θέλει να οδηγήσει τον καθένα μας σε ανάσταση και ζωή. Μέσα από τα θαύματα του Χριστού βλέπουμε τον ίδιο να είναι η σωτηρία για κάποιους ανθρώπους. Άλλες φορές βλέπουμε ανθρώπους, κατά μίμηση της φιλανθρωπίας του Χριστού από φιλανθρωπία να οδηγούν συνανθρώπους τους στον Χριστό για να τους θεραπεύσει και να τους δώσει ίαση και ζωή. Τέτοια

περίπτωση ήταν όπως του Παραλύτου της Καπερναούμ που από αγάπη κινούμενοι τέσσερεις συνάνθρωποι του τον μετέφεραν μαζί με το κρεβάτι του, και μάλιστα, καθώς σημειώνουν οι Ευαγγελιστές, τον κατέβασαν από τη στέγη για να μπορέσει να βρεθεί κοντά στο Χριστό. Ο Χριστός εδώ βλέποντας την πίστη τους θεράπευσε τον παράλυτο όχι μόνο στο σώμα αλλά και στην ψυχή αφού του συγκώρεσε τις αμαρτίες. Παρόμοια έγινε και με πολλές άλλες περιπτώσεις θεραπειών εκ μέρους του Χριστού που οι μαθητές ή οικία πρόσωπα των ασθενών τα έφεραν στον Χριστό για θεραπεία. Η προσευχή και η πίστη είναι τα οχήματα που φέρνουν το θαύμα είτε σε εμάς είτε σε κάποιο συνάνθρωπό μας. Ένας άνθρωπος όμως όταν είναι ασθενής και περνάει μια δοκιμασία μπορεί να μην έχει τη δυνατότητα να προσευχηθεί ο ίδιος αλλά και μόνο να επικαλεστεί το όνομα της Παναγίας μας, των Αγίων μας και να κάνει υπομονή στη δυσκολία που περνάει αυτά θεωρούνται προσευχή εκείνη τη στιγμή. Οι άνθρωποι που τον αγαπούμε αλλά και οι γιατροί, νοσοκόμοι αλλά και όσοι μαθαίνουμε ότι κάποιος είναι άρρωστος οφείλουμε να προσευχηθούμε για αυτόν. Ο Άγιος Παΐσιος ο Αγιορείτης συμβούλευε: «Αν για έναν άρρωστο δεν κάνουμε προσευχή, η αρρώστια θα ακολουθήσει την φυσική της πορεία. Ενώ, αν κάνουμε προσευχή, μπορεί να αλλάξει δρόμο. Γι' αυτό πάντα να κάνουμε προσευχή για τους αρρώστους». Η προσευχή είναι φιλανθρωπία. Ένα αρνητικό παράδειγμα μη φιλανθρωπίας και εγκατάλειψης από τους ανθρώπους έχουμε τον παραλυτικό της Βηθεσδά που κανείς δεν ενδιαφερόταν γι' αυτόν και μόνος του ο Χριστός αφού κατάλαβε ότι πολλά χρόνια ήταν σε αυτή την κατάσταση, τον πλησίασε και τον ρώτησε: «θέλεις ύγιης γενέσθαι; άπεκρίθη αὐτῷ ὁ ἀσθενῶν Κύριε, ἄνθρωπον οὐκ ἔχω». Όταν ο Χριστός είδε την υπομονή του στην ασθένεια τόσα χρόνια αλλά και γιατί ήταν εκτός από άρρωστος και εγκαταλειμμένος τον θεράπευσε προσθέτοντάς του και το «ἴδε ὑγιῆς γέγονας· μηκέτι ἀμάρτανε, ἵνα μὴ χειρόν σοί τι γένηται». Το παράπονο όμως αυτού του ανθρώπου «άνθρωπον ουκ έχω» μπορεί να ηχεί σε κάθε άνθρωπο σε κάθε εποχή. Ο Χριστός είναι αυτός που σπλαχνίζεται και τον κάθε ένα μας και μας παρέχει τη ζωή και την θεραπεία ψυχής και σώματος. Ο καθένας μας ως Χριστιανοί θα πρέπει να έχουμε επίσης μίμηση Χριστού και των αγίων, όπως και ο απόστολος Παῦλος γράφει «Μιμηταί μου γίνεσθε, καθώς καγώ Χριστοῦ».

Αυτές τις μέρες γίνονται εκδηλώσεις και άλλες δραστηριότητες για ενίσχυση του εράνου υπέρ των καρκινοπαθών συνανθρώπων μας. Θεωρήσαμε και εμείς σωστό να πραγματοποιηθεί και έρανος εντός των ναών μας για να δοθεί από όλους η ευκαιρία να βοηθήσουμε. Αν και εμείς δείξουμε ευσπλαχνία σε αυτούς που δοκιμάζονται με την ασθένεια του καρκίνου και τους βοηθήσουμε οικονομικά ή τους συμπαρασταθούμε με όποιο τρόπο μπορούμε θα μπορέσουν και αυτοί να ανακουφιστούν και να νιώσουν ότι εμείς ως πιστοί, ως Εκκλησία συμπαραστεκόμαστε στο δικό τους πόνο.

Μετ' ευχών διαπύρων,
† ο Πάφου Τυχικός

Σημείωση: Το ποσόν που θα συγκεντρωθεί να παραδοθεί, με ευθύνη της Εκκλησιαστικής Επιτροπής, έναντι αποδείξεως, στην Ιερά Μητρόπολη Πάφου ή στην Επισκοπή Αρσινόης, μέχρι την Παρασκευή 13 Οκτωβρίου 2023, απ' όπου θα σταλεί στον προορισμό του.

ΚΥΡΙΑΚΗ Δ' ΛΟΥΚΑ (ΑΓ. ΠΑΤΕΡΩΝ Ζ' ΟΙΚ. ΣΥΝΟΔΟΥ)

Απόστολος: Τίτ. γ' 8-15

Ευαγγέλιον: Λουκά η' 5-15

15 Οκτωβρίου 2023

Ο σπόρος που έπεσε στα διάφορα μέρη της γης ήταν ο ίδιος, αλλά το αποτέλεσμα διαφορετικό αφού αλλού έφερε αποτυχία και αλλού καρποφόρησε πολύ. Ο Κύριος στην παραβολή του σπορέως που ακούσαμε σήμερα, παρομοιάζει τον εαυτό Του με ένα γεωργό που σπέρνει τους σπόρους της θείας Του διδασκαλίας στα χωράφια, δηλαδή στις καρδιές των ανθρώπων.

Κατά την σπορά ένα μέρος του σπόρου έπεσε στον δρόμο και καταπατήθηκε από τους διαβάτες ή φαγώθηκε από τα πουλιά. Άλλος σπόρος έπεσε σε έδαφος γεμάτο από πέτρες. Φύτρωσε αλλά επειδή δεν υπήρχε υγρασία γρήγορα ξηράθηκε. Τρίτο μέρος του σπόρου βλάστησε ανάμεσα σε αγκάθια τα οποία μεγάλωσαν πιο γρήγορα από τον σπόρο και τον έπνιξαν. Το τέταρτο όμως μέρος του σπόρου, έπεσε σε φρεσκοκαλλιεργημένο χωράφι και έδωσε καρπό «εκανονταπλασίονα». Τελειώνοντας την παραβολή ο Κύριος εξήγησε στους μαθητές και ακροατές Του, που δεν κατάλαβαν αυτά που τους είπε, ότι «Ο σπόρος είναι ο λόγος του Θεού» και η γη είναι οι ψυχές των ανθρώπων.

Ο Χριστός μιλούσε τακτικά προς τους μαθητές Του και προς το πλήθος, με παραβολές χρησιμοποιώντας παραδείγματα από την καθημερινή τους ζωή για να τους κάμει κατανοητές τις ύψιστες θρησκευτικές και ηθικές Του διδασκαλίες. Η παραβολή καθιστά τον λόγο ζωηρότερο και πιο ευχάριστο και έτσι αυτός που ακούει προσέχει περισσότερο και διαφέρει από τους μύθους στους οποίους αναφέρονται πράγματα απίθανα και απραγματοποίητα.

Στην παραβολή, λοιπόν, του σπορέως, γεωργός είναι ο ίδιος ο Χριστός, έπειτα οι Απόστολοι και όλοι όσοι θα συνεχίσουν το σωτηρειώδες έργο Του.

Σπόρος είναι ο λόγος, η διδασκαλία και το κήρυγμα του Θεού. Γη είναι οι καρδιές των ανθρώπων, που δεν είναι όμοιες μεταξύ τους. Άλλες καρδιές είναι σκληρές σαν τον δρόμο, που όσο σπόρο και να ρίξεις δεν πιάνει. Άλλες είναι σαν τα πετρώδη και γεμάτα αγκάθια εδάφη που οι άνθρωποι που τις έχουν δείχνουν καλή διάθεση να ακούσουν, αλλά μόλις παρουσιαστούν εμπόδια, ο ενθουσιασμός τους μαραίνεται και σβήνει.

Υπάρχει, όμως, και μια καλή μερίδα που η καρδιά τους είναι σαν την καλή γη. Ακούν με χαρά τον λόγο του Θεού, τον παίρνουν και τον φυτεύουν βαθιά μέσα στην καρδιά τους. Τον μελετούν, τον πιστεύουν και έχουν μεγάλη υπομονή. Οι άνθρωποι αυτοί όχι μόνο σώζουν τον εαυτό τους, αλλά είναι ωφέλιμοι και χρήσιμοι και σε πολλούς άλλους.

Η δική μας ψυχή όμως, σε ποια γη ανήκει; Δεν είναι αρκετό να ακούμε τον λόγο του Θεού που και που και να τον προσεγγίζουμε κατά διαστήματα λίγο με το μυαλό μας, αλλά πρέπει να τον δεχθούμε, να τον κλείσουμε, και να τον φυλάξουμε βαθιά μέσα στην καρδιά μας, όπως έκλεισε

το σπόρο το μαλακό χώμα, γιατί αν ο σπόρος μένει στην επιφάνεια, δεν μπορεί να αναπτυχθεί.

Γι' αυτό όταν ακούμε τον λόγο του Θεού, ας προσπαθήσουμε να κρατήσουμε κάτι συγκεκριμένο για τη ζωή μας. Ας ρωτήσουμε τον εαυτό μας, τι έχει να πεί αυτή η ευαγγελική περικοπή και αυτό το κήρυγμα σε μένα; Δεν αρκεί μόνο να αγγίζουμε τον λόγο του Θεού, αλλά να τον κατανοούμε, να τον ζούμε όλο και περισσότερο και να τον κάνουμε κτήμα μας. Να μην βιαζόμαστε ποτέ, γιατί ο σπόρος δεν καρποφορεί από την μια μέρα στην άλλη αλλά αναπτύσσεται και μεγαλώνει μυστικά και σιωπηλά.

Το ίδιο και ο λόγος του Θεού παρουσιάζει στις ψυχές μας σιγά - σιγά τις δυνάμεις του, απλώνει τις ρίζες του στη ζωή μας και δίνει πλουσιοπάροχα τους καρπούς του. Και δεν σωστό μερικοί ανυπόμονοι να παραπονιούνται και να λένε : Μελετώ την Αγία Γραφή τόσο καιρό, πηγαίνω στην Εκκλησία, ακούω κηρύγματα, όμως δεν καταφέρνω να κόψω τα ελαττώματά μου. Δεν κατορθώνω να προσευχηθώ όπως πρέπει, άδικος κόπος, δεν γίνεται για εμένα τίποτε, δεν έχω σωτηρία.

Ο πνευματικός μας κόπος, αγαπητοί χριστιανοί, δεν πηγαίνει ποτέ άδικα, γιατί από την στιγμή που με ειλικρίνεια και αγαθή διάθεση ακούμε και προσπαθούμε να εφαρμόζουμε τον λόγο του Θεού, να μην ανυπομονούμε γιατί δεν έρχονται καρποί. Θα έλθουν και αυτοί σύντομα. Τον καλόν καρπό, τον θείο λόγο, για να τον δεχθεί η ψυχή μας θα πρέπει να είναι καλή και δυνατή. Να είμαστε καλοδιάθετοι, να τον ακούμε με ζήλο, να τον διαβάζουμε με όρεξη, να τον δεχόμαστε και να τον εφαρμόζουμε ως λόγο του Θεού.

Τότε μόνο θα αλλάξουμε και θα προσπεράσουμε όλα τα εμπόδια που θα βρίσκουμε μπροστά μας, όπως οι πειρασμοί, ο πόνος, οι θλίψεις και η αδιαφορία των γύρω μας που ζητούν να νεκρώσουν τον καλό σπόρο και να ματαιώσουν την καρποφορία. Να συνεχίζουμε με υπομονή τις προσπάθειες μας και να συμμορφωνόμαστε με το θέλημα του Θεού και σιγά - σιγά ο καρπός θα ωριμάσει, και « θα ποιή καρπόν, εκατονταπλασίονα».

Ας παρακαλέσουμε, λοιπόν, τον Θεό και ας εργαστούμε ώστε η άγωνα ψυχή μας να ποτιστεί με δάκρυα μετανοίας, και να καρποφορήσει. Να φέρουμε καρπό εδώ στην γη για τον εαυτό μας και για την κοινωνία που ζούμε. Να καρποφορούμε έργα αγάπης, και να επιδρούμε με το Χριστιανικό μας παράδειγμα και στα άλλα μέλη της κοινωνίας μας συμμετέχοντας στην καλύτερη της.

Με καλή και αγαθή καρδιά, ας ακούμε τον λόγο του Θεού και ας εργαστούμε για την εντατική καλλιέργεια αυτού του ανεκτίμητου αγρού που λέγεται ανθρώπινη ψυχή.

π. Μάριος Πολυκάρπου

ΚΥΡΙΑΚΗ ΣΤ' ΛΟΥΚΑ

Απόστολος: Γαλ. α' 11- 19

Ευαγγέλιο: Λουκ. η' 26 - 39

22 Οκτωβρίου 2023

Ελεύθερη βούληση, μια από τις μεγαλύτερες δωρεές του Δημιουργού προς το πλάσμα Του. Ούτε ο Ίδιος, δεν την παραβιάζει! Γι' αυτό, ούτε να τον αγαπήσουμε δεν μας αναγκάζει, αλλά μας αφήνει ελεύθερα να αποφασίσουμε μόνοι μας. Είτε να είμαστε κοντά Του, είτε μακριά Του. Είναι όμως πράγματι ο άνθρωπος ελεύθερος σήμερα; Μπορεί δηλαδή να δρα κατά βούληση;

Αυτό το μεγάλο δώρο της ελευθερίας έχασε ο άνθρωπος του σημερινού Ευαγγελίου. Η βούλησή του, δεν βρισκόταν υπό το δικό του έλεγχο, αλλά την είχαν κυριαρχήσει τα πονηρά πνεύματα, που αριθμούσαν μία ολόκληρη λεγεώνα. Υποχειριό τους πλέον, τον έσερναν όπου ήθελαν. Τόπος του έγιναν οι ερημίες, σπίτι του τα μνήματα και ένδυμά του ο ουρανός. Στην εξευτελιστική αυτή κατάσταση που είχε φτάσει, όχι μόνο δεν μπορούσε να έρθει σε κοινωνία με άλλους ανθρώπους, αλλά εθεωρείτο και επικίνδυνος, στο σημείο που να το δένουν με αλυσίδες.

Απόρροια της πνευματικής του κατάστασης, ήταν να αδρανοποιηθεί η ζωή του όλη. Παρόλο που δεν είχε κάποιο πρόβλημα σωματικής υγείας, ήταν ανίκανος να εργαστεί, να κάνει οικογένεια, να έχει κοινωνικές σχέσεις κτλ. Βίωνε την πλήρη αποξένωση, σαν να έφερε κάποια μολυσματική και μεταδοτική ασθένεια. Ήταν μεν ζωντανός, αλλά ζούσε σαν νεκρός.

Αναλογιζόμενοι τη δική μας ζωή, τις δικές μας ενέργειες, θα μπορούσαμε με βεβαιότητα να αναφέρουμε ότι διέπεται από ελευθερία; Μήπως και η δική μας βούληση, δεν επηρεάζεται εν μέρει από τα πάθη και τις αδυναμίες μας. Ακόμη και τον όρο ελευθερία, θα μπορούσαμε με βεβαιότητα να πούμε ότι τον έχουμε ερμηνευμένο σωστά στο μυαλό μας; Συνήθως, θεωρούμε ότι ελευθερία είναι να κάνω αυτό που θέλω, αυτό το οποίο με εκφράζει και με ευχαριστεί.

Είναι όμως πράγματι αυτό ελευθερία; Δηλαδή να μου υπαγορεύει η διάνοιά μου κάτι και εγώ να το πράττω. Είμαστε βέβαιοι ότι η διάνοια μας είναι υγιής και μπορεί να διακρίνει το ωφέλιμο και το βλαβερό για εμάς. Τα κριτήρια που θέτει εξυπηρετούν την παρούσα ζωή ή την αιώνια; Έτσι, «ἐὰν ὁ ὀφθαλμὸς σου πονηρὸς ᾦ, ὅλον τὸ σῶμά σου σκοτεινόν». Δηλαδή, εάν η διάνοια μας είναι σκοτισμένη και σκλαβωμένη, αυτό θα επεκταθεί και σε όλη μας την ζωή. Ενώ, «ἐὰν ὁ ὀφθαλμὸς σου ἀπλοῦς ᾦ, ὅλον τὸ σῶμά σου φωτεινόν». Μόνον όταν η διάνοιά μας είναι υγιής και ελεύθερη, τότε θα ζούμε και θα ενεργούμε πραγματικά ελεύθερα.

Όμως, πως είναι δυνατό να γνωρίζουμε εάν η διάνοια μας είναι υγιής και απελευθερωμένη. Εάν δηλαδή μπορεί να διακρίνει το καλό και το κακό για εμάς; Η απάντηση είναι απλή. Αρκεί να ελέγξουμε εάν το θέλημά μας, συμβαδίζει με τον λόγο του Ευαγγελίου, δηλαδή με το θέλημα του Θεού. Για να μπορεί όμως να συμβαδίζει, θα πρέπει η διάνοιά μας όλη να είναι στραμμένη προς τον Κύριον, γιατί «ὅπου γάρ ἐστιν ὁ θησαυρὸς ὑμῶν, ἐκεῖ ἔσται καὶ ἡ καρδιά ὑμῶν.»

Έτσι κατά τον λόγο του Ευαγγελίου, πραγματικά ελεύθερος είναι αυτός, που προσφέρει αλλά δεν αναμένει, που αδικείται αλλά δεν αδικεί, που συκοφαντείται αλλά δεν συκοφαντεί κτλ.. Μπορεί όμως ο άνθρωπος να έχει μία τέτοια ελευθερία, ο οποίος έχει τις φυσικές του ανάγκες και είναι φτιαγμένος από ύλη; Είναι εύκολο για εμάς, να στρέψουμε όλη την προσοχή μας Στον Κύριον και να απορρίψουμε σιδήποτε γήινο.

Μια τέτοιου είδους ελευθερία, σε πολλούς από εμάς μεταφράζεται ως σκλαβιά. Ο λόγος του Ευαγγελίου, ερμηνεύεται στο μυαλό ως περιοριστικός και ότι αποτελείται από πολλά «μην». Δηλαδή, μην κάνεις αυτό, εκείνο, το άλλο κ.ο.κ. Στην πραγματικότητα ο Κύριος με τον λόγο Του δεν θέλει να μας περιορίσει, αλλά να μας απελευθερώσει. Μας λέει, μην έχεις ανάγκη να το κάνεις αυτό, γιατί αυτό βλάπτει την ψυχή σου και κατά συνέπεια όλη τη ζωή σου.

Ο άνθρωπος για να μπορέσει να ελευθερωθεί, πρέπει να αναγεννηθεί. Από την ημέρα που γεννιόμαστε βρισκόμαστε στην σκλαβιά, αφού φέρουμε τις συνέπειες του προπατορικού αμαρτήματος. Με το άγιο Βάπτισμα ωστόσο, «ό παλαιός ήμῶν ἄνθρωπος συνεσταυρώθη». Αυτός δηλαδή που ήταν δούλος της αμαρτίας, προκειμένου να «καταργηθῆ τὸ σῶμα τῆς ἀμαρτίας». Εκείνη την ημέρα ενδυθήκαμε τον Χριστό αλλά και συνταχθήκαμε μαζί Του, για να ζήσουμε μία καινούργια ζωή, απαλλαγμένη από την σκλαβιά της αμαρτία.

Η ελευθερία αυτή όμως για να διατηρηθεί, χρειάζεται καθημερινός και επίπονος αγώνας. Εμπόδια θα βρεθούν πολλά, και ένα από αυτά θα είναι και η κοινωνία, που στιδήποτε έρχεται σε αντίθεση με το συμφέρον της, το αντιστρατεύεται. Έτσι και οι συμπολίτες του σημερινού άνδρα, δεν χάρηκαν με την ίαση του συμπολίτη τους. Δεν δόξασαν τον Θεό, που ένα μέλος της κοινωνίας τους, που τόσα χρόνια βασανίζοταν έγινε καλά. Το μόνο που τους ένοιαζε ήταν η απώλεια των κοίρων.

Τι τραγικό, η αξία του ανθρώπου να συγκρίνεται με αυτή των κοίρων. Το πιο οδυνηρό όμως, είναι ότι την τοποθέτησαν πάνω από την ανθρώπινη ύπαρξη. Έθεσαν το συμφέρον και το κέρδος πάνω από όλα. Κέρδη που στην πραγματικότητα προέρχονταν από αθέμιτες πηγές, αφού την εποχή εκείνη απαγορευόταν από τον Μωσαϊκό νόμο η κατανάλωση του χοιρινού κρέατος. Έτσι ούτε αυτά που προέρχονταν από αμαρτίες δεν καταδέχτηκαν να χάσουν.

Ο έλεγχος που τους έγινε με την απώλεια των κοίρων, όχι μόνο δεν τους συγκλόνησε, αλλά, αντιθέτως περισσότερο τους σκλήρανε. Στο σημείο που να ζητήσουν από τον Κύριο να απομακρυνθεί από την περιοχή τους. Έτσι και εμείς, όσο περισσότερο προσκολλόμαστε στα πρόσκαιρα, τόσο περισσότερο σκλαβωνόμαστε, η καρδιά μας σκληραίνει, χάνουμε την αγάπη μας προς τον συνάνθρωπό μας, αλλά το πιο σημαντικό την αγάπη μας προς τον ίδιο τον Θεό. Η στάση αυτή μόνο δυστυχία μπορεί να μας επιφέρει.

Ο Κύριος όμως που είναι όλος αγάπη, θέλει την ευτυχία μας, και αυτή μόνον όταν ελευθερωθούμε από τα δεσμά της αμαρτίας μπορεί να επέλθει. Μόνον τότε θα μπορέσουμε να αγαπήσουμε τον Κύριον και τους συνανθρώπους μας ανιδιοτελώς. Μόνον τότε θα φτάσουμε στο λιμάνι της γαλήνης αλλά και της πραγματικής ευτυχίας.

π. Κωνσταντίνος Λαζάρου

ΚΥΡΙΑΚΗ Ζ' ΛΟΥΚΑ

Απόστολος: Γαλ. β' 16-20

Ευαγγέλιο: Λουκ. η' 41-56

29 Οκτωβρίου 2023

Όσο κι αν ψάξει κανείς μέσα στην Αγία Γραφή δεν θα βρει πουθενά κάποια υπόσχεση του Θεού ότι όσοι τον ακολουθούν θα έχουν μια άνετη και εύκολη ζωή. Αντιθέτως, ο ίδιος ο Χριστός μας διαβεβαίωσε ότι «εν τω κόσμω θλίψιν έξετε». Και πράγματι, δεν υπάρχει άνθρωπος σ' αυτό τον κόσμο, ανεξαρτήτως φύλου, ηλικίας, καταγωγής και κοινωνικής τάξεως, που να μην δοκιμάζει στην πορεία της ζωής του πόνο ή θλίψη. Κι αυτό επιβεβαιώνεται με τον πιο χαρακτηριστικό τρόπο στα τρία κεντρικά πρόσωπα του σημερινού Ευαγγελίου. Τον αρχισυνάγωγο Ιάειρο που ζει το δράμα της απώλειας της μονάκριβης κόρης του, το δωδεκάχρονο κοριτσάκι που δοκιμάζει την ασθένεια και τον άωρο θάνατο και την ταλαιπωρημένη αιμορροούσα γυναίκα που βασανίζεται από το χρόνιο αυτό πάθος. Το γεγονός αυτό δημιουργεί σε όλους μας ένα εύλογο ερώτημα, γιατί υπάρχουν και από που προέρχονται ο πόνος, οι θλίψεις και οι ασθένειες;

Η Αγία Γραφή μας διδάσκει ότι ο Θεός δημιούργησε εξ αρχής τα πάντα «καλά λίαν». Δεν έπλασε τίποτα το κακό, το δυσάρεστο, το οδυνηρό. «Και είδεν ο Θεός τα πάντα, όσα εποίησεν, και ιδού καλά λίαν». Το κακό, οι αρρώστιες και ο θάνατος δεν είναι δημιουργήματα του Θεού. Ρίζα και αιτία τους είναι η αμαρτία. Με την πτώση του ανθρώπου και την απομάκρυνσή του από την πηγή της αφθαρσίας και της ζωής που είναι ο Θεός, εισέβαλαν στην ανθρώπινη φύση σαν άγρια θηρία η φθορά, οι ασθένειες και ο θάνατος. Ο άνθρωπος απεκδύθηκε τη δόξα της αθανασίας και περιβλήθηκε «της νεκρώσεως την δοράν», τους «δερματινούς χιτώνας» της φθορότητας. Όχι, βεβαίως, ως τιμωρία του Θεού, αλλά ως άμεσο αποτέλεσμα και αναπόφευκτη συνέπεια της παρακοής του.

Οι ασθένειες, επομένως, που μας ταλαιπωρούν είναι, πολύ συχνά, καρπός των αμαρτιών μας. Το επισημαίνει πολύ χαρακτηριστικά το γνωστό μεγαλυνάριο «από των πολλών μου αμαρτιών ασθενεί το σώμα, ασθενεί μου και η ψυχή». Γι' αυτό και ο Χριστός προειδοποιεί τον παράλυτο της Βηθσεδά, αφού τον θεράπευσε «ίδε υγιής γέγονας, μηκέτι αμάρτανε, ίνα μη χειρον σοι τι γένηται». Γνωρίζει ο Κύριος ότι, πολλές φορές, η ασθένεια του σώματος είναι συνέπεια της ασθένειας της ψυχής, δηλαδή της αμαρτίας. Γι' αυτό και θεραπεύει πρώτα την ψυχή του αρρώστου, παρέχοντάς της την άφεση των αμαρτιών και μετά προχωρεί στη θεραπεία του σώματος.

Εύλογα, όμως, θα αναρωτηθεί κανείς μαζί με τον προφήτη Ιερεμία «τι ότι οδός ασεβών ευοδούται;». Γιατί τότε ευτυχούν οι ασεβείς και πάσχουν οι δίκαιοι; Πως συμβιβάζεται αυτό με τη δικαιοσύνη και την αγαθότητα του Θεού; Είναι γεγονός ότι δεν οφείλονται όλες οι αρρώστιες και οι θλίψεις στην αμαρτία. Γι' αυτό και πολλές φορές βλέπουμε ανθρώπους δικαίους, που ζουν σύμφωνα με το θέλημα του Θεού, να πάσχουν. Δύο, κυρίως, είναι οι λόγοι για τους οποίους ο θεός παραχωρεί και επιτρέπει ασθένειες και δοκιμασίες στους δικούς Του ανθρώπους.

Είναι πρώτα για παιδαγωγικούς λόγους. Η ευμάρεια, οι ανέσεις και οι επιτυχίες, όσο ποθητές κι αν είναι από τους ανθρώπους, συχνά επιφέρουν λήθη του Θεού και εκτροπή από το θέλημα και το νόμο Του. Αντίθετα, μια ασθένεια, ένα συνταρακτικό γεγονός στη ζωή μας, παίρνει, όχι σπάνια, διαστάσεις σωτηριολογικές. Ο πόνος μας αφυπνίζει από τον λήθαργο της αμαρτίας και διεγείρει τη ψυχή μας σε μετάνοια και επιστροφή. Μας υπενθυμίζει τη μικρότητά μας και το πρόσκαιρο αυτής της ζωής. Μας βοηθά να επαναπροσδιορίσουμε την πορεία και τους στόχους μας και,

τελικά, μας επανασυνδέει με τον Θεό. Είναι γι' αυτό τον λόγο που ο απόστολος Παύλος καυχάται για τις θλίψεις του, διότι «η θλίψις υπομονήν κατεργάζεται, η δε υπομονή δοκιμήν, η δε δοκιμή ελπίδα, η δε ελπίς ου καταισχύνει». Οι ασθένειες και οι δοκιμασίες καλλιεργούν στη ψυχή του ανθρώπου την υπομονή, καλυβδώνουν την πίστη του και γεννούν στη ζωή του την ελπίδα. Ο Άγιος Γρηγόριος ο θεολόγος αναφέρει επιγραμματικά ότι «κρείσσων ευημερίας πολλάκις κακοπάθεια». Η καλοπέραση, δηλαδή, δεν είναι πάντοτε προς το συμφέρον της ψυχής.

Ο δεύτερος λόγος για τον οποίο ο Θεός επιτρέπει να πάσχουν οι δίκαιοι είναι για να τους καταστήσει παράδειγμα για τους υπόλοιπους. Όπως ο χρυσός μέσα στη φωτιά, ακόμα και σε πολύ υψηλές θερμοκρασίες, όχι μόνο δεν τήκεται, αλλά καθίσταται λαμπρότερος και πολυτιμότερος, έτσι και οι δίκαιοι που υπομένουν αγόγγυστα και με καρτερία τις ποικίλες δοκιμασίες αναδεικνύονται φωτεινά υποδείγματα και άσειστα στηρίγματα για τους πιο αδύναμους στην πίστη και την πνευματική ζωή. Η πιο τρανταχτή απόδειξη γι' αυτό είναι οι άγιοι της Εκκλησίας μας και ιδιαιτέρως οι καλλίνικοι μάρτυρες. Με τη θυσία και το παράδειγμά τους, οδήγησαν στον Χριστό και στο μαρτύριο εκατοντάδες απίστων και αρνητών. Ο ιερός Συναξαριστής μας διασώζει πολλές τέτοιες περιπτώσεις, όπως οι μαθητές του αγίου Δημητρίου Νέστορας και Λούπος, οι δήμιοι του αγίου Χαραλάμπους Πορφύριος και Βάπτος, η σύζυγος του αιμοσταγούς Διοκλητιανού βασίλισσα Αλεξάνδρα, οι 150 ρήτορες και σοφοί που κατατρόπωσε η Αγία Αικατερίνα και πολλοί άλλοι. Χρησιμοποιεί, έτσι, ο Θεός, μέσω των δοκιμασιών και των θλίψεων, ως όργανά Του τα πιστά τέκνα Του για να φρονηματίσει και να διδάξει τους πνευματικά ασθενέστερους.

Πρέπει, όμως, να γνωρίζουμε ότι ο Θεός ποτέ δεν αφήνει τους πιστούς δούλους Του να δοκιμαστούν πάνω από τις δυνάμεις τους. Μας βεβαιώνει γι' αυτό το στόμα του Χριστού, ο απόστολος Παύλος: «ο Θεός ουκ εάσει υμάς πειρασθήναι υπέρ ο δύνασθε, αλλά ποιήσει συν τω πειρασμώ και την έκβασιν του δύνασθαι υπενεγκείν». Όπως ακριβώς ο κεραμοποιός γνωρίζει και την ένταση της φωτιάς και τον χρόνο που πρέπει να μείνουν σ' αυτήν τα πήλινα σκεύη, για να ψηθούν σωστά, γιατί, αν παραψηθούν, σπάζουν, κι αν πάλι μισοψηθούν, είναι ακατάλληλα για χρήση, πολύ περισσότερο ο Θεός γνωρίζει τις αντοχές και τις δυνάμεις του καθενός.

Αν, λοιπόν, πολλές φορές διερωτόμαστε γιατί ο Θεός επιτρέπει να πάσχουμε και να δοκιμαζόμαστε στη ζωή μας, τότε ας εξετάσουμε με επιμέλεια τους εαυτούς μας για να διαπιστώσουμε σε ποια πνευματική κατάσταση βρισκόμαστε. Και όταν τα κύματα της ζωής μοιάζουν να υψώνονται απειλητικά και ο πόνος από τις θλίψεις και τις δοκιμασίες αυλακώνει το πρόσωπό μας, ας καταφεύγουμε με εμπιστοσύνη στον Θεό έχοντας τη βεβαιότητα ότι «πολλάι αι θλίψεις των δικαίων και εκ πασών αυτών ρύσεται αυτούς ο Κύριος».

† Αρχιμανδρίτης Δημήτριος Κυριακίδης

ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΕΣ ΚΑΙ ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ

ΠΑΝΙΕΡΩΤΑΤΟΥ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΠΑΦΟΥ κ.κ. ΤΥΧΙΚΟΥ

Πα.	1/9	ΜΗΛΙΟΥ, Άγιος Συμεών	Κυ.	1/10	ΜΑΛΛΙΑ
Πα.	1/9	ΠΕΡΙΣΤΕΡΩΝΑ (Εοπ.)	Τε.	4/10	ΠΑΧΥΑΜΜΟΣ, Αγ. Ιωάννης Λαμπαδιστής
Σά.	2/9	ΜΗΛΙΑ	Πέ.	5/10	ΠΑΦΟΣ, Άγιος Κενδέας (Εοπ.)
Σά.	2/9	ΧΛΩΡΑΚΑ, Άγιος Νεκτάριος (Εοπ.)	Πα.	6/10	ΠΑΦΟΣ, Άγιος Κενδέας
Κυ.	3/9	ΜΕΣΑ ΧΩΡΙΟ	Σά.	7/10	ΚΙΣΣΟΥΣΑ, Άγιοι Σέργιος και Βάκκος
Τρ.	5/9	ΛΕΜΩΝΑ (Εοπ.)	Κυ.	8/10	ΠΕΓΕΙΑ
Τε.	6/9	ΑΝΩΓΥΡΑ	Κυ.	8/10	ΜΑΝΔΡΙΑ, (Εοπ.)
Τε.	6/9	ΑΣΠΡΟΓΙΑ, Άγιος Σώζοντας (Εοπ.)	Δε.	9/10	ΚΕΡΕΠΙ (ΣΚΟΥΛΛΙ)
Πε.	8/9	ΚΟΙΛΗ (Εοπ.)	Τρ.	10/10	ΚΙΣΣΟΝΕΡΓΑ, Αγ. Ζηναΐδος και Φιλονίλλης (Εοπ.)
Πα.	8/9	ΛΥΣΟΣ	Πέ.	12/10	ΦΙΛΟΥΣΑ ΧΡΥΣΟΧΟΥΣ, Άγιος Θεοσέβιος
Σά.	9/9	ΦΟΙΝΙ, Αγία Άννα	Σά.	14/10	ΠΟΤΑΜΙΟΥ, Άγιος Μνάσων
Κυ.	10/9	ΙΝΝΙΑ	Κυ.	15/10	ΘΕΛΕΤΡΑ
Δε.	11/9	ΣΑΛΑΜΙΟΥ, Άγιος Κουρνούτας (Εοπ.)	Τρ.	17/10	ΚΟΥΚΛΙΑ (Εοπ.)
Τε.	13/9	ΣΤΑΥΡΟΚΟΝΝΟΥ (Εοπ.)	Τε.	18/10	ΔΡΟΥΣΙΑ, Άγιος Λουκάς
Πέ.	14/9	ΟΜΟΔΟΣ	Πα.	20/10	ΕΠΙΣΚΟΠΗ (Εοπ.)
Κυ.	17/9	ΠΟΛΕΜΙ	Σά.	21/10	ΕΠΙΣΚΟΠΗ
Τρ.	19/9	ΠΙΣΣΟΥΡΙ	Κυ.	22/10	ΑΓΙΑ ΜΑΡΙΝΑ ΧΡΥΣΟΧΟΥΣ
Σά.	23/9	ΚΑΤΩ ΠΛΑΤΡΕΣ, Τίμιος Πρόδρομος	Δε.	23/10	ΚΟΝΙΑ
Σά.	23/9	ΠΟΛΗ ΧΡΥΣΟΧΟΥΣ, Αγία Θέκλα (Εοπ.)	Τε.	24/10	ΝΙΚΟΚΛΕΙΑ
Κυ.	24/9	ΚΕΛΟΚΕΔΑΡΑ	Πέ.	25/10	ΚΑΤΩ ΠΛΑΤΡΕΣ
Τρ.	26/9	ΠΡΑΣΤΕΙΟ ΑΥΔΗΜΟΥ	Πα.	27/10	ΜΟΥΤΤΑΛΟΣ
			Δε.	30/10	ΣΤΑΤΟΣ, Άγιοι Ζηνόβιος και Ζηνοβία

ΠΑΝΟΣΙΟΛΟΓΙΩΤΑΤΟΥ ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΟΥ κ. ΙΩΑΝΝΟΥ ΘΕΟΧΑΡΟΥΣ

Πέ.	31/8	ΜΗΛΙΟΥ, Άγιος Συμεών (Εοπ.)	Δε.	2/10	ΜΕΣΟΓΗ
Σά.	2/9	ΠΕΡΙΣΤΕΡΩΝΑ	Τρ.	3/10	ΠΑΧΥΑΜΜΟΣ, Αγ. Ιωάννης Λαμπαδιστής (Εοπ.)
Τε.	6/9	ΛΕΜΩΝΑ	Δε.	9/10	ΜΑΝΤΡΙΑ
Πέ.	7/9	ΑΣΠΡΟΓΙΑ, Άγιος Σώζοντας	Τε.	18/10	ΚΟΥΚΛΙΑ
Πα.	8/9	ΠΟΛΗ ΧΡΥΣΟΧΟΥΣ, Χρυσοπολίτισσα	Τε.	18/10	Παρεκκλήσιο Αγ.Πέτρου και Ελένης (Εοπ.)
Τε.	13/9	Ι.Μ. ΤΙΜΙΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ ΜΙΝΘΗΣ (Εοπ.)	Πέ.	19/10	Παρεκκλήσιο Αγ.Πέτρου και Ελένης
Πέ.	14/9	Ι.Μ. ΤΙΜΙΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ ΜΙΝΘΗΣ	Πέ.	26/10	ΝΙΚΟΚΛΕΙΑ
Σά.	16/9	ΔΡΟΥΣΙΑ, Αγία Ευφημία	Πα.	27/10	ΠΟΛΗ ΧΡΥΣΟΧΟΥΣ
Πα.	22/9	Παρεκκλήσιο Αγ.Πέτρου και Ελένης (Εοπ.)	Κυ.	29/10	ΣΤΑΤΟΣ, Άγιοι Ζηνόβιος και Ζηνοβία (Εοπ.)
Σά.	23/9	Παρεκκλήσιο Αγ.Πέτρου και Ελένης			
Τρ.	26/9	ΜΕΣΟΓΗ			
Πέ.	28/9	ΚΟΛΩΝΗ, Αγίου Νεοφύτου			

Το περιεχόμενο του παρόντος τεύχους υπάρχει αυτούσιο και στην ιστοσελίδα της Ιεράς Μητροπόλεως Πάφου
www.imparhou.org

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΠΑΦΟΥ

ΔΙΜΗΝΙΑΙΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ

ΚΗΡΥΓΜΑΤΩΝ

Το πρώτον Αποστολικόν κήρυγμα εις την Πάφον
Πράξ. ιγ, 6-12

ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ - ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ 2023

ΕΤΟΣ ΜΔ΄

ΑΡ.521 - 522

ΚΥΡΙΑΚΗ Ε' ΛΟΥΚΑ

Απόστολος: Γαλ. στ' 11 - 18

Ευαγγέλιον: Λου. ιστ' 19 -

31 Νοεμβρίου 2023

«Ἄνθρωπός τις ἦν πλούσιος... Πτωχὸς δέ τις ἦν ὀνόματι Λάζαρος...»

Ακούγοντας κανείς την σημερινή Ευαγγελική περικοπή αγαπητοί μου αδελφοί εύκολα εξάγει κανείς το συμπέρασμα ότι η ζωή μας πάνω στη γη αυτή είναι σύντομη και παροδική και οι συνθήκες διαβίωσης είναι προσωρινές είτε πλούσιοι είμαστε, είτε πτωχοί. Είναι όμως καθοριστικές για την ποιότητα της ψυχής μας και θα μας συνοδεύουν στην αιώνια ζωή. Όπως μας διηγείται ο Ευαγγελιστής Λουκάς. Υπάρχει ένας πολύ πλούσιος και ένας πολύ φτωχὸς ἄνθρωπος. Ο πρώτος είναι ένας πολύ πλούσιος, που ζει στην χλιδή και στην ξέφρενη επίδειξη του πλούτου του *«εὐφραϊνόμενος καθ' ἡμέραν λαμπρῶς»*. Ενδύεται ακριβά ενδύματα, βασιλικά, συγκαλεί συμπόσια, όπου παρατίθενται φαγητά και ποτά σε αφθονία. Η καλοπέραση, ο πλουτισμός, η πρόσκαιρη ευχαρίστηση είναι αυτά που συνθέτουν την ζωή του πλουσίου. Από την άλλη έχουμε τον φτωχὸ Λάζαρο. Ο φτωχὸς Λάζαρος καταφεύγει στην πόρτα του αρχοντικού του πλουσίου, προσδοκώντας την ελάχιστη βοήθεια. Αλλά ο πλούσιος αν και καθημερινά μπαινοβγαίνει στο αρχοντικό του δεν τον προσέχει καν. Η ὅλη του ζωή εξαντλείται στον εαυτό του, γι' αυτό και αδιαφορεῖ πλήρως για τον Λάζαρο. Ακόμη και όταν αυτός βρίσκεται σε αξιοθρήνητη κατάσταση, ακόμη και όταν κάθεται μπροστά στη θύρα του. Μόνη μέριμνα του πλουσίου είναι η δική του ευδαιμονία.

Ο πλούσιος της παραβολῆς στην πραγματικότητα είναι δυστυχῆς. Μπορεῖ να φαίνεται ότι καλοπερνά, ότι απολαμβάνει τα πάντα, ότι δεν του λείπει τίποτα, εκείνο ὅμως που του λείπει είναι η αγάπη και η φιλανθρωπία. Με ὅσο ακριβά και πολυτελή ενδύματα και αν ντυνόταν ἦταν στην κυριολεξία θεόγυμνος. Ο πλούσιος είναι ἕνας τύπος που προσπαθεῖ να καλύψει το υπαρξιακό κενὸ της πτώσης του με την ὕλη, την ευδαιμονία και την καλλιέργεια ὅλων αυτῶν που τον οδήγησαν στην απογύμνωση. Εν μία ροπή ὅμως, αντιστρέφονται τα πάντα, ο πλούσιος οδηγείται στον Ἄδη, στον τόπο της βασάνου, με κύριο γνώρισμα την οδύνη. Εκεί, με πλήρη συνείδηση του παρελθόντος και του παρόντος του, με επίγνωση του εαυτοῦ του και της οικογενείας του, ἀλλά και με παντελή αδυναμία, να ἀλλάξει το παραμικρό. Μας λέει ο Ἱερός Χρυσόστομος *«πρόλαβε ἄνθρωπε μου με την μετάνοια και την επιστροφή, την ἐξοδο της ψυχῆς σου, μήπως ἔλθει ξαφνικά ο θάνατος και δεν θα ἔχει πλέον ἰσχύ η θεραπεία της μετανοίας»*. Ο δε Λάζαρος ἀπὸ την ἄλλη ζώντας μέσα στην φτώχεια, την ασθένεια και την οδύνη της εγκατάλειψης, δεν επαναστατεῖ, δεν διαμαρτύρεται ἀλλά με υπομονή και ταπείνωση ἀρκείται στα ελάχιστα μέχρι τέλος της ζωῆς του ὅπου οδηγημένος ἀπὸ τους φωτεινοὺς ἀγγέλους ἀναβαίνει στη Βασιλεία του Θεοῦ και εὐρίσκεται στους κόλπους του Ἀβραάμ, δηλαδή στον τόπο των δικαίων ὅπου βρίσκονται μέσα στο φῶς της παρουσίας του Θεοῦ.

Η σημερινή ευαγγελική περικοπή αγαπητοί μου, μας δίνει την δυνατότητα να αναλογιστούμε ο κάθε ένας από εμάς με ποιο τρόπο βιώνει καθημερινά την ζωή του μέσα στον κόσμο αλλά και μέσα στην εκκλησία. Είναι πολύ εύκολο ειδικά στις μέρες μας να εντοπίσουμε ανθρώπους που κύριο χαρακτηριστικό τις καθημερινότητας τους είναι η συσσώρευση υλικών αγαθών με κάθε μέσο, αδιαφορώντας για τον τρόπο ή τα μέσα που χρησιμοποιεί. Η ορθόδοξη χριστιανική πίστη όμως θεωρεί ότι ο πλούτος είναι μια δωρεά του Θεού που δίνεται στον άνθρωπο, προκειμένου αυτός, χρησιμοποιώντας τον πλούτο με ορθό τρόπο, να ευεργετήσει τους συνανθρώπους του και δια της ευεργεσίας να σώσει την ψυχή του. Και ορθός τρόπος είναι η προσφορά του σε εκείνους που έχουν πραγματική ανάγκη. Ο Θεός δηλαδή επιτρέπει να γίνουν κάποιοι άνθρωποι, δια της ευλογίας των υλικών αγαθών, μέτοχοι της δικής Του ευεργεσίας προς τα πλάσματά του, όπως Εκείνος αδιάκοπα προσφέρει τον πλούτο της χάρης και της αγαθότητας Του στους ανθρώπους, κατά παρόμοιο τρόπο απαιτεί να κάνουν και οι άνθρωποι στους συνανθρώπους τους.

Σχεδόν όλοι μας, όταν μιλάμε για πλούτο και για πλουσίους το μυαλό μας περιορίζεται και εννοεί τα υλικά αγαθά. Πλούτο θεωρούμε όλα εκείνα τα υλικά αγαθά που εκφράζουν μόνο και μόνο τα χρήματα. Τον πλούτο που συσσωρεύεται σε ακίνητα, χρήματα, χρυσαφικά, επενδύσεις, καταθέσεις αλλά και άλλα. Όμως εμείς ως χριστιανοί δεν παραλείπουμε να λέμε ότι ο πραγματικός πλούτος είναι η πίστη μας, η γνώση μας για τον Θεό, η ορθοδοξία μας, οι άγιοι μας. Αν όμως ο πραγματικός θησαυρός είναι η χριστιανική αποκάλυψη, το ευαγγέλιο του Χριστού, έχουμε αναλογισθεί ότι όλοι μας είμαστε πλούσιοι πνευματικά και κατέχουμε έναν αμύθητο θησαυρό στα χέρια μας; Μήπως και εμείς δεν ευφραινόμαστε καθ' εκάστην πνευματικώς; Ο καθένας μας πρέπει να προσέξει πολύ τις αλήθειες που μας παρουσιάζει η σημερινή παραβολή. Όταν ο άνθρωπος πιστεύει στα χρήματα και όχι στον Θεό, γίνεται εγωιστής, άσπλαχνος και σκληρός στους συνανθρώπους του. Το αποτέλεσμα είναι πως χωρίζεται από τον Θεό και χάνει τη Βασιλεία των Ουρανών. Όταν όμως ο άνθρωπος πιστεύει στο Ευαγγέλιο, έχει μέσα του αγάπη στον Θεό και στους ανθρώπους. Φροντίζει για τους φτωχούς και τους πεννημένους. Επισκέπτεται τους αρρώστους και τους πονεμένους. Έτσι οδηγεί τον εαυτό του κοντά στον Θεό, όπως ακριβώς έγινε με το φτωχό Λάζαρο της σημερινής παραβολής.

Αγαπητοί μου αδελφοί. Όταν η Καινή Διαθήκη μας λέει ότι είμαστε «οἰκονόμοι τοῦ Θεοῦ» αναμφίβολα εννοεί ότι ο Θεός μας έχει εμπιστευθεί κάποια πράγματα, κάποια χαρίσματα για να τα διαχειριστούμε αναλόγως προς ωφέλεια όλων. Γι' αυτό ως σωστοί χριστιανοί πρέπει να προσφέρουμε όσο μπορούμε όχι μόνο σε χρήματα αλλά και με άλλα αγαθά που μας έχει δώσει ο στους συνανθρώπους μας. Η χριστιανική φιλανθρωπία πηγάζει και παράγεται από τη σχέση μας με το Χριστό. Είναι καρπός Πίστεως και αγάπης. Δια των καλών έργων ενεργείται η πίστη και δοξάζεται ο Θεός.

Αρχιμανδρίτης Λάμπρος Στυλιανού

ΚΥΡΙΑΚΗ Η' ΛΟΥΚΑ

Απόστολος: Β' Κορ. θ' 6-11

Ευαγγέλιον: Λουκ. ι' 25-37

12 Νοεμβρίου 2023

Ο Χριστός πολλές φορές επιλέγει να ομιλεί με παραβολές ώστε μέσα από αυτές τις απλές ιστορίες της καθημερινής ζωής να αποτυπώνονται καλύτερα μεγάλα θεολογικά μηνύματα γύρω από το πρόσωπο Του και την Αιώνια Ζωή. Κάποιοι που είναι αδιάφοροι και δεν επιδεικνύουν την δέουσα προσοχή ώστε να εξασφαλίσουν αιώνια ζωή μπορεί να μην καταλαβαίνουν τις παραβολές ή να περνούν γι' αυτούς απαρατήρητες. Όμως γι' αυτούς που ζητούν την σωτηρία τους και θέλουν με πόθο να κατανοήσουν τις παραβολές αυτές, τότε αυτές γίνονται σωτήριες αν εφαρμόσουν τα νοήματά τους στη ζωή τους.

Η παραβολή του Καλού Σαμαρείτη είναι μια από τις πιο γνωστές και αγαπητές παραβολές στους πιστούς. Τα μηνύματά της πολλά, θα επικεντρωθούμε όμως στο πως ο Θεάνθρωπος Χριστός ζητάει να σώσει τον καθένα από εμάς και αν εμείς ποθούμε αυτή τη σωτηρία.

Τον Χριστό πολλές φορές μερίδα της ιουδαϊκής άρχουσας τάξης θέλοντας να μειώσουν το πρόσωπό και το έργο Του τον αποκάλεσαν ότι είναι Σαμαρείτης, χαρακτηρισμός γι' αυτούς υποτιμητικός. Σε αντίθεση με τον ιερέα και τον λευίτη που άφησαν τον τραυματισμένο άνθρωπο αβοήθητο ο Χριστός στην παραβολή αυτή επιλέγει να είναι ο Σαμαρείτης που όπως ψάλλουμε: ουκ εκ Σαμαρείας προερχόμενος αλλ' εκ Μαρίας της Θεοτόκου. Σε αντίθεση με όλους αυτούς που θεωρούσαν τους εαυτούς τους ότι παρείχαν έργο και βοηθούσαν τους συνανθρώπους τους είτε καλόπιστα είτε και όχι, ο Χριστός στο τέλος είναι αυτός που βοηθάει τον όλο άνθρωπο για τη σωτηρία του. Ο «εμπεισών εις τους ληστές» είμαστε παραβολικά μετά την πώση των πρωτοπλάστων όλο το ανθρώπινο γένος που ο διάβολος μας επιτίθεται και μας αφήνει «ημιθανείς» κάθε φορά. Από αυτή την Κυριακή θα μπορούσαμε να πούμε ότι η Εκκλησία μας, μας προετοιμάζει για τα Χριστούγεννα. Ενώ κανείς άλλος στο παρελθόν δεν μπόρεσε να βοηθήσει πραγματικά τον άνθρωπο, έρχεται ο Χριστός με την ενανθρώπησή του και το όλο έργο του επί της γης να βοηθήσει τον πεπτωκότα άνθρωπο και να τον οδηγήσει στη σωτηρία. Μόνο ο Χριστός στο τέλος έρχεται και μας σπλαχνίζεται, μας δίνει τα φάρμακα Του το λάδι που είναι το έλεος Του Θεού στους ανθρώπους που ξέρουν να μετανοούν και τον οίνο που είναι το αίμα Του, η θυσία Του πάνω στο σταυρό και η Θεία Κοινωνία. Ο Χριστός είναι αυτός που μεριμνά σε όλη μας τη ζωή να μας οδηγεί δια μέσου του πανδοχείου – της Εκκλησίας να μην πεθάνουμε πνευματικά αλλά να πετύχουμε την σωτηρία μας. Καλούμαστε όμως και εμείς να εισέλθουμε στο πανδοχείο που είναι η Εκκλησία και να αποδεχθούμε τα φάρμακα του Χριστού που είναι η μυστηριακή ζωή κυρίως η συνεχής μετάνοια – εξομολόγηση και η με την ευλογία του πνευματικού μας συχνή επίσης Θεία Κοινωνία. Ο Χριστός είναι η μόνη σωτηρία του κάθε ανθρώπου και όχι τα φιλοσοφικά ρεύματα της κάθε εποχής, ούτε ακόμα και οι κάθε λογής άνθρωποι, έχοντας εξουσία ή μη. Επομένως αν θέλουμε ως άνθρωποι να έχουμε πληρότητα ζωής ή να κερδίσουμε την ζωή μας, προφυλασσόμενοι από κάθε λογής ληστές που μας κλέβουν και μας ωθούν στο πνευματικό θάνατο πρέπει οπωσδήποτε να αποδεχθούμε το όλο σωτηριολογικό έργο του Χριστού μας.

Το έργο του Χριστού να σώσει τον άνθρωπο είναι οπωσδήποτε αξιόπεραστο, κανείς δεν θα φθάσει την φιλανθρωπία του Χριστού. Πρέπει όμως και εμείς να μιμηθούμε αυτό το έργο Του γιατί η παραγγελία του Χριστού στον νομικό «πορεύου και συ ποίει ομοίως» απευθύνεται και σε εμάς. Επομένως πως θα βοηθήσουμε τον συνάνθρωπό μας για να είναι ευάρεστη η προσφορά μας; Η όποια βοήθεια παρέχεται από μας προς τον συνάνθρωπο θα πρέπει να περικλείεται σε τρεις προϋποθέσεις: α) η βοήθειά μας να επεκτείνεται σε όλους, ακόμα και εχθρούς και αυτούς που μας αδικήσαν, που μας κακολόγησαν και γενικά χωρίς καμία διάκριση αν είναι φίλος ή εχθρός να αντιμετωπίζεται ίσα. Είναι βέβαια πολύ δύσκολο να βοηθάς κάποιον που δεν το αξίζει ή που σου έκανε κακό. Η αγάπη μας όμως για τον Χριστό πρέπει να κάνει πέρα τέτοιες διακρίσεις, όπως έκανε στην παραβολή και ο καλός Σαμαρείτης. β) έπειτα η αγάπη προς τον πλησίον πρέπει να είναι ανιδιοτελής. Δεν πρέπει να βοηθούμε κάποιον μόνο επειδή θα μας το ανταποδώσει στο εγγύς ή μακρινό μέλλον, ή γιατί και αυτός μας βοήθησε στο παρελθόν. Ούτε θα βοηθήσουμε ακόμα κάποιον γιατί ελπίζουμε ότι ο Θεός θα μας το ανταποδώσει. Βοηθάμε και στις περιπτώσεις που δεν υπάρχει καμία πιθανότητα ανταπόδοσης. γ) θα πρέπει τέλος η βοήθεια που θα παρέχουμε να ξεπερνά τα όρια της ανθρώπινης λογικής. Αυτό όπως και τα προηγούμενα είναι δύσκολο να το κατορθώσει κανείς. Όταν έχεις χρήματα, χρόνο κ.λ.π τότε μπορείς και βοηθάς, όταν όμως δεν έχεις αρκετά για να δώσεις και στους άλλους τι γίνεται; Η ανθρώπινη λογική λέει ότι εφόσον δεν έχουμε τότε δεν μπορούμε να δώσουμε. Ο πιστός όμως που έχει δυνατή πίστη και εκεί που δεν έχει περίσσειμα και το ένα που έχει το δίνει στον συνάνθρωπό του τότε αυτός έφθασε στο ανώτερο πνευματικό επίπεδο. Ο Θεός βέβαια όταν δεν έχουμε και δίνουμε μας το πολλαπλασιάζει και σε υλικά και ιδιαίτερα σε πνευματικά αγαθά. Εμείς οι άνθρωποι όσο αγώνα και να κάνουμε να βοηθήσουμε τους συνανθρώπους μας θα είναι πολύ μικρή η προσπάθειά και το αποτέλεσμα μας. Το σημαντικό για να μπορέσουμε να φθάσουμε σε κάποια μέτρα φιλανθρωπίας και ελεημοσύνης προς όσους έχουν ανάγκη είναι να είμαστε ενωμένοι με τον Χριστό. Η ένωση με τον Χριστό επιτυγχάνεται με τα μυστήρια, ιδιαίτερα την συχνή μετάνοια, Θεία Κοινωνία και προσευχή.

Μόνο ο Χριστός μπορεί να μας δώσει και να μας δίνει τόση δύναμη να βοηθάμε τους συνανθρώπους μας. Η βοήθεια προς τον συνάνθρωπό μας μπορεί να είναι υλική, μπορεί να είναι ο χρόνος που θα σπαταλήσουμε αφιερώνοντάς τον σε κάποιον που έχει ανάγκη ή ακόμα να είναι πνευματική που είναι το μείζον. Να βοηθήσουμε κάποιον άνθρωπο να βρει τον δρόμο προς τον Χριστό και την Αιώνια Ζωή. Γι' αυτό ακριβώς είναι που ο Χριστός έγινε για μας ο Σαμαρείτης που μας περιμαζεύει από τις πληγές που μας αφήνει ο διάβολος και οι αμαρτίες και μας οδηγεί αν το θελήσουμε κοντά του στην Αιώνια Ζωή.

† ο Πάφου Τυχικός

ΚΥΡΙΑΚΗ Θ' ΛΟΥΚΑ

Απόστολος: Εφεσ. β' 14 -

22 Ευαγγέλιο: Λουκ.

ιβ' 16 - 21 19 Νοεμβρίου

2023

Είναι φανερό ότι ο πλούσιος της σημερινής παραβολή έκανε επενδύσεις μόνο για το μέλλον του. Έχασε όμως και το παρόν και το μέλλον. Γι' αυτό έμεινε στην ιστορία ως άφρων. Δηλαδή ανόητος και άμυαλος. Είχε πολλά κτήματα αλλά και πολλά προβλήματα, όπως έχει και κάθε άφρων πλούσιος, πως δηλαδή θα μεγάλωνε τις αποθήκες του για να αποθηκεύσει τα περισσότερα αγαθά.

Δεν είχε κανένα ενδιαφέρον για τους συνανθρώπους του. Για όσους πεινούσαν, για όσους ήταν άστεγοι, και απροστάτευτοι. Ενδιαφερόταν μόνο για τον εαυτό του και από την ικανοποίηση της απληστίας του. Έτσι έψαχνε να αυξήσει τα κέρδη του στο άγνωστο και απροσδιόριστο μέλλον. Το σήμερα όμως το είχε μπροστά του και δεν το έβλεπε. Και μπορούσε να το αξιοποιήσει με τον καλύτερο τρόπο. Να μοιραστεί τα περισσεύματά του με τους άλλους δίνοντας αγάπη, ένα ευχαριστώ, ένα χαμόγελο για να πάρει χαρά. Που όμως να χωρέσουν τέτοιες σκέψεις μέσα στο αρρωστημένο του μυαλό. Εκεί μέσα υπήρχε μόνο ο εαυτός και η ανασφάλεια του.

Γι' αυτό και έκανε σχέδια μόνο για το μέλλον, τις αποθήκες και για συσσώρευση καταναλωτικών αγαθών. Για να εξασφαλίσει το μέλλον του, και να μην μείνει χωρίς αγαθά. Είναι χαρακτηριστικό αυτό που ακούσαμε στην σημερινή παραβολή γι' αυτούς τους άφρονες πλουσίους. Ότι πιστεύουν πως θα είναι ευτυχισμένοι όταν συσσωρεύσουν άφθονο πλούτο. Μια τέτοια όμως στάση ζωής είναι φυγή από το παρόν, τα προβλήματα, τις ευθύνες, το χρέος.

«Ψυχή μου, άναπαύου, φάγε, πίε, εὐφραίνου». Δυστυχώς όμως αντί για ευφροσύνη έχουν άγχος και αντί να τρώνε και να πίνουν, τρώγονται με τον εαυτό τους και κατατρώγουν και τους γύρω τους.

Ας το προσέξουμε όμως αυτό. Δεν σημαίνει να μην μεριμνούμε για το αύριο ή να μην φροντίζουμε για τις δυσκολίες που επιφυλάσσει η ζωή λίγο πολύ σε όλους μας. Άλλο πράγμα όμως η σωφροσύνη, η εγκράτεια και η σωστή διαχείριση του σπιτιού μας και άλλο η ικανοποίηση μιας αχόρταγης εγωπάθειας. Και παρ' όλο που οι περισσότεροι άνθρωποι γνωρίζουμε καλά ότι ο χρόνος δεν είναι δικός μας, και ενώ δεν γνωρίζουμε ποτέ τι μας επιφυλάσσει η ζωή την επόμενη στιγμή, εν τούτοις ενεργούμε επιπόλαια.

Κανένας ποτέ δεν θα πει, πως δεν πρέπει να καλλιεργούμε τη γη για να έχουμε καρπούς, ότι δεν πρέπει να εργαζόμαστε για να ανταποκρινόμαστε στις ανάγκες της καθημερινότητας, ή ακόμη να μην μεριμνούμε για τα γηρατιά μας. Σαν άνθρωποι όμως του Θεού στηρίζουμε το παρόν και το μέλλον μας στην πρόνοια του Θεού. Γιατί από το Θεό μόνο αντλούμε δυνάμεις, για να δημιουργούμε πράγματα και να χαιρόμαστε με αυτό που έχουμε. Όλος ο χρόνος και όλη η ζωή μας είναι στα χέρια Του.

Γι' αυτό καλούμαστε να ζούμε εδώ και τώρα την παρουσία του Θεανθρώπου Θεού, και να επικαλούμαστε τη χάρη του Παναγίου Πνεύματος με τρόπο, ώστε να υπερβαίνουμε τα πολλά αδιέξοδα της ζωής, την αρρώστια, τις αδικίες, τους κινδύνους. Προπάντων να υπερβαίνουμε τον εγωισμό μας, που θολώνει τον νου και μας καθιστά άφρονες.

Ο Μέγα Βασίλειος έγραψε ένα λόγο πάνω σε αυτή την περικοπή. Ότι μεταξύ των άλλων κακών που αναφέρει, ο πλεονέκτης αχρηστεύει τα αγαθά και για τον εαυτόν του και για τους άλλους. Ότι ο πλεονέκτης είναι άθεος, ότι ο πλεονέκτης παραλογίζεται, ότι γίνεται ανισόρροπος και δεν μπορεί να σκεφτεί καλά, και καταλήγει στο ότι ο πλεονέκτης λογαριάζεται με τον θάνατο άσχημα.

Όταν η συνειδηση, αγαπητοί μου χριστιανοί, ρώτησε τον άφρονα πλούσιο σε ποιόν θα ανήκουν όσα ετοίμασε, εκείνος βρέθηκε μόνος και δεν είχε καμιά απάντηση. Σε ποιόν θα ανήκουν; Σε κανένα. Γιατί κανέναν δεν είχε στην καρδιά του, κανένα δεν αγαπούσε, κανένα δεν σκεφτόταν. Ο ίδιος δεν πήρε τίποτε μαζί του και δεν άφησε κανέναν πίσω του για να τον μνημονεύει με αγάπη και ευγνωμοσύνη.

Ας πάρουμε λοιπόν και εμείς το δίδαγμα ότι δεν πρέπει να αγωνιζόμαστε μόνο να αποκτήσουμε και αυξήσουμε πλούτη, κινδυνεύοντας έτσι να πέσουμε σε πειρασμούς, σε παγίδες και σε πολλές άλλες ανόητες και βλαβερές επιθυμίες, που έχουν τη δύναμη να μας βυθίσουν στην καταστροφή και την απώλεια. Να προσευχόμαστε ο Θεός να μας φωτίζει, να μας ελεεί και να μας δυναμώνει στις σχέσεις λατρείας μαζί Του και προς την αγάπη για τον συνάνθρωπό μας.

Και ο Κύριος μας τονίζει ότι η αγάπη μας προς τον συνάνθρωπό μας δεν πρέπει να είναι προσωποληπτική. Να μην απευθύνεται, δηλαδή, σε πρόσωπα μόνο που μας αγαπούν. Η αγάπη μας πρέπει να προσφέρεται σε όλους, να μην κάνει ποτέ διακρίσεις, γιατί αν κάνει διακρίσεις, δεν είναι αγάπη χριστιανική. Αυτή δεν είναι η αγάπη που θέλει ο Χριστός, δεν είναι αγάπη που μας σώζει.

Ακόμη η αγάπη μας πρέπει να είναι θυσιαστική. Αυτό σημαίνει ότι η κάθε καλή πράξη που γίνεται σε κάποιον δεν πρέπει να αποβλέπει στο ατομικό συμφέρον, ή όφελός μας, αλλά να γίνεται καθαρά από αγάπη γι' αυτόν. Και ακόμη να γνωρίζουμε ότι αυτός, στον οποίο εμείς προσφέρουμε αγάπη, θα φανεί αγνώμων απέναντί μας και ότι ακόμη θα μας πολεμήσει, εμείς δεν πρέπει να ελαττώσουμε την αγάπη μας και την προσφορά της καλοσύνης μας σε αυτόν.

Η αγάπη προς τους εχθρούς μας, είναι η τέλεια αγάπη, είναι η τέλεια αρετή, είναι το τέλειο μάθημα, που μας έδωσε ο Ιησούς Χριστός αφού έγινε άνθρωπος. Την αγάπη αυτή μας την παρέδωσε όταν βρισκόταν πάνω στο Σταυρό του Γολγοθά και προσφερόταν θυσία για την σωτηρία των ανθρώπων. Δεν μας απομένει, λοιπόν, από το να τον μιμηθούμε. Αμήν.

Οικ. Μάριος Πολυκάρπου

ΚΥΡΙΑΚΗ ΙΓ' ΛΟΥΚΑ

Απόστολος: Εφεσ. δ' 1 - 7

Ευαγγέλιο: Λουκ. ιη' 18 -

27 26 Νοεμβρίου 2023

«Τι ποιήσας ζωὴν αἰώνιον κληρονομήσω;» (Λουκ. ι η ' 18)

Η αἰώνιος ζωή δεν αποτελεί μόνο κυρίαρχο στοιχείο της διδασκαλίας του Ιησού, αλλά αποτελεί και την μεγαλύτερη προσφορά αγάπης του προς τον άνθρωπο που, πέρα από την ενανθρώπιση, εκφράστηκε με τη Σταυρική του θυσία. Αυτή η προσφορά είχε σαν στόχο να γίνει ο άνθρωπος μέτοχος αυτής της βασιλείας καθώς και των αγαθών της, όχι αναγκαστικά, αλλά μέσα από τη δική του συμβολή με τη δύναμη της πίστης του. Όμως, τι είναι «αἰώνιος ζωή;» Απάντηση στο ερώτημα δίνει ο ίδιος ο Χριστός: «Αὕτη δέ ἐστιν ἡ αἰώνιος ζωή, ἵνα γινώσκωσιν σε τον μόνον ἀληθινόν Θεον και ὁν ἀπέστειλας Ἰησοῦν Χριστόν» (Ιωάν. ιζ' 3). Δηλαδή, «και να ποια είναι η αἰώνια ζωή: Ν'αναγνωρίζουν οι άνθρωποι εσένα ως το μόνο αληθινό Θεό, καθώς κι εκείνον που έστειλες, τον Ιησού Χριστό»

Η αἰώνια ζωή είναι η δυνατότητα της γνώσης του αληθινού Θεού και η συμμετοχή στη ζωή του Θεού. Η δυνατότητα να βλέπει ο άνθρωπος το Θεό και να γίνεται μέτοχος αἰώνια ὄλων των αγαθών του. Και αυτή η «αἰώνιος ζωή», όπως αποκαλύπτει ο ίδιος ο Ιησούς είναι «παν ὁ δέδωκαν αὐτῷ ἵνα δώσῃ αὐτοῖς» (Ιωαν. ιζ' 2).

Όπως ο Θεός Πατέρας του έδωσε την εξουσία πάνω σε όλους τους ανθρώπους έτσι θα δώσει κι αυτός την αἰώνια ζωή σε όλους αυτούς που του εμπιστεύθηκε. Η αἰώνιος ζωή, λοιπόν, είναι μέγιστη προσφορά του Θεού προς τον άνθρωπο. Την ίδια όμως στιγμή από προσφορά, από δωρεά, γίνεται και αγώνισμα. Όταν ο ίδιος ο Χριστός αποκάλυπτε το πόσο πολύ αγάπησε ο Θεός τον κόσμο, με το να παραδώσει στο θάνατο τον ίδιο τον Υιόν του, την ίδια στιγμή πρόσθετε: «ἵνα πᾶς ὁ πιστεύων εἰς αὐτόν μὴ ἀπόληται, ἀλλ' ἔχη ζωὴν αἰώνιον » (Ιωαν. γ' 16). Δηλαδή «για να μη χαθεί ὅποιος πιστεύει σ'αυτόν αλλά να έχει ζωή αἰώνια».

Η αἰώνια ζωή σαν προσφορά είναι δεδομένη. Όμως, η κατάκτηση της περνά μέσα από την πίστη η οποία υλοποιεί ἔμπρακτα το θέλημα του Θεού, όπως εκφράζεται μέσα από τις εντολές του. Το ερώτημα του ἄρχοντα του σημερινού Ευαγγελίου «Τι ποιήσας ζωὴν αἰώνιον κληρονομήσω». Τι να κάνω για να κληρονομήσω την αἰώνια ζωή επιβεβαιώνει ότι δεν αρκεί μόνον η πίστη στην ύπαρξη της αἰώνιας ζωής, αλλά το πώς αυτή η πίστη θα εκδηλωθεί με έργα. Αλλά και η απάντηση του Χριστού «τας ἐντολάς οἶδας» τις εντολές τις ξέρεις, αποκαλύπτει ότι η πληρότητα, η τελείωση, εξασφαλίζεται μέσα από την εφαρμογή του νόμου του Θεού , μέσα από την εφαρμογή των εντολών του. Μέσα από την απαρίθμηση των εντολών, είναι αξιοπρόσεκτο το γεγονός, ότι ο Χριστός συνδέει ἄμεσα τη θρησκευτικότητα, που καταλήγει στην πληρότητα, σαν το δρόμο που περνά μέσα από την προσφορά προς το συνάνθρωπο και που

καταλήγει στο Θεό. Όπως, τιμή και σεβασμός προς τους γονείς. Σεβασμός της τιμής, της ζωής και της περιουσίας των άλλων ανθρώπων.

Ο δρόμος που οδηγεί στο Θεό περνά μέσα από τον κοινωνικό περίγυρο. Είναι ο δρόμος που περνά μέσα από την προσφορά στο συνάνθρωπο και όχι μέσα από μια απλή συμβίωση μαζί του. Ιδιαίτερα δε, όταν η θρησκευτικότητα δεν είναι απλή και τυπική εφαρμογή του νόμου του Θεού. Όλα μετρούν. Πράξεις και παραλείψεις μετρούν είτε θετικά είτε αρνητικά. Μέσα από αυτές επιτυγχάνεται ή και χάνεται αντίστοιχα η τελείωση. Και η τελείωση δεν εξασφαλίζεται μέσα από μια μεμονωμένη ή και περισσότερες κινήσεις. Ιδιαίτερα δε, όταν οι κινήσεις αυτές τυπικά δεν στερούν τίποτε από τους άλλους. Ο δρόμος προς το Θεό περνά μέσα από το δόσιμο και τη θυσία του εαυτού μας προς το Θεό και το συνάνθρωπο.

Ακούσαμε σήμερα τον Χριστό να υπογραμμίζει καταληκτικά «έτι εν σοι λείπει πάντα όσα έχεις πώλησον και διάδος πτωχοίς και δεύρο ακολουθήθαι μοι». Ένα ακόμη σου λείπει, πούλησε όλα όσα έχεις και δώσε τα χρήματα στους πτωχούς κι έτσι θα έχεις θησαυρό κοντά στο Θεό και έλα να με ακολουθήσεις.

Πολλές οι «αρετές» και μόνο μία αδυναμία του άρχοντα του σημερινού Ευαγγελίου. Κι όμως η μία επισκίασε τις πολλές. Αυτή η μία, σαν Αχιλλεύς πτέρνα, κατάστρεψε ό,τι με κόπο δημιούργησε στη ζωή του. Και η μια αδυναμία του ήταν η προσκόλληση στα επίγεια αγαθά. Αδυναμία που τον κατέστησε τελικά «περίλυπο» τόσο για το υπόλοιπο της επίγειας ζωής του, όσο και ιδιαίτερα της μέλλουσας ζωής. Η αφοσίωση προς το Θεό πρέπει να είναι ολοκληρωτική. Στο όνομα του Χριστού και για χάρη του Χριστού οφείλει ο άνθρωπος να θυσιάζει τα πάντα. Μάλιστα αυτή η θυσία πρέπει να επιβεβαιώνεται μέσα από την αγάπη προς τον άνθρωπο, τον οποιοδήποτε άνθρωπο που έχει ανάγκη και τον οποίο ο ίδιος ο Ιησούς χαρακτηρίζει σαν «ελάχιστο αδελφό του» (Ματθ. κε'40).

Αδελφοί μου, ας προβληματιστούμε από την έκβαση του σημερινού Ευαγγελίου. Ας μην επαναπαυθούμε στις όποιες «αρετές» μας. Ας αναζητήσουμε τη μία αδυναμία μας που θα μπορεί να μας καταστρέψει τόσο την παρούσα, όσο και την αιώνια ζωή και να την εξουδετερώσουμε. Γιατί, αυτό το μικρό και ασήμαντο, στο τέλος μπορεί να καταστεί τόσο σημαντικό, όσο και η αιώνια ζωή. Ας μην αγνοήσουμε αυτό το «ένα» για να μη διακινδυνεύσουμε εξαιτίας του την αιώνια ζωή. Αμήν.

Θεόδωρος Αντωνιάδης

ΚΥΡΙΑΚΗ ΙΔ' ΛΟΥΚΑ

Απόστολος: Εφ. 8' 8-19

Ευαγγέλιον: Λουκ. ιη' 35-43

3 Δεκεμβρίου 2023

Ο Χριστός ήρθε στον κόσμο όπως έγραψαν οι προφήτες, αλλά και όπως ο Ίδιος αναφέρει ώστε: «τυφλοί αναβλέπουν και κωλοί περιπατούν, λεπροί καθαρίζονται και κωφοί ακούουν, και νεκροί εγείρονται και πτωχοί ευαγγελίζονται». Αυτό έκανε ο Χριστός καθ' όλη την επίγεια παρουσία του και πιστοποίησε προς εμάς τη Μεσσιανικότητά και Θεότητά Του. Η όλη δράση του Χριστού επεκτεινόταν σε δύο κατευθύνσεις το κηρυκτικό και θεραπευτικό έργο. Στο θεραπευτικό έργο επικεντρωνόταν επίσης σε δύο τομείς στην υγεία του σώματος, τα αποτελέσματα του οποίου ήταν ορατά από όλους και την υγεία της ψυχής το οποίο λίγοι το βλέπουν και αντιλαμβάνονται. Σημαντικό βέβαια για τον Χριστό αλλά και για τον καθένα μας είναι η υγεία της ψυχής ώστε ο όλος άνθρωπος να σωθεί.

Η ευαγγελική περικοπή που ακούσαμε σήμερα αναφέρεται στον τυφλό της Ιερικούς στον οποίο ο Χριστός χάρισε το φως. Μέσα από το σημερινό θαύμα αξίζει να σημειώσουμε δύο πτυχές που πρέπει να προσέξουμε. Ο λόγος για το σωματικό φως και το πνευματικό φως στον άνθρωπο καθώς και η επίκληση του ονόματος του Χριστού στη ζωή μας.

Ο Τυφλός της Ιερικούς που ακούσαμε σήμερα ήταν τυφλός μόνο στους σωματικούς οφθαλμούς, τα μάτια της ψυχής του ήταν ανοικτά για να αναγνωρίζουν τον Χριστό ως Θεό και να έχει πίστη σε Αυτόν. Ενώ οι υπόλοιποι που ακολουθούσαν τον Χριστό τον ανέφεραν ως Ιησού Ναζωραίο, αναγνωρίζοντάς τον μόνο ως άνθρωπο, ο τυφλός αντίθετα τον φώναζε «Ιησού Υιέ Δαβίδ, ελέησόν με» που ερμηνεύεται ως Υιό του Θεού. Ο Χριστός βλέποντας την πίστη του τυφλού του χάρισε και το σωματικό φως αλλά και για να βοηθήσει και τους παρισταμένους τυφλούς πνευματικά να ανοίξουν και σε εκείνους τα μάτια της ψυχής τους. Πράγματι ο Χριστός πολλές φορές ομιλεί με τρόπο που αφήνει να καταλάβουμε τις δύο διαστάσεις όπως: «ο έχων ώτα ακούειν ακουέτω» κάποιος λογικά σκεπτόμενος θα πει τι σημαίνει αυτό, εδώ υπάρχει μια αντίθεση, αφού όλοι άκουγαν την διδασκαλία Του. Εδώ εννοεί ο Χριστός τα πνευματικά αυτιά που πρέπει να έχει κανείς, γιατί μπορεί να ακούει αλλά να μην καταλαβαίνει. Αλλού ο Χριστός πάλι σημειώνει άλλη αντίθεση: «Εις κρίμα εγώ εις τον κόσμον τούτον ήλθον, ίνα οι μη βλέποντες βλέπωσιν και οι βλέποντες τυφλοί γένωνται». Αλλού πάλι ο Χριστός ομολογεί ότι αυτός είναι το φως του κόσμου: «Εγώ ειμί το φως του κόσμου». Θα πρέπει ο κάθε Χριστιανός στη ζωή του να αγωνίζεται να αποκτήσει το φως του Χριστού που ακόμα και τυφλός κανείς βλέπει. Πως να το αποκτήσουμε αυτό; Θα πρέπει να εφαρμόσουμε στη ζωή μας τρία κυρίως πράγματα: α) να μην αφήνουμε μέσα μας αμαρτήματα και πάθη και να μας σκοτίζουν τον νου και τη ψυχή αλλά να φροντίζουμε με την βοήθεια του πνευματικού να καθαρίζουμε τακτικά την ψυχή μας. β) Να έχουμε μυστηριακή και λειτουργική ζωή, να αγαπήσουμε τις ακολουθίες και τις θείες λειτουργίες και την συνεχή προσευχή. γ) να το ζητούμε συνεχώς από τον Κύριο μας να μας χαρίζει το φως το πνευματικό, όπως έκανε και ο Άγιος Γρηγόριος ο Παλαμάς.

Ένα δεύτερο μήνυμα που λαμβάνουμε μέσα από τη σημερινή Ευαγγελική περικοπή είναι το πως πρέπει να προσευχόμαστε και να ζητάμε το έλεος του Θεού. Ο τυφλός σήμερα φώναζε συνεχώς στον Χριστό «Ιησού Υιέ Δαβίδ, ελέησόν με». Παρόλο που αρχικά ο Χριστός προσποιήθηκε ότι δεν έδωσε σημασία, ο τυφλός δεν έχασε την πίστη του, δεν απογοητεύτηκε αλλά περισσότερο φώναζε και ζητούσε το έλεος του Χριστού. Ακόμα και

όταν του του είπαν ότι πρέπει να σταματήσει να φωνάζει και να ενοχλεί, αυτός φώναζε περισσότερο. Δείχνει και σε εμάς ότι δεν πρέπει να απογοητευόμαστε στην προσευχή, αλλά η προσευχή μας να είναι έντονη, επίμονη, αδιάληπτη και με πίστη. Παρόμοια και σε άλλο θαύμα με την θεραπεία των δέκα λεπρών οι οποίοι φώναζαν στον Χριστό «Ιησού επιστάτα, ελέησον ημάς». Επίσης ο απόστολος Πέτρος περπατώντας πάνω στα κύματα και όταν άρχισε να καταποντίζεται φώναξε «Κύριε, σωσόν με». Η πίστη τους παραμέρισε την λογική, την ιατρική, την επιστήμη και τις στατιστικές που έλεγαν ότι η τύφλωση, η λέπρα είναι αθεράπευτη καθώς και το περπατήσει πάνω στα κύματα και να κοπάσει η τρικυμία είναι αδιανόητα αλλά γνώριζαν ότι «όπου Θεός βούλεται νικάται φύσεως τάξις». Από τις φωνές – δεήσεις προς τον Χριστό των πιστών αυτών ανθρώπων πηγάζει και η σύντομη προσευχή η λεγόμενη νοερά, καρδιακή, μονολόγιστη ευχή το «Κύριε Ιησού Χριστέ ελέησόν με». Σε αυτήν εμπερικλείεται ομολογία προς την Θεότητα του Χριστού και η εκζήτηση του ελέους του προς εμάς. Το όνομα του Χριστού όταν το προφέρουμε με καθαρότητα καρδίας, ταπείνωση και πίστη είναι φοβερό. Οι απόστολοι μετά χαράς επέστρεψαν στον Χριστό και του ομολόγησαν ότι: «Κύριε και τα δαιμόνια υποτάσσεται εν τω Ονόματί σου». Θα πρέπει ο καθένας μας να προσπαθήσει με την βοήθεια του πνευματικού του να αποκτήσει αυτή την ευχή. Να ζητήσουμε ακόμα από τον Χριστό να μας χαρίσει το χάρισμα της ευχής ώστε συνεχώς και ακατάπαυστα κάθε στιγμή να θυμόμαστε τον Χριστό και να τον επικαλούμαστε σε κάθε πτυχή της ζωής μας. Η συνεχής επίκληση του ονόματος του Χριστού στη ζωή μας, όταν αυτό γίνεται με καθαρότητα καρδίας, με ταπείνωση και με πίστη φωτίζει τον νου και την ψυχή μας και βλέπουμε πράγματα που διαφορετικά δεν θα βλέπαμε. Μια σύγχρονη μας αγία, η οσία Ματρώνα παρόλο που ήταν τυφλή είχε διορατικότητα και έβλεπε πράγματα που και σπουδασμένοι άνθρωποι δεν έβλεπαν. Είθε να αποκτήσουμε και εμείς αυτό το φως.

Στην πόλη και επαρχία μας έχουμε ένα ίδρυμα το «Μαργαρίτα Λιασίδου» που εδρεύει στην Κολώνη. Το ίδρυμα αυτό φιλοξενεί κάποια παιδιά που στερήθηκαν από τον Θεό κάποιες νοητικές ικανότητες, είναι όμως παιδιά που αναζητούν και αυτά το έλεος του Θεού. Το Ίδρυμα ιδρύθηκε και εποπτεύεται από τη Μητρόπολη Πάφου και έχει ως σκοπό να είναι δίπλα σε αυτά τα παιδιά που έχουν ανάγκη την οικονομική και ηθική στήριξη μας. Σήμερα γίνεται έρανος σε όλη την Μητροπολιτική μας επαρχία με σκοπό να συλλεχθούν χρήματα για τις ολοένα και αυξανόμενες ανάγκες του Ίδρυματος αυτού. Ο αριθμός των παιδιών αυτών αυξήθηκε στο ίδρυμα αλλά και τα κτήρια χρειάζονται άμεσα κάποια ανακαίνιση. Παρακαλούμε όλους στην αγάπη σας να βοηθήσουμε όσο μπορούμε ο καθένας μας άλλοι από το περίσσειμα άλλοι από το υστέρημα να βοηθήσουμε το Ίδρυμα «Μαργαρίτα Λιασίδου» να φέρει εις πέρας την αποστολή του.

Μετ' ευχών διαπύρων,
† ο Πάφου Τυχικός

Σημείωση: Το ποσόν που θα συγκεντρωθεί να παραδοθεί, με ευθύνη της Εκκλησιαστικής Επιτροπής, έναντι αποδείξεως, στην Ιερά Μητρόπολη Πάφου ή στην Επισκοπή Αρσινόης, μέχρι την Παρασκευή 8 Δεκεμβρίου 2023, απ' όπου θα σταλεί στον προορισμό του.

ΚΥΡΙΑΚΗ Ι΄ ΛΟΥΚΑ

Απόστολος: Εφ. στ΄ 10 -

17 Ευαγγέλιο: Λου.

ιγ΄ 10 - 17 10

Δεκεμβρίου 2023

«Ταύτην δέ, θυγατέρα Αβραάμ ούσαν, ἦν ἔδησεν ὁ σατανᾶς ἰδοῦ δέκα καὶ ὀκτὼ ἔτη, οὐκ ἔδει λυθῆναι ἀπὸ τοῦ δεσμοῦ τούτου τῇ ἡμέρᾳ τοῦ σαββάτου;»

Ἡ διήγηση τῆς σημερινῆς Ευαγγελικῆς περικοπῆς μας περιγράφει τὴν θεραπεία μιᾶς γυναίκα, που λόγω τῆς ασθένειάς της, ἦταν κυρτωμένη καὶ ταλαιπωροῦταν ἐπὶ δεκαοκτὼ ἔτη. Ὄταν τὴν εἶδε ὁ Χριστός, ἓνα Σάββατο που δίδασκε στὴ Συναγωγὴ, τὴν σπλαχνίστηκε, μας λέει ὁ ευαγγελιστὴς Λουκάς καὶ με ἓνα Του λόγο, χωρὶς αὐτὴ νὰ το ζητήσει, τὴν θεράπευσε. Ἡ επενέργεια τοῦ θαύματος αὐτοῦ ἀντὶ νὰ χαροποιῆσει τοὺς Φαρισαίους, ἀντὶ νὰ θαυμάσουν μαζί με ὅλο τὸ λαὸ τὰ μεγαλεῖα τοῦ Θεοῦ, κίνησε τὴν ἀγανάκτηση τοῦ Ἀρχισυνάγωγου, που τοὺς κάλεσε νὰ προσέρχονται τὶς ἄλλες μέρες γιὰ νὰ θεραπεύονται καὶ νὰ μὴ «καταλύουν» τὴν ἀργία τοῦ Σαββάτου. Ἡ ευαγγελικὴ περικοπὴ μας παρουσιάζει καθαρὰ ἀπὸ τὴν μιὰ μεριά τὴν εἰκόνα τῆς μεγάλης ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ γιὰ τὸν ἄνθρωπο καὶ ἀπὸ τὴν ἄλλη τὴν φιλαυτία τῶν Φαρισαίων, μαζί με τὸ φθόνον καὶ τὴν ὀργή τους. Τὸ Σάββατο ἦταν ἡμέρα κοινῆς προσευχῆς γιὰ τοὺς Ἰουδαίους, ὅπως ἡ Κυριακὴ εἶναι γιὰ ἐμᾶς τοὺς Χριστιανούς.

Ὁ Χριστός τὸν ἀποκαλεῖ «υποκριτὴ», με τὸ ἐπιχείρημα ὅτι «ἕκαστος ὑμῶν τῷ σαββάτῳ οὐ λύει τὸν βῶν αὐτοῦ ἢ τὸν ὄνον ἀπὸ τῆς φάτνης καὶ ἀπαγαγὼν ποτίζει;». Μέσα ἀπὸ τὴν σημερινὴ διήγηση ὁ Κύριος στηλιτεύει τὴν υποκρισία καὶ τὴν τυπολατρία ὄχι μόνο τῶν Φαρισαίων, ἀλλὰ καὶ κάθε ἀνθρώπου, κάθε ἐποχῆς. Οἱ Φαρισαῖοι τῆς ἐποχῆς Του εἶχαν μετατρέψει τὶς ἐντολὲς τοῦ Δεκαλόγου καὶ τοῦ Νόμου σὲ ἓνα στεῖρο σύστημα υποχρεώσεων καὶ περιορισμῶν καὶ γι' αὐτὸ συχνὰ ἀντιδρούσαν με ἀγανάκτηση ὅταν ὁ Χριστός θεράπευε τὰ Σάββατα, σὲ σημεῖο νὰ λένε ὅτι ἐφόσον δὲν τηρεῖ τὸ Σάββατο, δὲν προέρχεται ἀπὸ τὸν Θεὸ «ἔλεγον οὖν ἐκ τῶν Φαρισαίων τινές, Οὐκ ἔστιν οὗτος παρὰ θεοῦ ὁ ἄνθρωπος, ὅτι τὸ σάββατον οὐ τηρεῖ. ἄλλοι δὲ ἔλεγον, Πῶς δύναται ἄνθρωπος ἁμαρτωλὸς τοιαῦτα σημεῖα ποιεῖν; καὶ σκίσμα ἦν ἐν αὐτοῖς». Ἡ υποκρισία εἶναι ἡ προσποίηση τῆς φιλίας ἀντὶ τοῦ μίσους, ἡ ἐχθρότητα που ἐκφράζεται σαν συμπάθεια, ὁ φθόνος που προσποιεῖται τὴν ἀγάπην. «Ἡ γὰρ ὑπόκρισις», διδάσκει ὁ ἅγιος Γρηγόριος ὁ Παλαμάς, «ἐξ οὐσίας γεννᾶται». Ἡ τυπολατρία κάνει τοὺς ἀνθρώπους νὰ θεωροῦν τοὺς εαυτοὺς τοὺς αὐτάρκεις ἐναντὶ τοῦ Θεοῦ.

Γιὰτί ὁμως ὁ Κύριος σπλαχνίστηκε καὶ θεράπευσε τὴν γυναῖκα αὐτὴ χωρὶς ἡ ἴδια νὰ ζητήσει τὴν θεραπεία της; Διότι ἡ γυναῖκα αὐτὴ ἦταν ευσεβῆς, ἀν καὶ εἶχε μιὰ τόσο βασανιστικὴ καὶ παραμορφωτικὴ ἀσθένεια, που καθιστοῦσε δύσκολη καὶ ἐπίπονη καὶ αὐτὴν ἀκόμη τὴν μετακίνησή της, δὲν ἀπουσίαζε ὁμως ἀπὸ τὴν Συναγωγὴ τὴν ἡμέρα τοῦ Σαββάτου. Ἐπιπλέον ἡ γυναῖκα αὐτὴ, ἐνῶ ἦταν ἀρρωστη δεκαοκτὼ ὀλόκληρα χρόνια, δὲν σκληρύνθηκε ἡ καρδιά της δὲν ἐγένε

άπιστη. Αντιθέτως, μέσα στη δοκιμασία της έμεινε σταθερή στην πίστη της. Και προσήλθε στη Συναγωγή με τόσο κόπο, διότι είχε πόθο να ακούσει τον λόγο του Θεού. Φαίνεται μάλιστα ότι άκουγε το κήρυγμα το κήρυγμα του Κυρίου με ενδιαφέρον πολύ και εκδήλωνε βαθιά εμπιστοσύνη σ' Αυτόν. Γι' αυτό και ο Χριστός δεν της ζήτησε πίστη για να κάνει το θαύμα, διότι διέκρινε την εσωτερική της διάθεση. Ούτε της είπε «σου συγχωρούνται οι αμαρτίες». Κατόπιν μάλιστα την ονόμασε «θυγατέρα Άβραάμ», για να αποκαλύψει την ευσέβεια της.

Το μήνυμα όμως του Ευαγγελίου, το κήρυγμα του Χριστού δίνουν προτεραιότητα στην ελευθερία του ανθρώπινου προσώπου και στοχεύουν στην πνευματική του αποδέσμευση, τόσο από τα δεσμά της αμαρτίας, όσο και από τις στείρες δεσμεύσεις και αγκυλώσεις, που φορτίζουν και καταπιέζουν τον άνθρωπο, ώστε να αποκτήσει ελεύθερη συνείδηση. Διότι η ελευθερωμένη συνείδηση συντελεί στην πίστη, σε πίστη από αλήθεια και όχι από δοξασίες και τυπολατρίες. Αυτού του είδους η πίστη είναι σοφία. Και είναι σοφία όταν η συνολικότητα του Εγώ είναι ελαττωμένη και εκμηδενισμένη. Η υποκριτική, τυπική και μηχανιστική τήρηση των εντολών του Θεού, τελικά, δεν μας προσφέρει τίποτα, αν στην καρδιά μας, δεν πρυτανεύει η αγάπη προς τον πλησίον, η ευσπλαχνία και η διάθεση της προσφοράς και της αυτοθυσίας. Η υποκρισία συνιστά αμάρτημα, σοβαρότατο κίνδυνο για την χριστιανική μας ζωή. Και αποτελεί συμπεριφορά διαβολική, αφού πρώτος ο διάβολος υποκρίθηκε, εξαπατώντας έτσι τους πρωτοπλάστους. Ο υποκριτής υποκρίνεται τον ευσεβή χωρίς να είναι στην πραγματικότητα. Όλοι μας λίγο έως πολύ, έχουμε την αίσθηση ότι κατέχουμε την αλήθεια και φτάνουμε στο σημείο να διεκδικούμε για τους εαυτούς μας το ρόλο του δικηγόρου του Θεού. Ο Μέγας Βασίλειος μας δίνει έναν θαυμαστό ορισμό «Υποκριτής είναι αυτός που υποδύεται ξένο πρόσωπο στο θέατρο· ενώ είναι δούλος, πολλές φορές υποδύεται το πρόσωπο του κυρίου, και ενώ είναι πολίτης, το πρόσωπο του βασιλέως ... Να μην άλλοιώνεις λοιπόν το πρόσωπό σου. Όποιος είσαι, τέτοιος να φαίνεσαι· να μην υποκρίνεσαι τον σκυθρωπό, επιδιώκοντας την δόξα...»

Διανύουμε την περίοδο της νηστείας των Χριστουγέννων και πολλοί από εμάς νηστεύουμε και προετοιμαζόμαστε για την μεγάλη εορτή που έρχεται. Αν κάποιοι ανάμεσα μας δεν τηρούν τη νηστεία, ας μη τους φθονούμε και μη τους κατακρίνουμε. Ας θυμηθούμε ότι πάνω από τη νηστεία, πάνω από κάθε εξωτερικό τύπο, σημασία έχει να μη καταλύεται ο σύνδεσμος της αγάπης. Είναι ανόητο να ακολουθούμε τον φαρισαϊσμό και την υποκρισία και όχι τον ευαγγελικό λόγο του Χριστού, που μας μεταμορφώνει συνεχώς με τη φλόγα της παρουσίας και της φωτοδοτήσεως του Αγίου Πνεύματος, με τα έργα ουσίας και αγάπης και όχι μόνο τύπων και τυπολατρίας. Αλίμονο αν γίνουμε τυπικοί τηρητές των υποχρεώσεων μας απέναντι στο Θεό και λησμονήσουμε τη μεγαλύτερη των εντολών Του, αυτή της αγάπης προς τον πλησίον.

Αρχιμανδρίτης Λάμπρος Στυλιανού

ΚΥΡΙΑΚΗ ΙΑ΄ ΛΟΥΚΑ (ΤΩΝ ΠΡΟΠΑΤΟΡΩΝ)

Απόστολος: Κολ. γ΄ 4 – 11

Ευαγγέλιο: Λουκ. ιδ΄ 16 - 24

17 Δεκεμβρίου 2023

**«Έρχεσθε, ότι ήδη έτοιμά εστι πάντα. Και ήρξαντο από
μιάς παραιτῆσθαι πάντες» (Λουκ. ι δ ' 17-18)**

Ο Θεός, όταν έπλασε τον άνθρωπο, τον έπλασε για να είναι κοινωνός μαζί του, αλλά και μέτοχος των αγαθών της βασιλείας του. Δυστυχώς με την πώση του ο άνθρωπος απαξίωσε όχι μόνο την προσφορά αυτή του Θεού, αλλά και περιφρόνησε και τον ίδιο το Θεό. Παρά την προσβλητική αυτή συμπεριφορά του ανθρώπου, ο Θεός εξακολουθεί να τον περιβάλλει με αγάπη και να καταβάλλει κάθε προσπάθεια για να τον καταστήσει και πάλι κοινωνό της βασιλείας του. Μιας βασιλείας, η οποία ετοιμάστηκε γι' αυτόν «από καταβολής κόσμου» (Ματθ. κε' 34). Κατά τον Απόστολο Παύλο, ο Θεός δεν αρκέσθηκε στην προετοιμασία αυτής της βασιλείας, αλλά όταν «ήλθε το πλήρωμα του χρόνου, εξαπέστειλε τον υιόν αυτού γενόμενον εκ γυναικός, γενόμενον υπό νόμον, ίνα τους υπό νόμον εξαγοράση, ίνα την υιοθεσίαν απολάβωμεν» (Γαλ. δ' 4-5). Για να καταστεί δυνατή αυτή η « υιοθεσία», ο Θεός, «από αγάπη προς τον κόσμο δε θα διστάσει στη συνέχεια να παραδώσει στο θάνατο το μονογενή του Υιό για να μη καθεί όποιος πιστεύει σ' αυτόν αλλά να έχει ζωή αιώνια» (Ιωαν. γ' 16).

«Πολυμερώς και πολυτρόπως, αφού ο Θεός μίλησε στους προπάτορες δια των προφητών στους έσχατους καιρούς μίλησε σ' εσμάς μέσω του Υιού» (Εβρ. α' 1). Και ο Θεός όχι μόνο μίλησε και μέσω του Υιού, αλλά και αποκάλυψε στους ανθρώπους, ότι είναι έτοιμο το δείπνο της βασιλείας του και παράλληλα τους κάλεσε για να γίνουν μέτοχοι αυτού δείπνου. Όπως είπε σήμερα ο Χριστός «Όταν ήρθε η ώρα του δείπνου, έστειλε το δούλο του να πει στους καλεσμένους ελάτε, όλα είναι πια έτοιμα».

Μέγα το δείπνο και η πρόσκληση τιμητική. Μια πρόσκληση που απευθύνεται γενικά σε όλους τους ανθρώπους, αλλά και στον καθένα ξεχωριστά. Όπως το δείπνο της βασιλείας του Θεού ήταν δώρο για όλους τους ανθρώπους και για τον καθένα ξεχωριστά, έτσι και η προσωπική συμμετοχή θα ήταν η έμπρακτη απόδειξη της αποδοχής της πρόσκλησης του Θεού και άρα και της εκτίμησης της αξίας αυτού του δώρου.

Δυστυχώς, κατά το σημερινό Ευαγγέλιο, η απάντηση δεν είναι μόνο αρνητική. Είναι αποκαρδιωτική. Όπως ακούσαμε: «ήρξαντο από μιάς παραιτῆσθαι πάντες». Καθολική άρνηση που εκφράζει την ποιότητα της κοινωνίας της εποχής του Χριστού, αλλά και διαχρονικά

την ποιότητα κάθε εποχής και άρα και της δικής μας εποχής. Διαφορετικοί οι λόγοι της άρνησης. Όμως όλες έχουν ένα κοινό σημείο αναφοράς. Την αδιαφορία προς τη βασιλεία του Θεού και κατ'επέκταση την αδιαφορία προς κάθε τι το πνευματικό. Ο άνθρωπος ενδιαφέρεται μόνο για την ύλη, στην οποία και υποδουλώνεται. Αγνοεί ή θέλει να αγνοεί ότι και τα διάφορα αγαθά είναι δώρα του Θεού που προσφέρονται για χρήση και όχι κατάχρηση ή και υποδούλωση σ'αυτά. Πολύ δε περισσότερο δεν μπορεί, δεν επιτρέπεται ο άνθρωπος να τα προβάλλει σαν εμπόδια στο έργο της σωτηρίας του. Δεν μπορεί ο άνθρωπος, μέσα από την αδιαφορία του ή και τις διάφορες προφάσεις του, που φανερώνουν ανεκπλήρωτες επιθυμίες και έντονα πάθη, να εμποδίζει συνειδητά το έργο του Θεού για τη σωτηρία του.

Όπως ακούσαμε σήμερα, αν και υπήρξαν τρεις διαφορετικοί λόγοι, για την απόρριψη της πρόσκλησης του Θεού, εντούτοις μια, κοινή και προκλητική ήταν η απάντηση: *«Ερωτώ σε έχε με παρητημένον»*. Τρεις διαφορετικοί λόγοι που φανέρωναν, προσήλωση στην ύλη, απληστία και σαρκική υποδούλωση *«Αγρόν ηγόρασα»*, είπε ο πρώτος. *«Ζεύγη βοών ηγόρασα πέντε»*, είπε ο δεύτερος. Κι ο τρίτος είπε:

«Γυναίκα έγημα και δια τούτο ου δύναμαι ελθείν».

Μέσα από τις απαντήσεις τους αγνόησαν ότι, πέρα από την όποια επίμοχθη εργασία χρειάζεται και η ευλογία του Θεού. Όπως είπε ο Χριστός: *«Χωρίς εμού ου δύνασθε ποιείν ουδέν»* (Ιων. 1 ε'5). Αγνόησαν ότι μέσα από τα έργα, τα καλά έργα, πρέπει να δοξολογείται το όνομα του Θεού. Αγνόησαν ακόμα ότι ο Θεός ευλόγησε την οικογένεια και ότι αυτή είναι όχι μόνο φυτώριο, αλλά και πρότυπο εργαστήριο ήθους, αρετής και αγιότητας.

Ο Θεός, όπως τότε, έτσι και σήμερα, συνεχίζει το έργο της σωτηρίας του καθενός από μας. Με διάφορους τρόπους μας προσκαλεί στο έργο της δικής μας σωτηρίας, έστω κι αν η άρνησή μας είναι σταθερή και αμετάβλητη. Παράλληλα μας προειδοποιεί ότι, παρά τη δική μας άρνηση, το Μεγάλο Δείπνο δεν ματαιώνεται. Αντίθετα, εκείνο που επιτυγχάνουμε είναι τον αποκλεισμό μας από αυτό το Δείπνο.

Αδελφοί μου, πλησιάζουν Χριστούγεννα και ο Χριστός με την μορφή του «δούλου» της παραβολής, μας προσκαλεί λέγοντας μας *«έρχεσθε ότι ήδη έτοιμά εστι πάντα»*. Καμία πρόφαση και καμία φροντίδα ας μη μας κρατήσει μακριά του. Η απάντησή μας θωρείται τόσο σημαντική, γιατί αυτή προκαθορίζει και το αιώνιο μέλλον μας. Θα αγνοήσουμε αυτό το γεγονός; Ας φροντίσουμε, λοιπόν, η απάντησή μας να είναι θετική για να μπορέσουμε να ενταχθούμε στην ομάδα των «εκλεκτών». Αμήν.

Θεόδωρος Αντωνιάδης

ΚΥΡΙΑΚΗ ΠΡΟ ΤΗΣ ΧΡΙΣΤΟΥ ΓΕΝΝΗΣΕΩΣ

Απόστολος: Εβρ.ια' 9 - 10, 32 - 40

Ευαγγέλιο: Μαθθ. α' 1 - 25

24 Δεκεμβρίου 2023

Όταν ο άγγελος παρουσιάστηκε στον Ιωσήφ του θύμισε την αρχαία προφητεία η οποία έδινε την υπόσχεση πως θα ερχόταν μία εποχή που ο Θεός θα ζούσε ξανά ανάμεσα στο λαό Του. Τότε εκείνοι θα αναφωνούσαν τη λέξη «Εμμανουήλ» η οποία στα Εβραϊκά σημαίνει «ο Θεός μαζί μας». Η προφητεία αυτή εκπληρώθηκε στο πρόσωπο του Χριστού· τώρα ο Θεός είναι ανάμεσά μας.

Οι προφητείες που για χρόνια πολλά προετοιμάζαν τους ανθρώπους να δεχτούν τον Χριστό, τερματίζονται σήμερα. Η προφητεία του Ησαΐα «Ιδού η Παρθένος εν γαστρί έξει» εκπληρώνεται. «Ιδού η παρθένος γαρ, τον απεριγράπτον, περιγραφόμενον σώματι εν μήτρα φέρει και εν σπηλαιώ τεκείν επείγεται.» Η προφητεία του Βαρούχ ότι «ο Θεός επί της γης ώφθη και τοις ανθρώποις συναναστράφη» πραγματοποιείται. «Ο Θεός γαρ σαρκούται και λόγος παχύνεται». Κι ο χρόνος κατά τον οποίο ο Δανιήλ προφήτευσε ότι «αναστήσει ο Θεός βασιλείαν ετέραν ήτις εις τον αιώνα ου διαφθαρήσεται» έφθασε.

Βρισκόμαστε ήδη στα πρόθυρα της μεγάλης γιορτής κι η Εκκλησία, θέλοντας να μας προετοιμάσει, μας στέλλει κατάλληλα μηνύματα. Η ευαγγελική περικοπή που ακούσαμε πριν από λίγο, μοναδική στο είδος της με τον μεγάλο κατάλογο της γενεαλογίας του Χριστού, έχει πολλά μηνύματα, χρήσιμα για μας που αξίζει τον κόπο να τα επισημάνουμε:

Ο Ευαγγελιστής Ματθαίος έγραψε το Ευαγγέλιό του απευθυνόμενος κυρίως στους Εβραίους. Κι ήθελε να τους διδάξει ότι ο Χριστός είναι Εκείνος που «προκατήγγειλε των προφητών ο σύλλογος». Ο Χριστός ως άνθρωπος προφητεύθηκε ότι θα προέλθει από τη φυλή του Ιούδα και την πατριά του Δαβίδ. Δίνοντας λοιπόν τον κατάλογο των προπατόρων του Χριστού, ο Ευαγγελιστής διαμνηνύει ότι δεν υπάρχει αμφιβολία πως αυτός που έρχεται να γεννηθεί, κατά τρόπο παράδοξο, είναι Εκείνος που κήρυσαν οι προφήτες. Ο Υιός του Θεού καταδέχεται να γίνει και απόγονος του ανθρώπου, απόγονος του Αβραάμ και του Δαβίδ. Το γένος του Αβραάμ, παρόλο που είχε προπάτορά του άνθρωπο πίστεως, ευλογημένον από τον Θεό, κατάληξε στην αιχμαλωσία. Και την εξωτερική, των Αιγυπτίων και των Βαβυλωνίων, αλλά και την εσωτερική, της αμαρτίας. Ένας νέος Αβραάμ γεννιέται τώρα στον κόσμο, ο γενάρχης του νέου Ισραήλ, της Εκκλησίας, στο πρόσωπο του οποίου θα εκπληρωθούν όλες οι υποσχέσεις που έδωσε ο Θεός στον Αβραάμ.

Στην εποχή του Δαβίδ το Ισραηλιτικό έθνος έφτασε στον κολοφώνα της δόξης του. Κι όμως εκείνη η δόξα υποχώρησε μπροστά στη λαίλαπα των Βαβυλωνίων κι ο Ισραηλιτικός λαός γνώρισε, όχι μόνο τη δουλεία, αλλά και τον βίαιο εκπατρισμό στη Βαβυλώνα. Έρχεται, όμως, ένας άλλος βασιλιάς, ο Χριστός, λαμπρότερος του Δαβίδ. Η δόξα στην οποία οδηγεί τον λαό του ο νέος Δαβίδ, ο Χριστός, είναι άφθαρτη, είναι η δόξα της βασιλείας του.

Ο μεγάλος γενεαλογικός κατάλογος χωρίζεται σε τρεις περιόδους που περιλαμβάνει 14 γενεές η κάθε μια. Δεν είναι τυχαία αυτή η υποδιαίρεση. Σε κάθε μια από τις περιόδους αυτές οι Εβραίοι είχαν διαφορετικό πολίτευμα. Στην πρώτη περίοδο- όσο καιρό ήταν ελεύθεροι- τους διοικούσαν οι κριτές. Στη δεύτερη είχαν βασιλεία. Στην τρίτη η εξουσία κατέληξε σιγά σιγά στους Αρχιερείς. Ούτε όμως οι

κριτές, ούτε οι βασιλείς, ούτε οι Αρχιερείς διοίκησαν χρηστά τον λαό του Θεού. Έρχεται τώρα κάποιος που θα ναι ταυτόχρονα και κριτής και βασιλεύς και Αχιερεύς, που θα διοικήσει εις το διηνεκές τον λαό του Θεού και θα τον οδηγήσει σε λιμάνια σωτηρίας.

Στον γενεαλογικό κατάλογο του Χριστού περιλαμβάνονται και τέσσερις γυναίκες. Κι είναι χαρακτηριστικό πως όλες τους είναι διαβλημένες. Η Ραάβ ή Ραχάβ είναι πόρνη. Η Θάμαρ είναι αμαρτωλή, αφού ξεγελά και παγιδεύει τον πεθερό της και τεκνοποιεί μαζί του. Η Βηρσαβεέ, η «του Ουρίου», είναι μοιχαλίδα και η Ρούθ είναι αλλόφυλη, δεν είναι Ισραηλίτισσα. Κι όμως ο Χριστός καταδέχεται να προέλθει από αυτές. Όπως οι προπάτορες του Χριστού πήραν ως συζύγους τους γυναίκες πόρνες, έτσι και ο Χριστός πήρε την ανθρώπινη φύση, την «εκπορνεύσασαν», αυτήν που εγκατέλειψε και πρόδωσε τον αληθινό Θεό και την ένωσε μαζί του. Κι όπως εκείνοι δεν δίστασαν να νυμφευθούν ξένες, αλλόφυλες γυναίκες, έτσι κι ο Χριστός, δεν δίστασε να αναζητήσει εμάς τους αλλοφύλους και εθνικούς, τους ειδωλολάτρες, και να μας συμφιλιώσει με τον Θεό.

Μα κι οι περισσότεροι από τους άνδρες, που αναφέρονται στον κατάλογο, είναι αμαρτωλοί, φίλοι των ψευδοπροφητών, διώκτες των αληθινών προφητών. Κι όμως, από την αμαρτία και τα αγκάθια «εξήνθησε το άνθος, ο Χριστός». Θέλει ο Θεός να μας διδάξει πως δεν είναι η αξία μας, ούτε και η ανθρώπινη προσπάθεια που μας έσωσε, αλλά το έλεος και η ευσπλαχνία του Θεού. «Ηλθε» , λέγει ο Χρυσόστομος, «ουκ ίνα τα ονειδή ημών φύγη, αλλ' ίνα αυτά εξαλείψη».

Ερωτηματικά δημιουργούνται σε πολλούς κι από το γεγονός ότι ο γενεαλογικός κατάλογος τελειώνει στον Ιωσήφ, τον μνήστορα της Υπεραγίας Θεοτόκου. Μα είναι γνωστό πως ο Ιωσήφ ουδεμία σχέση είχε προς τον Χριστό. Ο Χριστός προήλθε «εκ της παρθένου Μαρίας και εκ Πνεύματος Αγίου». Τι λοιπόν κι αν ο Ιωσήφ καταγόταν από τον Αβραάμ και τον Δαβίδ; Της Παναγίας θα' πρεπε να μας δώσει ο ευαγγελιστής την καταγωγή. Δεν είναι δύσκολη η απάντηση στο ερώτημα αυτό: Στο Ισραηλιτικό έθνος για να επιτραπεί ο γάμος έπρεπε και οι δύο σύζυγοι να ανήκουν στην ίδια φυλή και στην ίδια πατριά. Ο Ιωσήφ είχε αυτή την καταγωγή, όπως μας εξιστόρησε η ευαγγελική περικοπή. Για να μπορούσε να τελέσει γάμο με την παρθένο Μαρία, όπως ήταν οι ανθρώπινοι σχεδιασμοί, θα' πρεπε και η Μαρία να έχει την ίδια καταγωγή. Από τον Ιούδα, λοιπόν, και τον Δαβίδ ο Ιωσήφ, από τον Ιούδα και τον Δαβίδ η Μαρία, το ίδιο και ο Χριστός «κατά σάρκα».

Είναι, επομένως, χωρίς αμφιβολία ο Χριστός απόγονος του Ιούδα, απόγονος του Δαβίδ, είναι εκείνος που εκήρυσαν οι προφήτες και που επεθύμησαν «ιδείν» τόσο δίκαιοι και δεν τα κατάφεραν. Κι αξιωθήκαμε εμείς να ψηλαφούμε αυτό το μεγάλο μυστήριο. Την έλευση του Χριστού στη γη μαρτυρεί κι ο διάκοσμος των πόλεων και των χωριών μας, οι προετοιμασίες μικρών και μεγάλων, η αλλαγή των ύμνων στην Εκκλησία. Πέραν όμως από τον συναισθηματικό διάκοσμο, την εμπορική εκμετάλλευση και την επιφανειακή θρησκευτικότητα, η γέννηση του Χριστού φέρει πολλά και βαθύτερα μηνύματα. Καλούμαστε να εγκύψουμε στα μηνύματα αυτά και να τα εφαρμόσουμε. Μόνο έτσι θα ωφεληθούμε πραγματικά από τη μεγάλη μας γιορτή.

† Αρχιμανδρίτης Δημήτριος Κυριακίδης.

ΣΤΕΦΑΝΟΥ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΜΑΡΤΥΡΟΣ ΚΑΙ ΑΡΧΙΔΙΑΚΟΝΟΥ

Απόστολος: Πραξ. στ' 8-ζ' 5,47-60

Ευαγγέλιον: Μαθ. κα' 34-42

27 Δεκεμβρίου 2023

Η Εκκλησία μας εορτάζει σήμερα τον άγιο αρχιδιάκονο και πρωτομάρτυρα Στέφανο, ο οποίος όπως γνωρίζουμε ήταν ένας εκ των επτά διακόνων. Οι επτά διάκονοι επιλέχθηκαν από τους αποστόλους για το φιλανθρωπικό έργο της Εκκλησίας αλλά συνάμα έβρισκαν χρόνο και για το ιεραποστολικό, κηρυκτικό και πνευματικό έργο. Τα ονόματα των επτά διακόνων: Στέφανος, Φίλιππος, Πρόχορος, Νικάνορας, Τιμόνας, Παρμενάς και Νικόλαος ήταν Ελληνικά, έτσι διευκόλυνε το άνοιγμα του Χριστιανισμού στον Ελληνικό και ειδωλολατρικό κόσμο. Ο άγιος Στέφανος επειδή επιλέχθηκε πρώτος ονομάζεται και Αρχιδιάκονος. Ήταν διακεκριμένος από τους επτά διακόνους, είχε ακράδαντη πίστη και παρρησία προς το Θεό, αλλά και σοφία του δόθηκε ώστε να κάνει πολλά θαύματα και να διδάσκει τον λαό, αποστομώνοντας τους ιουδαίους. Η απολογία του αγίου Στεφάνου προς τους ιουδαίους υπήρξε πρότυπο πίστης, τόλμης και θάρρους. Αυτοί όμως αντί να πιστέψουν από τα θαύματα και στη διδασκαλία του περί του προσώπου του Ιησού Χριστού αντίθετα βρήκαν ψευδομάρτυρες και κατηγορήσαν ψευδώς ότι μιλάει εναντίον του ναού και του νόμου του Μωυσέως. Έτσι μη μπορώντας να τον αντιμετωπίσουν τον κατασυκοφάντησαν και τελικά τον οδήγησαν στο μαρτύριο δια λιθοβολισμού, μη αντέχοντας από το φθόνο τους.

Το μαρτύριο του Αγίου Στεφάνου είναι πολύ σημαντικό για ολόκληρη την Εκκλησία και την πορεία της μέσα στον κόσμο για δύο λόγους: α) Άνοιξε τον δρόμο προς το μαρτύριο. Ήταν πρωτομάρτυρας έτσι ώστε εκατομμύρια μάρτυρες στη συνέχεια να τον ακολουθήσουν και έτσι να τελειώσουν, φθάσουν εις την τελειότητα, την ζωή τους να θεωθούν. Το μαρτύριο του έγινε αιτία να διασπαρούν οι χριστιανοί σε όλο τον κόσμο και φθάνοντας μέχρι και την Κύπρο και αλλού και να φέρουν το μήνυμα του ευαγγελίου, να μας βγάλουν από το σκότος της πλάνης της ειδωλολατρίας και να μας οδηγήσουν στο Φως του Χριστού. Μέσα από τη ζωή και το μαρτύριο του αγίου Στεφάνου μπορούμε να διδαχθούμε πολλά. Αξίζει να σταθούμε λίγο στα κυριότερα που είναι η πίστη του και η μεγάλη συγχωρητικότητα.

- Πρώτα την πίστη στον Ιησού Χριστό την οποία είχε ο άγιος Στέφανος ώστε να κάνει πολλά σημεία και αυτή του η πίστη να μην δειλιάσει μπροστά στο μαρτύριο. Αποτέλεσμα της πίστης του ήταν επίσης το θάρρος του να μεταδώσει και στους άλλους την αλήθεια, χωρίς φόβο και αμφιταλαντεύσεις. Η πίστη είναι κάτι αόριστο και ο κάθε άνθρωπος μπορεί να έχει διάφορα πιστεύω και να εμπιστεύεται κάτι. Για τον Χριστιανό όμως πίστη σημαίνει κάτι συγκεκριμένο, δεν έχει καμία άλλη πίστη, εμπιστοσύνη δηλαδή ο Χριστιανός παρά μόνο στον Αληθινό Θεό. Η πίστη στον Χριστιανό είναι μια από τις τρεις σημαντικότερες αρετές που πρέπει να αποκτήσει και να κοσμείται ο καθένας μας. Ο Χριστός για να επιτελέσει οποιοδήποτε θαύμα ζητούσε να βρει πίστη σε Αυτόν και όταν έβλεπε πίστη επιτελούσε το θαύμα και έλεγε «η πίστις σου σέσωκέ σε». Εμείς θαυμάζουμε πολλές φορές τα χρήματα των άλλων, την δόξα, την ομορφιά, την ευφυία και τόσα άλλα. Ο Χριστός τίποτα άλλο στον κόσμο ανθρώπινο δεν θαύμασε και επαίνεσε εκτός από την πίστη ορισμένων

ανθρώπων στο πρόσωπό Του. Η πίστη στον αληθινό Θεό, τον Κύριο ημών Ιησού Χριστό είναι προϋπόθεση της πνευματικής ζωής. Τα ευαγγέλια εγράφησαν όπως μας αναφέρουν οι ίδιοι οι Ευαγγελιστές «ίνα πιστευσητε ότι Ιησους εστιν ο Χριστος ο υιος του Θεου, και ινα πιστευοντες ζωην εχητε εν τω ονοματι αυτου». Η πίστη στον Χριστιανό αποκτάται ή αυξάνεται με τρεις κυρίως τρόπους: α) με τη μυστηριακή ζωή δηλαδή την συνεχή μετάνοια – εξομολόγηση, την Θεία Κοινωνία, τον Εκκλησιασμό, β) με την συνεχή μελέτη της Αγίας Γραφής, βίων, λόγων και θαυμάτων των αγίων μας και γ) εφόσον προηγηθούν τα πιο πάνω, με το να ζητήσουμε από τον Χριστό να μας προσθέσει πίστη σε Αυτό, να μας χαρίσει την πίστη των Αγίων μας, του αγίου Στεφάνου.

- Η συγχωρητικότητα του αγίου Στεφάνου είναι χαρακτηριστική και πηγάζει από την ίδια στάση του Θεανθρώπου Χριστού που ζητάει πάνω στο Σταυρό να μην καταλογιστεί η αμαρτία τους: «Πάτερ άφες αυτοίς, ου γαρ οιδασι τι ποιούσι». Ο άγιος Στέφανος όχι μόνο συγχωρεί τους λιθοβολούντας τον, τους φονείς του αλλά και παρακαλεί τον Θεό να μην τους καταλογίσει καν την αμαρτία «Κύριε μη στήσεις την αμαρτιαν ταύτην». Είναι απαραίτητο να αποκτήσει ο Χριστιανός και αυτή την αρετή στη ζωή του. Είναι προϋπόθεση για να μας συγχωρέσει ο Θεός τα δικά μας σφάλματα – αμαρτήματα που περιπίπτουμε καθημερινώς να συγχωρούμε και εμείς τον συνάνθρωπό μας που μπορεί να μας αδικήσε, να μας κακολόγησε ή μας έκανε κακό. Πρέπει βέβαια για να προφυλάξουμε τον εαυτό μας, να αποστασιοποιούμαστε από ανθρώπους που μπορεί να μας παρασύρουν στην αμαρτία ή μας σκανδαλίζουν αλλά να μην κρατάμε κακία μέσα μας. Η συγχωρητικότητα για τον καθένα μας είναι μεγάλη αρετή που και αυτή αποκτάται όπως ακριβώς και η αρετή της πίστης. Επιπλέον πως να καταφέρουμε να αποκτήσουμε αυτή την αρετή θα πρέπει να μάθουμε να μην κατακρίνουμε κανένα ούτε άνθρωπο, ούτε ακόμα και τη φύση. Για όλα και για όλους να έχουμε να λέμε ένα καλό λόγο αντί κακό. Έπειτα όταν κάποιος μας αδικήσε τόσο πολύ και νιώθουμε τόση ταραχή αυτό που πρέπει να κάνουμε είναι να αρχίσουμε να προσευχόμαστε γι' αυτόν παρακαλώντας τον Θεό για το καλό του αδελφού μας. Τότε σπάζει κάθε έχθρα μέσα μας, ειρηνεύουμε, βοηθάμε τον αδελφό μας αλλά και εμείς δεχόμαστε πολύ μεγάλο μισθό από τον Θεό.

Ας έχουμε για οδηγό αλλά και συμπαραστάτη στη ζωή μας τον άγιο Πρωτομάρτυρα και Αρχιδιάκονο Στέφανο. Ας τον παρακαλέσουμε να μας δώσει και εμάς αυτές τις δύο μεγάλες αρετές που είχε ο ίδιος την μεγάλη πίστη προς τον Σωτήρα μας Χριστό και την αρετή της ανεξικακίας και συγχωρητικότητας. Εορτάσαμε πριν δύο μέρες τα Χριστούγεννα. Ο Χριστός από τότε που γεννήθηκε, γεννάται και στην καρδιά του κάθε ανθρώπου, έτσι γεννήθηκε και στην καρδιά του αγίου Στεφάνου. Ο άγιος Στέφανος ήταν ο πρώτος που για την αγάπη του Χριστού μαρτύρησε και κέρδισε όμως την Αιώνια Ζωή που είθε να κερδίσουμε όλοι μας.

† ο Πάφου Τυχικός

ΚΥΡΙΑΚΗ ΠΡΟ ΤΩΝ ΦΩΤΩΝ

Απόστολος: Β' Τιμ. δ' 5-8

Ευαγγέλιο: Μάρκ. α' 1-8

31 Δεκεμβρίου 2023

« Ἐγένετο Ἰωάννης βαπτίζων ἐν τῇ ἐρήμῳ καὶ κηρύσσειν βάπτισμα μετανοίας εἰς ἄφεσιν ἁμαρτιῶν»

Βάπτισμα μετανοίας προσέφερε ο άγιος Ἰωάννης στην έρημο του Ιορδάνη ποταμού. Ἦταν πράγματι ασυγκρίτως ανώτερο από το βάπτισμα των Ιουδαίων που αποσκοπούσε μόνο στον καθαρισμό του σώματος. Ὡστόσο, πολύ κατώτερο από το βάπτισμα Του Χριστού. Ὅπως μας αναφέρει ο άγιος Ἰωάννης ο Χρυσόστομος θα μπορούσε να παρομοιαστεί ως μία γέφυρα ανάμεσα στα δύο βαπτίσματα. Χωρίς όμως μετάνοια, θα ήταν αδύνατο οι άνθρωποι να δεχθούν το βάπτισμα Του Χριστού.

Ο άνθρωπος όμως για να φτάσει σε μετάνοια, θα πρέπει πρώτα να κατανοήσει ότι αμαρτάνει. Ὅτι δηλαδή έχει αστοχήσει στην ζωή του να εφαρμόσει το θέλημα Του Θεού. Πως όμως είναι δυνατόν να εφαρμόσουμε στην ζωή μας κάτι, για το οποίο, είτε πολύ λίγα γνωρίζουμε ή σχεδόν καθόλου. Η ημιμάθεια, θα μας οδηγήει συνέχεια σε αδιέξοδα, με αποτέλεσμα είτε να απογοητευόμαστε είτε να αναγκαστούμε να προσαρμόσουμε κάποια πράγματα στην ζωή μας όπως μας βολεύουν.

Είναι όμως δυνατόν με τον τρόπο αυτό να φτάσουμε ποτέ στο «καθ' ομοίωσιν»; Ενώ θα νομίζουμε ότι είμαστε μέλη του σώματος Του Χριστού και ότι εφαρμόζουμε στην ζωή μας το θέλημα Του, κινδυνεύουμε να ακούσουμε «οὐκ οἶδα ὑμᾶς». Συνεπώς θα πρέπει να αναρωτηθούμε, γνωρίζουμε πράγματι το θέλημα Του Κυρίου. Αφιερώνουμε μέρος του καθημερινού χρόνου μας για την μελέτη των Αγίων γραφών; Προστρέχουμε στις συνάξεις της εκκλησίας ή στις καθημερινές ακολουθίες της;

Η απάντηση δυστυχώς για τους πλείστους από εμάς είναι αρνητική. Οι καθημερινές βιοτικές μέριμνες έχουν πλέον κυβερνήσει την ζωή μας. Στο καθημερινό βεβαρυμμένο πρόγραμμα μας, δεν υπάρχει χρόνος για Τον Θεό. Ὅμως ο άνθρωπος αποτελείτε μόνον από σώμα και μόνον βιοτικές ανάγκες έχει; Η ψυχή του ανθρώπου επειδή δεν φαίνεται, σημαίνει ότι δεν υπάρχει; Στην πραγματικότητα, όχι μόνον υπάρχει, αλλά θα υπάρχει στους αιώνες. Παράδειγμα μας, θα πρέπει να είναι οι χριστιανοί την εποχή του μεγάλου Βασιλείου, όπου ανάγκαζαν τον Άγιο να τους κατηχεί καθημερινά, προσερχόμενοι στους ναούς, πριν και μετά την εργασία τους.

Έτσι, πρώτο βήμα για όλους αποτελεί να εννοήσουμε το λόγο Του Θεού. Μόνον τότε θα μπορέσουμε να ελέγξουμε αν πορευόμαστε στο θέλημα Του Κυρίου. Μόνον τότε θα καταλάβουμε ότι αμαρτάνουμε. Και όπως ο άσωτος υιός ήρθε «εις έαυτὸν», κατανοώντας τα λάθη του, αναστάς πορεύθηκε προς τον πατέρα του με πλήρη ταπείνωση, χωρίς να προσδοκά οποιαδήποτε αξίωση. Έτσι και εμείς, εννοώντας την αποστασία μας από Τον Κύριο, αναστάντες να πορευθούμε προς το θέλημα Του, με πλήρη ταπείνωση και μετάνοια.

Είναι όμως τόσο εύκολο, από την μία στιγμή στην άλλη να αλλάξουμε τρόπο ζωής; Να λειτουργήσουμε δηλαδή σαν ένας διακόπτης, και με ένα κλικ να μεταβάλουμε τον εαυτό μας και τις συνήθειες του. Στην πραγματικότητα, ο άνθρωπος για να

πορευθεί προς Τον Θεό, θα πρέπει να επαναστατήσει κατά του εαυτού του. Θα πρέπει να απελευθερωθεί από το «εγώ» και το αμαρτωλό θέλημα του, και στην θέση τους τοποθετήσει το θέλημα Του Κυρίου. Μόνον τότε, θα μπορέσει να οδεύσει προς Τον Κύριον.

Η πρώτη φορά που υποσχθήκαμε, να ακολουθήσουμε το θέλημα Του Κυρίου ήταν στην βάπτισή μας. Εκείνη την ημέρα συνταχθήκαμε Τον Χριστό, και αποστραφήκαμε τον πονηρό. Ενδυθήκαμε τον λευκό χιτώνα που συμβολίζει την καθαρότητα της ψυχής, και αναγεννημένοι αρχίσαμε μία νέα πνευματική ζωή. Ωστόσο για να διατηρηθεί λευκός χιτώνας, χρειάζεται μεγάλη προσοχή. Ο πονηρός, караδοκεί σε κάθε στιγμή της ζωής μας, προκειμένου να τον αμαυρώσει.

Τρανό παράδειγμα οι πρωτόπλαστοι. Η Εύα γνώριζε πολύ καλά ότι δεν επιτρεπόταν να φάει μόνον από ένα συγκεκριμένο δέντρο μέσα στον παράδεισο. Παρόλα αυτά, ο πονηρός δια μέσου το όφεως, κατάφερε και την έπεισε να το πράξει. Το πιο τραγικό όμως, είναι η μέθοδος που ακολούθησε για να το επιτύχει. Διαβάλλοντας τον ίδιον Τον Θεό! Όταν ο όφης επιχείρησε να ανοίξει διάλογο με την Εύα, αυτή δεν ήταν υποχρεωμένη να του απαντήσει. Μπορούσε απλώς να τον αγνοήσει, γλιτώνοντας έτσι από το ολισθήμα της.

Εάν οι πρωτόπλαστοι, οι οποίοι είχαν καθημερινή κοινωνία με Τον Θεό, πείσθηκαν να πράξουν κάτι αντίθετο στο θέλημα Του Θεού, πόσον μάλλον εμείς κινδυνεύουμε. Όπου οι περισσότεροι από εμάς έχουμε άγνοια του θελήματος Του Κυρίου. Ο πονηρός προσπαθεί αδιαλείπτως, μέσα από λογισμούς που σπέρνει στη διάνοια μας, να μας πείσει να αμαρτήσουμε. Εμείς δεν είμαστε αναγκασμένοι, ούτε να τους αναλύσουμε, αλλά ούτε και να τους υλοποιήσουμε. Η πιο ασφαλή οδός, είναι η απόρριψη τους.

Οι συνέπειες για τους πρωτοπλάστους ολέθριες, αφού εξορίστηκαν από τον παράδεισο. Παρόλα αυτά, ακόμη και την ύστατη στιγμή, Ο Θεός προσπάθησε να τους φέρει σε μετάνοια. Κάτι το οποίο αν έπρατταν, Ο Θεός θα το δεχόταν. Ωστόσο, αυτοί προτίμησαν μόνον να δικαιολογηθούν. Απόδειξη ότι η μετάνοια μπορεί να αλλάξει ακόμη και την απόφαση Του Θεού, αποτελεί η σωτηρία των κατοίκων της Νινευή. Σε αυτή την πολιτεία, μετά από το κήρυγμα του προφήτη Ιωνά, οι κάτοικοι μετανόησαν πραγματικά, και Ο Θεός αναθεώρησε την απόφαση που είχε πάρει για την καταστροφή της πόλεως.

Ολέθριες όμως είναι και για εμάς οι συνέπειες όταν απομακρυνθούμε από Τον Κύριον που είναι η πηγή της ζωής. Η ψυχή μακρά Του Θεού υποφέρει, βιώνει μία συνεχή στέρση, μη μπορώντας πουθενά να βρει ανακούφιση. Το κενό που δημιουργείται, δεν γεμίζει με καμία επίγεια ευχαρίστηση. Έτσι και εμείς, μπορεί πράγματι να παρασυρθήκαμε και να αμαυρώσαμε τον λευκό χιτώνα μας. Όμως κανείς δεν μας ανάγκασε να αμαρτήσουμε, μόνον μας επιλέξαμε την οδό αυτή, γι' αυτό και δεν πρέπει να δικαιολογούμαστε.

Ο Κύριος μας όμως, που είναι όλος αγάπη για το πλάσμα του, είναι πάντα έτοιμος να μας δεχθεί πίσω. Πλυντήριο μας, το μυστήριο της εξομολογήσεως, που θα γίνετε με πλήρη ταπείνωση και μετάνοια. Τότε ο χιτώνας μας θα ξανά λευκαινεται, με την διαβεβαίωση από Τον Κύριον ότι «οσάκις αν πέσεις, έγειρε και σωθήσει».

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Εγκύκλιος του Πανιερωτάτου Μητροπολίτη Πάφου κ.κ. Τυχικού
για τη διεξαγωγή εράνου υπέρ των τυφλών. σελ. 46

ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ ΕΥΑΓΓΕΛΙΚΩΝ ΠΕΡΙΚΟΠΩΝ

Κυριακή προ των Φώτων	σελ. 2
Κυριακή μετά τα Φώτα	4
Κυριακή ΙΒ' Λουκά (Δέκα Λεπρών)	6
Κυριακή ΙΕ' Λουκά (Ζακχαίου)	8
Κυριακή ΙΖ' Ματθαίου (Χαναναίας)	10
Κυριακή ΙΣΤ' Λουκά (Τελώνου και Φαρισαίου)	12
Κυριακή ΙΖ' Λουκά (Ασώτου)	14
Κυριακή της Απόκριω	16
Κυριακή της Τυρινής	18
Κυριακή Α' των Νηστειών (Ορθοδοξίας)	22
Κυριακή Β' των Νηστειών	24
Κυριακή Γ' των Νηστειών (Σταυροπροσκυνησεως)	26
Ο Ευαγγελισμός της Θεοτόκου	28
Κυριακή Δ' των Νηστειών	30
Κυριακή Ε' των Νηστειών	32
Κυριακή των Βαΐων	34
Κυριακή του Αντίπασχα (του Θωμά)	36
Κυριακή των Μυροφόρων	38
Κυριακή του Παραλύτου	42
Κυριακή της Σαμαρείτιδος	44
Η Ανάληψις του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού	48
Κυριακή των Αγίων Πατέρων (Α' Οικουμενικής Συνόδου)	50
Κυριακή της Πεντηκοστής	52
Κυριακή των Αγίων Πάντων	54
Κυριακή Β' Ματθαίου	56
Κυριακή Γ' Ματθαίου	58
Κυριακή Δ' Ματθαίου	62
Κυριακή Ε' Ματθαίου	64
Κυριακή των Αγίων Πατέρων (Δ' Οικουμενικής Συνόδου)	66
Κυριακή Ζ' Ματθαίου	68

Κυριακή Η' Ματθαίου	70
Η Μεταμόρφωση του Σωτήρος	72
Κυριακή Ι' Ματθαίου	74
Κυριακή ΙΑ' Ματθαίου	76
Κυριακή ΙΒ' Ματθαίου	78
Κυριακή ΙΓ' Ματθαίου	82
Κυριακή προ της Ύψωσης	84
Κυριακή μετά την Ύψωσιν	86
Κυριακή Α' Λουκά	88
Κυριακή Β' Λουκά – Πάντων των εν Κύπρω Αγίων	90
Κυριακή Γ' Λουκά	92
Κυριακή Δ' Λουκά (Αγίων Πατέρων Ζ' Οικουμενικής Συνόδου)	94
Κυριακή Στ' Λουκά	96
Κυριακή Ζ' Λουκά	98
Κυριακή Ε' Λουκά	102
Κυριακή Η' Λουκά	104
Κυριακή Θ' Λουκά	106
Κυριακή ΙΓ' Λουκά	108
Κυριακή ΙΔ' Λουκά	110
Κυριακή ΙΑ' Λουκά (Προπατόρων)	114
Κυριακή προ της Χριστού Γεννήσεως	116
Στεφάνου του Πρωτομάρτυρος και Αρχιδιακόνου	118
Κυριακή προ των Φώτων	120

ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΕΣ ΚΑΙ ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ-ΜΗΝΕΣ

	Σελ.
Μάρτιος - Απρίλιος	40
Μάιος - Ιούνιος	60
Ιούλιος - Αύγουστος	80
Σεπτέμβριος - Οκτώβριος	100
Νοέμβριος - Δεκέμβριος	124

ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΕΣ ΚΑΙ ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ

ΠΑΝΙΕΡΩΤΑΤΟΥ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΠΑΦΟΥ κ.κ. ΤΥΧΙΚΟΥ

Τε.	1/11	ΚΑΤΩ ΠΑΦΟΣ, Άγιοι Ανάργυροι	Κυ.	3/12	ΑΓΙΑ ΒΑΡΒΑΡΑ (Εσπ.)
Πε.	2/11	ΆΓΙΟΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ, ΜΑΜΩΝΙΑ	Δε.	4/12	ΑΓΙΑ ΒΑΡΒΑΡΑ, ΣΑΛΑΜΙΟΥ
Πα.	3/11	ΣΤΡΟΥΜΠΗ ΑΝΩ	Δε.	4/12	ΑΓΙΟΣ ΣΑΒΒΑΣ, ΔΟΡΑ (Εσπ.)
Σα.	4/11	ΑΓΙΟΣ ΔΗΜΗΤΡΙΑΝΟΣ (ΕΓΚΑΙΝΙΑ)	Τρ.	5/12	Ι.Μ. ΑΓΙΟΥ ΣΑΒΒΑ, ΚΟΡΩΝΟΣ
Κυ.	5/11	ΑΡΜΟΥ-ΑΓΙΟΣ ΔΗΜΗΤΡΙΑΝΟΣ (Εσπ.)	Τρ.	5/12	ΑΓΙΟΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ (Εσπ.)
Δε.	6/11	ΑΓΙΟΣ ΔΗΜΗΤΡΙΑΝΟΣ	Τρ.	6/12	ΑΓΙΟΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ, Κ. ΠΑΦΟ
Τρ.	7/11	ΧΟΛΙ (Εσπ.)	Πε.	7/12	ΑΓΙΟΣ ΑΜΒΡΟΣΙΟΣ
Τε.	8/11	ΔΕΜΟΝΑ	Πε.	7/12	ΜΕΣΑΝΑ
Τε.	8/11	ΑΓΙΟΣ ΝΕΚΤΑΡΙΟΣ (Εσπ.)	Πα.	8/12	ΜΕΣΑΝΑ
9/11		ΧΛΩΡΑΚΑ, ΑΓΙΟΣ ΝΕΚΤΑΡΙΟΣ	Σα.	9/12	ΑΛΕΚΤΟΡΑ
Πα.	10/11	ΝΕΟ ΧΩΡΙΟ (Εσπ.)	Κυ.	10/12	Άγιος Βηλιανός, Φιλούσα Χρυσοχούς (Εσπ.)
Σα.	10/11	Ι.Μ. ΑΓΙΟΥ ΜΗΝΑ (ΑΤΙΑΣ)	Δε.	11/12	Άγ. Σπυρίδωνας, Γεροσκήπου (Εσπ.)
Κυ.	12/11	ΚΑΝΝΑΒΙΟΥ (Εσπ.)	Τρ.	12/12	Άγ. Σπυρίδωνας, Όμοδος
Τρ.	14/11	ΑΡΣΟΣ	Πα.	22/12	ΚΟΙΛΙΝΙΑ
Πα.	17/11	ΑΓΙΟΣ ΓΕΝΝΑΔΙΟΣ, ΜΩΡΟ ΝΕΡΟ	Δε.	25/12	ΤΑΛΑ
Σα.	18/11	ΑΓΙΟΣ ΝΗΠΙΟΣ, ΓΙΟΛΟΥ	Τρ.	26/12	ΠΑΧΥΑΜΟΣ
Δε.	20/11	ΘΕΛΕΤΡΑ (Εσπ.)	Τρ.	27/12	ΔΕΜΠΑ
Τρ.	21/11	ΠΕΓΕΙΑ			
Πα.	24/11	ΤΑΛΑ (Εσπ.)			
Σα.	25/11	ΑΓΙΑ ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ, ΦΥΤΕΥΚΙΑ			
Πα.	26/11	ΑΓΙΟΣ ΣΤΥΛΙΑΝΟΣ, ΠΕΝΤΑΛΙΑ			
Τε.	29/11	ΑΝΑΡΙΤΑ			
Τε.	29/11	ΕΜΠΑ (Εσπ.)			
Πε.	30/11	ΠΟΛΙΣ ΧΡΥΣΟΧΟΥΣ			

ΠΑΝΟΣΙΟΛΟΓΙΩΤΑΤΟΥ ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΟΥ. κ. ΙΩΑΝΝΟΥ ΘΕΟΧΑΡΟΥΣ

Τρ.	31/10	Άγιοι Ανάργυροι, ΚΑΤΩ ΠΑΦΟΣ	Κυ.	3/12	ΑΡΓΑΚΑ (Εσπ.)
Τε.	1/11	Άγιοι Ανάργυροι, ΜΗΛΙΟΥ	Δε.	4/12	ΑΡΜΟΥ
Πε.	2/11	ΜΑΡΑΘΟΥΝΤΑ (Εσπ.)	Τε.	6/12	Άγιος Νικόλαος, ΠΟΛΙΣ ΧΡΥΣΟΧΟΥΣ
Πα.	3/11	ΜΑΡΑΘΟΥΝΤΑ	Πα.	8/12	ΜΕΣΑΝΑ
Δε.	6/11	ΑΓΙΟΣ ΔΗΜΗΤΡΙΑΝΟΣ -ΑΡΜΟΥ	Δε.	11/12	Φιλούσα
Τε.	8/11	ΑΡΧΑΓΓΕΛΟΙ, ΧΟΛΙ	Κυ.	12/12	ΠΙΣΣΟΥΡΙ, Άγιος Σπυρίδωνας
Πε.	9/11	Άγ. Νεκτάριος, Δρούσια	Τρ.	13/12	ΕΜΠΑ, Άγιοι Πέντε
Σα.	11/11	ΝΕΟ ΧΩΡΙΟ	Πα.	22/12	ΚΟΙΛΙΝΙΑ
Σα.	25/11	ΚΡΗΤΟΥ ΤΕΡΑ	Κυ.	24/12	ΚΙΝΟΥΣΑ
Πε.	30/11	ΠΙΣΣΟΥΡΙ	Τρ.	26/12	ΜΕΣΟΓΗ

Το περιεχόμενο του παρόντος τεύχους υπάρχει αυτούσιο και στην ιστοσελίδα της Ιεράς Μητροπόλεως Πάφου

www.imparhous.org